

Sigurd Brathie

A menyasszony és a parázna és a végső idők

SIGURD BRATLIE

**A Menyasszony és a Parázna
és a végső idők**

Újra közzé teszi: www.istenkereso.hu

2008 Budapest – Sárbogárd

Doma Zsolt – Nohta Pál Attila

**A Bibliai idézetek többségét a „megszokott” Károli
„fordítás” helyett pontosabb fordításokra cseréltük.**

TARTALOM

Előszó

Mi a Parázna?

Mi a Menyasszony?

Hogyan jön létre a Parázna és a Menyasszony?

A Parázna fejlődése

A Menyasszony fejlődése

Hogyan dolgozik a Parázna?

Varázslás

Mi az egyház?

Hit – Kegyelem – Vér

Babilon

Hogyan dolgozik a Menyasszony?

Jeruzsálem

Mit eredményez a Parázna munkája?

Mi az eredménye a Menyasszony munkájának?

A Vadállat

Az Antikrisztus szelleme

A tulajdonított igazság – az élet igazsága

Krisztus megjelent természeti-testben

Cselekedetek

Jóel prófétálása

Jöjjetek hozzám

A tíz szűz

Antikrisztus – a hamis próféta

Az elragadtatás

A zsenge

Pappá szentelés

Isten ítélete

Isten ítéletének második szakasza

Armageddon

Ítélet Isten házában

A menyegző

Az ezeréves uralom

A Sátán eloldatik

A hit próbája

Az utolsó ítélet

Az örökkévalóság

Kiegészítés: Jézus lábzsámolya

Előszó

A könyv 1946-ban íródott, és 1971-ben – a második kiadásban – az író egy fejezettel kibővítette „Jézus lábzsámolya” címmel. A könyv magyarra fordításában a Károli Gáspár bibliafordításon túl más magyarnyelvű fordításokat is használtunk, sőt több esetben a különféle németnyelvű bibliafordításokat vettünk alapul, aszerint ahogy azok a legjobban fejezték ki az igazságot, vagy e könyv összefüggéseit és szóhasználatát. Tettük ezt a könyv jobb megértése miatt, ami ugyanakkor szellemi gazdagodást is jelent, ugyanannak az Igének (versnek, verseknek) több oldalról történő megvilágítását.

E könyvben külön szóval jelöljük a szellemet és a lelket.

Szellemet, – nagy betűvel –, mint Isten Szellemét.

A szellemet, – mint az ember szellemét. (pneuma, der Geist)

A lelket, – mint az ember lelkét. (Görögül: pszükhé, németül: die Seele)

„A békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen. Őrizze meg szellemeitek, lelketek és testetek egészen feddhetetlenül Urunk Jézus Krisztus eljöveteléig.” (I. Tess. 5, 23.)

„Isten Szava ugyanis eleven, átható és élesebb minden kétélű kardnál. Behatol, és szétválaszt lelket meg szellemet, ízet és velőt.” Zsid. 4, 12. (Békés-Dalos fordítás)

Sátor-test, – görögben: szóma, németben: das Leib – ez az ember külső, fizikai teste, a hús, csont, vér és a többi alkotója. (Róm. 1, 24; 4, 19; 6, 6-12; 7, 4-24; 8, 10-11., 23; 12, 1., 4., 5; 13, 14.)

Természeti-test, – Új szóhasználat – illetve szóösszetétellel – jelölünk egy fogalmat, amelyet a Károli valamint az új bibliafordítás nem jelöl, de amely a Bibliában benne van, és amelyet más általunk ismert fordítás jelöl. Ez az összetett szó: természeti-test. – Görögben: szarksz, németben: das Fleisch (ez az ember testszerintiségét, testi-természetét jelöli. Némelyek hústestnek fordítják.) Róm. 1, 3; 8, 13; Gal. 5, 16-24; I. Tim. 3, 16; I. Pét. 4, 1; I. Ján. 4, 2; Zsid. 2, 14.

(Szerkesztők hozzáfűzése: A „természeti test”-nek fordított szó az eredeti görög szövegben szó szerint „Húst” jelent, ami a szövegösszefüggés szerint többféle jelentést kaphat. Erről a témáról bővebben Csia Lajos nagyszerű írásában, a Bibliai Lélektanban olvashatnak. Ajánljuk továbbá Csia Lajos, valamint Vida Sándor: Újszövetség fordítását és Balázs Károly: Pál Apostol Levelek konkordáns fordítását is.)

Hogy ezek a fogalmak mit jelentenek, ez éppen a könyv olvasása folyamán válhat mind világosabbá. Mivel ez a könyv Isten Szavának összefüggéseit fedi fel, ajánlatos elmélyülten és összefüggéseiben megértve olvasni, hiszen szavait kiragadva téves következtetésre juthatunk. *„Előbb azonban tudnotok kell azt, hogy az írásnak egy próféciaja sem származik saját magyarázatunkból,”* II. Pét. 1, 20.

Tekintettel arra, hogy e könyv nem valami eszmei vagy elméleti tanítást akar adni egy dologról, hanem szigorúan az életről beszél, ahogyan nem jó élni és ahogyan kedves Isten előtt élni, és ezeknek megkülönböztetett eredményét mutatja meg – ezért azt kívánjuk, hogy minden olvasó saját állapotára és helyzetére nyerjen belőle Istentől világosságot.

„Különböző és idegen tudományok által ne hagyjátok magatokat félrevezettetni; mert jó dolog, hogy kegyelemmel erősíttessék meg a szív, nem ennivalókkal, amelyeknek semmi hasznát sem veszik azok, akik azok körül járnak.” Zsid. 13, 9. A fordítók

Mi a Parázna?

A Parázna a Sátán munkájának eredménye Isten népe között. Farkas báránybőrben, aki Krisztus apostolának adja ki magát. Nehéz ezt elhinni az embereknek. Különben nem is csoda ez, mondja az Apostol, mert maga a Sátán is világosság angyalává változtatja magát. II. Kor. 11, 13-15. A Parázna a Vadállaton ül, és ugyanakkor a Vadállat védőfala. Jel. 17, 3. A Parázna a Babilon. Jel. 17, 5.

Mi a Menyasszony?

A Menyasszony Krisztus Szellemének munkájának eredménye Isten népe között. Krisztus segítőtársa, a Hozzá hasonló, a Bárány Felesége. Jel. 21, 9., I. Móz. 2, 18. Egy Test a Krisztussal. Ef. 5, 31-32. A Krisztus Gyülekezete, Ef. 5, 24-25., Isten teremtményeinek zsongéja. Jak. 1, 18., Jel. 14, 4. A Menyasszony az, aki győz és Jézussal együtt ül a királyi székben. Jel. 3, 21. A Menyasszony az új Jeruzsálem. Jel. 21, 1-2., 9-10.

Hogyan jön létre a Parázna és a Menyasszony?

„Hát nem értitek testvéreim – hiszen törvényismerőkhöz szólok –, hogy a törvény csak annyi ideig uralkodik az emberen, ameddig az *(ó)ember* él? Hiszen a férj alatt élő nőt is a törvény *csak* az élő férjhez köti, ám ha meghal a férj, a férj törvénye hatálytalan ránézve. Míg tehát a férj életében házasságtörő a neve, ha más férfié lesz; de ha meghal a férj, szabad a törvénytől, úgyhogy nem lesz házasságtörő, ha más férfi veszi el. Így állt közetek és a törvény közé is a *halál*, testvéreim, miután a Krisztus testén keresztül titeket is halottakká tett a törvény (vagy: meghaltatok a törvény számára), hogy ezáltal másé legyetek, azé, Aki azért támadt fel a halottak közül, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek. Mikor ugyanis a hús *hatalmában* voltunk, a bűnöknek a törvény által fölkeltett indulatai dolgoztak tagjainkban, úgyhogy a halálnak termettünk gyümölcsöt: most azonban, hogy a törvény ránk nézve elvesztette hatályát – miután meghaltunk, megölve attól, ami lefogva tartott –, úgyhogy új szellemi *lényegben* és ne a régi *betűvilág* óságában végezzük szolgálatunkat.”

(Csia Lajos 1939-es Római Levél és 1978-as Újszövetség fordításából, kisebb módosítással, a pontosság kedvéért)

A férjes asszony mi vagyunk – indulatunk vagy szellemünk. A férj a természeti-test, mert így van írva: „*Mert mikor természeti-testben voltunk a bűnök indulatai a törvény által dolgoztak a tagjainkban, hogy gyümölcsözzenek a halálnak.*” Sokan úgy gondolják, hogy a törvény a férj, de ez nem lehet, hiszen a törvény, az amely az asszonyt a férjhez köti. Amíg a férj él az asszony a törvény alatt van. Csak akkor szabadulhat meg a törvénytől, ha a férj meghal. Ezért van megírva: „*Most pedig megszabadultunk a törvénytől, minekutána meghaltunk arra nézve, amely által lekötve tartattunk.*” Mi tartott hát fogva minket? Éppen a férj – a természeti-test,

mert ez volt Isten ítélete az asszony számára, hogy a férj uralkodjon rajta. I. Móz. 3, 16. A férj az asszony feje. I. Kor. 11, 3.¹

Sok asszony van, aki megunta első férje uralmát, és másik után kívánczik. De ha más férfivel összeházasodik, az idő alatt míg az első él, parázna lesz, de ha az első férj meghal, akkor szabad a törvénytől, úgyhogy nem lesz parázna, ha egy másik férfivel összeházasodik.

Így van sok ember is, akik a természeti-test uralmát és vezetését megunták. Róma 8, 7, Ezek kívánják a felszabadulást – (úgy, hogy) bárcsak a férj meghalt volna. Itt szól hozzánk Pál felszabadító üzenetével: „*Titeket is halottakká tett a törvény a Krisztus testén keresztül, hogy másé legyetek. Azé, Aki azért támadott fel a halottak közül, hogy az Istennek teremjünk gyümölcsöt.*” Róma 7, 4.

A Krisztus teste által a törvénynek meghaltunk, mondja Pál. Krisztus teste által tehát szabadok vagyunk attól, ami bennünket fogva tartott – mégpedig a természeti-testtől – az első férjtől. Hogyan történhet ez meg Krisztus teste által? Éppen azáltal, mivel Jézus ugyanannak a természeti-testnek volt a részese, mint amilyen nekünk is van. „*Miután a gyermekekkel a vér és hús (természeti-test) közösségébe lépett, neki is hasonlóképpen részt kellett kapnia a húsból és vérből, hogy a halálon át hatástalanná tehesse azt, aki uralkodik, a vádlót (Sátánt)*” Zsid. 2, 14.

Pál a római levelet azzal kezdi, hogy kijelenti és azt mondja: „*Ennek az (öröm)üzenetnek tárgya a Fiú, ki, ha a húst (természeti-testet) nézzük, Dávid magvából támadott. Kit azonban a szentség szelleme a halottak közül való feltámasztással Isten Fiaként hatalmas erővel bizonyított. E Fiú, a Krisztus Jézus, nekünk Urunk*” Róm. 1, 3-4.

Pál mintegy két részre osztja Jézust: természeti-test szerinti részre és szellem szerinti részre. Figyeld meg, hogy ez a két részre osztás az egész római levélen végigmegy, különösen a 8. részben látjuk ezt. És Péter mondja: „*...megölte őt a hús (természeti-test) ember, de meg-elevenítette a szellem.*” I. Pét. 3, 18. Itt láthatjuk, hogy az első férj Krisztus teste által megöletett, ahogy Pál mondja: „*Mert tudjuk, (Sajnos ezt nem sokan tudják, ezért szolgálnak tovább az első férjnek.) hogy őemberünk vele együtt megfeszítettett, hogy a vétek (bűn) teste tehetetlenné (erőtlen) váljék, (megszűnjön, le legyen téve német), hogy ne legyünk tovább a vétek (bűn) rabszolgái,*” Róma 6, 6.

Nem szolgálni tovább a bűnt, ez valóban Evangélium, ez az örömhír, amelyet azoknak vihetünk, akiknek az első férjből, a természeti-testből, az őemberből elégük van. Úgy folytatja Pál a rómaiaknak ezt, hogy világossá teszi és mondja: „*Ti azonban nem a húsban (természeti-testben) éltek, hanem szellemen, ezért tehát testvérek, nem vagyunk adósai (lekötelezettjei) a (hús)testnek (természeti-testnek), hogy a (hús)test (természeti-test) szerint éljünk,*” Róma 8, 9-12. Az első férj megöletett, Krisztus őt a halálba vitte – semmivel sem tartozunk neki többé. Most szabadon házasságot köthetünk egy másikkal, anélkül, hogy paráznává lennénk. Megnyerjük Őt, aki a halálból feltámadott, Jézust, a mi Urunkat, mint férjet, hogy gyümölcsöt

¹Az első időben nagy harc volt, hogy a pogányokból lett keresztények a törvény alá legyenek-e rendelve vagy sem. Erről olvashatunk Apc. 15-ben (az apostolok összejövele Jeruzsálemben) és a Galata levélben. Pálnak nagy harca volt azzal, hogy megmagyarázza, hogy ők a törvénytől szabadok anélkül, hogy ezáltal a természeti-testnek szabadságot adnának. Ezért magyarázza meg: A törvény szellemi és jó és nincsen Isten ígéretei ellen. Gal. 3, 21. Nem szabadulunk meg a törvénytől azáltal, hogy elvetjük, hanem ha meghalunk annak, ami fogva tart. Ha meghal az első ember, aki okozója, hogy a halálnak hoztunk gyümölcsöt, akkor házasságra léphetünk Krisztussal, aki értünk meghalt és feltámadott. Ha Ő a miénk mint Fejünk és Vezetőnk, akkor a törvény fölösleges lesz és nem áll fenn a természeti-test kívánságaiba való kicsúszás veszélye. Gal. 5, 23. Semmi esetre sem szabad örülni annak, hogy az ember a törvénytől szabad lett, ha élni hagyja az első férjet – a természeti-testet.

teremjünk Istennek. Jézus mondja: „*ha valaki hozzám jön, és nem gyűlöli meg az apját és az anyját, a feleségét és a gyermekeit, a fi(test)vérét és a nő(test)vérét, sőt még a saját lelkét is, nem lehet az én tanítványon,*” Luk. 14, 26.

A saját életem – az első férj vezetése alatti életem. Jézushoz jönni, anélkül, hogy azt – az első férjet – meg nem gyűlölöm, nem lehet, mert nem szerethetem mindkettőt egyszerre, anélkül, hogy paráznává ne lennék. Ebben a gyűlöletben benne van a Krisztus halálának elismerése – az első férjen a természeti-testen, és ez hit által lesz valósággá életemben. Saját életem (lelkem) gyűlölete nélkül, ennek a Krisztus teste által való halálnak nem lehetek a részese.

A természeti-test kívánsága ellenségeskedés Istennel szemben. Isten törvényének az nem képes engedelmeskedni. Aki természeti-testben van, nem tetszhet Istennek. Jézus megölte az ellenségeskedést a kereszten, és a természeti-testén keresztül a törvényt érvénytelenné tette. Ef. 2, 14-18.

Most megértjük, hogy jön létre a Parázna. Ha Jézushoz jövünk, anélkül, hogy gyűlölnénk magunkat természeti-test szerint, megosztjuk szívünket. Hűtlenek vagyunk, és Jakab mondja: „*Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-é, hogy a világrendszerrel (kozmoszsal) való barátság, ellenségeskedés az Istennel? Aki azért a világrendszer (kozmosz) barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.*” Jak. 4, 4. „*Ha valaki a világrendszert (kozmoszt) szereti, nincs meg abban az Atya szeretete.*” I. Ján. 2, 15.

Ilyen módon jön létre a Parázna. Látjuk, hogy a Parázna nevet nemcsak egy, vagy több meghatározott vallási irányzatnak címezhetjük, hanem mindenkinek hozzá kell látni ahhoz, hogy úgy éljen, nehogy Isten Igéje Paráznának nevezze.

A Menyasszony úgy jön létre, hogy hiszünk Krisztus művében és megtérünk. Jézushoz jövünk és gyűlöljük a saját életünket (lelkünket). Ezáltal megkapjuk Krisztus Szellemét, és van erőnk keresztre feszíteni a természeti-testet kívánságaival és indulataival. Ezek tartoznak Krisztushoz, mondja Pál, Gal. 5, 24. Ezek hűségesek a Szellem vezetéséhez és így áll elő a Menyasszony.

A Parázna fejlődése

Minden fejlődik – megéri – a Parázna is. A Parázna a Sátán munkájának az eredménye Isten népe között. Most tekintsük meg fejlődését.

Itt van egy sereg ember, akik megtértek Istenhez, és elhitték, hogy megtisztultak Jézus vérében és bűnbocsánatot kaptak. Mindegyik boldog az új élményével és mind egyformának látszik; de akkor jön az életvitel. Szívből megtértek, de még nincs minden bűn felett győzelmük és messzemenően sincs világosságuk mindarról, hogy mi a természeti-test. Ezért mondja az Írás: „*Bízom is, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, Krisztus Jézus napjáig be fogja azt fejezni.*” Fil. 1, 6.

Az azonnal megmutatkozik, hogy az újonnan megtértek sok mindennel harcolnak: szokásaikkal és kísértéseikkel, és sok a vereségük is – cselekedetek, melyek a régi élethez tartozók. Ez mindenkinél egyforma. De van valami, ami mégsem egészen egyforma és ez a vereségek miatti gond. Némelyek felületesebben fogadják, mások komolyabban. Abból indulunk ki, hogy mindannyian szilárdan elhatározták, hogy a világnak és a bűnnek hátat fordítanak és ebből teljes szívből megtértek; de még sincs mindegyikben ugyanaz a jó talaj, vagy mondhatjuk így is: nem mindegyiknek van ugyanazon jó gondolkodása.

Mindegyiknél felmerül a kérdés: nem kell-e végezni a bűnnel? Ha most csak Isten Szelleme beszélne, akkor csak egyetlen világos válasz létezne: „*Akik meghaltunk a bűn számára,*

hogyan élhetnénk tovább benne?” Róma 6, 2. De ahogy fentebb láttuk, a Sátán is közrejátszik és vannak szolgálai. Magától érthető, a Sátán nem akarja egyenesen kimondani, hogy a bűnben élünk, nem, nekünk győznünk kell, azonban ezután jön egy nagy „De” – mérhetetlen sok magyarázattal.

Nem lehet ezt annyira szigorúan venni: Hiszen meg van írva, ahol a bűn megnövekszik, ott a kegyelem sokkal nagyobb lesz, és mi nem vagyunk törvény alatt, hanem kegyelem alatt. Hiszen a megváltás művét Jézus elvégezte. Segítenünk kell Istent a megváltásban?

Isten Jézuson keresztül lát bennünket, mintha sohasem cselekedtünk volna bűnt. Nem, minekünk nem szabad visszatérni a törvény cselekedeteihez, hogy azokat tegyük, mert kegyelemből tartattunk meg nem cselekedetből. Arra van szükségünk, hogy az elvégzett műben megnyugodjunk, és így tovább.

Ez oly igaznak hangzik. Így hallatszott az is, amit Jézusnak mondott a Sátán. De ebben megtévesztő szellem van. Ez úgy hat, hogy az ember ne vegye szigorúan a bűnt. Az ember bizonyos nyugalomra jut Krisztus váltságművében, noha az első férj akaratát cselekszi, Ef. 2, 3., és ennek eredménye a megosztott szív, – **A PARÁZNA**. Minden esetre ez egy kényelmes út és sokan vannak, akik ezen járnak. II. Kor. 2, 17.

Azonban nem mindenki elégszik meg ilyen kettős étellel. Némelyek fékezhetetlen vágyat éreznek a tisztaságra, és istenfélelemre, de e sokaság között, ebben az egészen Parázna szellemben ezeknek nagyon nehéz. Jézus és az Apostolok kifejezetten figyelmeztettek erre. Azonban e kevesek keresnek, míg nem találnak és zörgetnek, míg meg nem nyitattik, és kérnek, míg meg nem kapják a Szellem helyes válaszát és a Szent Szellem erejét, hogy gyümölcsöt teremjenek Istennek.

Mégis a többség, a sokaság nyer először vezető szerepet. Ezáltal a Sátánnak sikerült az ébredésből egy megelégedett embercsoportot létrehozni, akiknek mégiscsak reménységük van az örök életben, de szívükkel a világrendszerben vannak. A nyilvánvaló bűnös szenvedélyeket, melyek tönkreteszik az embert, melyek a lelkes ember számára is visszataszítóak, – azt bűnnek tartják és megtérnek ezekből. Idáig jutottak a farizeusok is – az akkori Parázna – akik külsőleg igaznak látszottak, az emberek előtt. Máté 23, 28. De, ha az ember haragról, irigységről, aggodalmaskodásról, nagyzásról, pénzsóvárgásról, személyválogatásról stb. beszél, akkor mindjárt így kiáltanak: *„De nem lehet az ember bűn nélküli! Nekünk egyáltalán nem kell a bűn nélküli élet tanítása!”* – Közöttük csak a külső dolgoknak van jelentősége, és ez gyakran vita téma: vajon ez vagy az bűn-e, bűn-e a dohányzás, vagy a moziba járás, ha az ember csak a jó filmeket nézi meg, vagy bűn-e egy toll a kalapon, vagy egy gyűrű, vagy egy bross. Jól hallja az ember ebből a diskurzusból, hogy a szív a világrendszerben van és annak hiúságában. Szeretnek is itt ilyen feleleteket adni: *„Isten nem annyira kicsinyes és ilyen kicsinységre nem tekint. Ha nem a szívben van, akkor nincs semmi jelentősége. Ne ítéljessük egymást ilyen dolgokban.”*

De vannak ebben a csoportban egyesek, ha kevesen is, akik aggódnak, szenvednek és nincsenek megelégedve. Ők úgy találják, hogy itt valami nincs rendben. Úgy vélekednek, hogy a kereszténység több ettől. Ezek aggodalmaskodásaikkal, kérdéseikkel időnként nyugtalanságot teremtenek a magabiztosságban járó csoportban. De ez csak egy bizonyos kisebbség, úgyhogy ezek nem sokat jelentenek, különben is ezek olyan szentimentális (túlságosan érzékeny), melankólikus (lehangolt) és aszkétikus beállítottságú emberek (így bélyegzik meg őket) ezeket nem kell figyelembe venni. S így haladnak tovább a ferde vágányon.

Az egészen világos, hogy ebben a csoportban, ahol a korábban említett bűnök nem győztek le sok nehézségbe, nézeteltérésbe és rendetlenségbe jutnak. De a Sátán erre vonatkozóan is tanácsot tud adni. Hiszen a Bibliában írva van a gyülekezeti rendről és az a fontos, hogy a

Gyülekezet bibliai mintára legyen megszervezve. Választanak elöljárót, vént, pénztárost, diakónust és szolgát, szükség szerint. Ez nagyon jó ütőkártya a Sátán kezében, ezért a dolog igazán ízlése szerint való. A többségi választás alapján ezeket beiktatják és éppen e többség által győz a Sátán. A Vadállat száma ugyanis 666. Jel. 13, 18. Ez a választók kétharmada, és e többség által alkotja és kivitelezzi a Vadállat a törvényeit minden egyházban, vallásos és világi egyesületben, pártban. Egy biztos, hogy a többség sohasem volt istenfélő; azok mindig kevesen voltak. A Vadállat száma által, mondhatjuk úgy, hogy „a többség” által az istenfélő kisebbség ki van kapcsolva. De hiszen az első Gyülekezetben is választottak véneket, mondod te. Nem, itt meg kell figyelned, hogy Pál és Barnabás választott számukra véneket. Más helyen Titusz és Timótheus dolga volt véneket beállítani. Apcs. 14, 20-23., Tit. 1, 5-6., I. Tim. 3, 14-15.

Ha már a Sátán a Gyülekezetet Isten nevében a „bibliai” minta szerint megszervezte és a test szerint való többség által a megfelelő személyeket a vezetésbe beállította, ugyancsak elkezdheti az embereket: „kereszténnyé tenni”. (Krisztianizálni.) A legbefolyásosabb személyek, és az adottságokkal rendelkezők, valamint a tekintélyesek a vezetőhelyeken vannak és a többiek mind szépen ülnek a padokban. Ez igazi demokrácia – mindenki mondhat valamit; hiszen akik a padokban ülnek, azok ültették oda a pódiumon lévőket és a pódiumon lévők a vezetés szálait a kezükben tartják; mégis tetszeniük kell azoknak, akik a padokban ülnek, különben a következő választásnál letehetik őket. Hiszen a gyülekezetnek nevet is kell adni, és kitalálnak egy szép bibliai nevet. A jegyzőkönyv rendben rögzíti a tagok névsorát, és a továbbiakban az a fontos, hogy tagokat gyűjtsenek, s minél többet gyűjtenek, annál nagyobb a hatalom és a dicsőség. Kezdetben gyalázatot hordoz a kis vallási párt, de a tagok tisztességes polgárok és így lassan elismerik őket. Mivel az első férj – a természeti-test – még mindig él, Istent és a világrendszert (kozmoszt) is szeretik (ami János apostol írása szerint nem megy I. Ján. 2, 15.), jól értik annak módját, hogy istentiszteletüknek olyan formát adjanak, ami az emberek szemében nagyszerűnek tűnik. Sokaknak éppen azért tetszik ott. Mindenekelőtt a gazdagokkal és a tehetségesekkel nem szabad összeütközni. Így nyomon követhetjük ezt az irányvonalat és láthatjuk, hogyan fejlődik tovább a Parázna. Tudjuk, hogy az emberek különbözőek, és ezért minden jó szervezés ellenére nehéz őket egy táborba összehozni. Az óember képtelen saját magát megtagadni. Az irigység és a szakadásra való hajlam érvényesül. Egyre többen vannak azok, akik vezetni szeretnének, és valamilyen szolgálatot (állást) akarnak. Nemsokára előáll valaki, aki új világosságot nyert a Bibliából és úgy gondolja, hogy a gyülekezet igen elvilágiasodott és ezt világosan kimondja. A vezetők megkísérlik, hogy a régi formákban megnyugtassák. De ez nem használ. Sokan vele tartanak. Kilépnek és alapítanak maguknak egy új gyülekezetet. A minta adva van, az előző gyülekezet, ahonnan kijöttek. Ez tehát rendben van. Pusztán csak az a fontos, hogy sokkal jobban csinálják. A szétforgácsolódás, összekuszáltság ellen a Sátán nem tesz semmit. Hiszen azért van, hogy szétforgácsolódást támasszon. Mindent megszervez és a többség által hatalma lesz az új szervezetben is.

Kezdetben sok ellentét van a két szervezet között. Mindkét részről óva intenek a másiktól. Az új, kis szervezetet és tagjait tévtanítóknak bélyegzik. Mégis, ez az új vallási-párt éppen úgy érti az emberek tetszését keresni, mint az előző. Kiharcolják az elismerést. Az egymás elleni nyilvános figyelmeztetéseket kölcsönösen abbahagyják, és elismerik a másik párt létjogosultságát. Az új nézet nem kelt többé feltűnést, általában hozzászoktak (nem hirdetik ők sem az óember halálát és a Sátánnak nincs semmi ellenvetése az új vallási párt miatt). A két szervezet elkezd közös találkozásokat rendezni „Aliansz” összejöveteleket. – És úgy gondolják – hiszen ez igen nagy lépés Jézus Krisztus főpapi imádságának beteljesedése felé: „hogy mindannyian egyek legyenek”. Ha az „Aliansz” alkalmakon túl vannak ismét visszavonulnak, mindegyik a maga vallási-pártjába.

Nem tart sokáig és ismét keletkezik egy újabb vallási-párt. Ezzel pontosan ugyanaz történik, mint a többivel. Jellemző erre, amit a próféta mond: „istenek hegye a Básán-hegy, sokcsúcsú hegy a Básán-hegy. Miért néztek irigyen, ti sokcsúcsú hegyek arra a hegyre, amelyet Isten lakóhelyéül választott? Ott is lakik az ÚR örökre!” Zsolt. 68, 16-17.

(Egy hegység sok hegycsúccsal, ez a Básán hegye.) Mindezek a vallási-pártok egy hegység – egy szellem – de sok hegycsúccsal, egyik magasabb, mint a másik. Ezért a neve: „a Parázna anyja” tehát vannak leányai. Jel. 17, 5. Ez a Sátán munkájának eredménye Isten népe között.

Erősen meg vagyok győződve arról, hogy a Básán hegyén sok őszinte és Istennek átadott lélek van, akik Sionra felnéznek. Azt kérdezik maguktól, vajon nem lehet annál többet elérni, mint amit ezek a szervezetek nyújtanak. Tulajdonképpen hagyják magukat becsapni ettől az úgynevezett bibliai rendtől. Bárcsak elérné őket a mennyből jövő hang: „Fussatok ki belőle én népem!” Jel. 18, 4.

A Menyasszony fejlődése

Térjünk vissza ismét az újonnan megtértek seregéhez. Amint láttuk **e kevesek** képtelenek együttműködni a Parázna fejlődésében. Akik a bűn feletti győzelem keresése miatt időnként nyugtalanságot okoznak, akik ezen beállítottságukat nem is adhatják fel.

Megbélyegzik őket és tovább nem is számolnak velük. Ezek, **e kevesek** nem is akarnak erről lemondani. Rajtuk kívül az imaórákon alig van valaki. A többiek nem érzik ennek szükségét. Csak akkor jelennek meg, ha nagy szónokok érkeznek. Ilyenkor kényelmesen leülnek és élvezik a zenét, a szónokok édes szavait és jó elbeszéléseit. A végén valamennyit dobnak a perselybe és megelégedetten hazamennek.

Ilyen módon ez a kisebbség végül egészen magára marad, elkülönülve. Hiszen ez is a legjobb. Most már az imádkozásra és Isten Igéjének olvasására jönnek össze és Ő, aki azt mondta: „*Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazság(osság)ot, mert megelégedülnek vele.*”, ígéretéhez hű. „*Mindegyikben megjelennek a Szellem ajándékai a közös haszonra.*” (norvég fordítás) I. Kor. 12, 7. Mikor összejönnek, **mindegyiknek** van valamije. I. Kor. 14, 26. Krisztus tanítása: „*ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, és naponként vegye vállára a keresztyét (kínkaróját), és kövessen engem,*” ez munkálkodik közöttük. Luk. 9, 23., II. Ján. 9. A keresztről való beszéd valóban Isten erejévé vált megváltásukban: I. Kor. 1, 18. Ezáltal mindent elítéltek, ami a természeti-testből származott. ömberük a kereszten van és ott marad. Ilyen módon tud a Szentszellem bennük munkálkodni, és a szellemi ajándékok láthatókká válnak. A Szellem ereje által egyik apostol lesz, a másik próféta, némelyek evangélisták, pásztorok és tanítók. Ef. 4, 11-12. Az egész elkezd, mint egy test működni, szolgálatuk által tagjai lettek egymásnak. Mivel búcsút mondtak a világrendszernek, semmi vágyódást nem éreztek azután, hogy annak versengésében részt vegyenek. Éppen ezért névre nincs szükségük. Elég nekik a Völegény neve. Ők a „keresztény” (Más nyelvekben: „Krisztusi”) jelzővel teljesen meg vannak elégedve. Apcs. 11, 26.

Nincs szükségük jegyzőkönyvre sem, mivel egy Szellemmel kereszteltettek meg, hogy egy Testté legyenek. I. Kor. 12, 13. Itt nincs semmi jelentősége annak, hogy az egyik szolgál, a másik szabad, vagy zsidó vagy görög, gazdag vagy szegény, nincs szükségük arra, hogy tintával be legyenek írva valahová, mert az élő Isten Szellemével a szívnek hústábláira vannak beírva. II. Kor. 3, 3. Így jön létre a Gyülekezet – a Krisztus Teste –, ahol Krisztus a fő. Ef. 1, 22-23.

Természetesen a Sátán ezt a csoportot sem hagyja nyugton és vannak közöttük némelyek, akik olyan gyengék, hogy hallgatnak rá, igen, de itt is arról van szó, hogy még nem elég

érettek ahhoz, hogy megértsék; a Sátán az, aki a világosság angyalaként beszél. Pártok keletkeznek azáltal, hogy némelyek Apollóshoz, némelyek Pálhoz tartozónak mondják magukat. I. Kor. 3, 4. De Istennek legyen hála, hogy úgy Pál, mint Apollós olyan istenfélő, hogy nem maguknak gyűjtenek. Megengedik, hogy fény derüljön a dolgokra és a nyugtalanság előidézőinek megmutatják, hogy (hús)test szerintiek és még kisgyermek a Krisztusban, ha ilyen szakadásokat okoznak. A Sátán megrontásukra törekedett, de Isten azt jóra gondolta fordítani. A Gyülekezet ezáltal a tisztulás folyamatába kerül. Sok dolog, ami eddig rejtve volt, nyilvánvalóvá lett, és ez minden dolog tisztább megértésére vezetett. Egyesek talán bosszankodnak azon, hogy Pál az érte való buzgólkodásukat nem értékeli, és ezek elmennek a Gyülekezetből. Így a Gyülekezet megszabadult egy tehertől, ami addig rejtve volt, ugyanis attól, aki az első férjet (a természeti-testet) védte, és ezért tulajdonképpen a Paráznához tartozott. Egy helységben csak egy Gyülekezet jöhet létre és nem több.

Talán ez a véleményed: De, ha oly sokan lesznek, hogy nem gyülekezhetnek össze egy helyen, a hely szűke miatt? Természetesen ez lehetséges lenne. De higgyünk az írásban, biztos, hogy ilyen veszély nem fenyeget; mert szoros az a kapu és keskeny az út és kevesen vannak, akik azt megtalálják. Azonkívül egyetlen vallási-pártot sem hallottam panaszkodni, hogy túl sok tagja van. Azt sem láttam még, hogy ezen az alapon mentek volna el és új nevet vettek volna fel. De nincs semmi kifogás az ellen, ha a környékben több helyen is összejövétel van egy este, mert a testvérek ahhoz túl messze laknak, hogy egy közös összejövételt tarthatnának.

Ennek ellenére ez a **Gyülekezet**. És ha egy szenved, akkor szenved mind, és ha egyik tiszteletet kap vele örül mind. Így munkálkodik Krisztus Szelleme az emberek között. Dicsőség Istennek ezért a munkáért és ezért az eredményért, ebben az istentelen világban.

Hogyan dolgozik a Parázna?

A Parázna munkája és fejlődése párhuzamos. Ahogy fejlődik, úgy dolgozik, és ahogy dolgozik úgy fejlődik. Most tekintsük meg munkáját.

„Leomlott, leomlott a nagy Babilon, mely parázna indulatának borával megitatta az összes nemzetet.” Jel. 14, 8, és 17, 5.

„Mert kalmáraid voltak a föld nagyjai, varázslásod tévelyítette el mind a nemzeteket,” Jel. 18, 23.

Itt látjuk, hogy mi a Parázna munkája: paráznaság és varázslás. A paráznaságot már megmagyaráztuk: Két férfi között megosztott szív. Jézus arról beszél, hogy feladunk mindent azért, hogy kincshez jussunk a mennyben. Az apostolok arról beszélnek, hogy keressük azt, ami fent van, ahol Krisztus is van, nem azt ami a földön található. Kol. 3, 1-2. A Parázna azon dolgozik, hogy a földieket egyesítse a mennyieikkel, hogy ezáltal a lehető legkevesebbet kelljen feladnia. Itt látjuk szégyentelen, szemérmetlen életvitelét.

„kezében undorító paráznaságával és tisztátalanságaival teletöltött aranycsészét tartott.” Jel. 17., 4. Az arany pohár Isten Igéje – a Biblia. Ha az embereknek inni ad, akkor a Bibliát használja – az Isten szavát, és ha az embereknek ebből a pohárból adnak, meggondolás nélkül isznak belőle. S nem gondolnak azután arra, mi is van a pohárban – milyen szellemben mondták az Igét. Látjuk, hogy a Sátán is Isten Igéjét használta mikor Jézust megkísértette, de nem Isten Szellemében használta. Jézus nem hagyta magát becsapni az aranypohár használata által, de minden nép ivott a Parázna aranyserlegéből. Mint meg van írva, félre lettek vezetve. Az ember olyan gyakran hallja, ahogy mondják:

„Igen, de ők is a Bibliából, Isten Igéjéből olvasnak” Aki így beszél, az nem képes megítélni, hogy milyen szellem van a szavakban. Éppen ezért szükséges János apostol intése: *„Szeretteim, ne higgyetek minden szellemnek, hanem próbáljátok meg a szellemeket, hogy vajon Istentől valók-e, mert sok hamis próféta ment szét a világba.”* I. Ján. 4, 1. Ezt mondta János az ő idejében. Akkor, hogy van ez ma? Isten Igéje hasít és szétválaszt. Élesebb, mint a kétélű kard. Zsid. 4, 12. Figyeld meg, hányan használják Isten Igéjét az igazság és az igazságtalanság összekeverésére. Mindenütt a következő kérdéseket teszik fel: Bűn ez? Megteheti ezt vagy azt az ember, annak ellenére, hogy keresztény? Azután azon van a hangsúly, hogy Istennek egy Igéjével alátámasszák azt, amit tenni szeretnének. A Parázna ezen állhatatosan dolgozik.

Az én országom nem e világból való, mondja Jézus. A Parázna azon dolgozik, hogy Jézus országát a világgal elismertesse. Sőt nem csak ennyit akar, hanem azt akarja, hogy a két országot egyesítse, és ezzel a munkával olyan messzire ment, hogy Jézus tanítása (így nevezik ők) a különböző országokban államvallássá lett. „A Gyülekezet, a Krisztus Teste” állam-egyházzá lett és egész Európa kereszténnyé. Többé nem vagyunk pogányok, hanem mindnyájan keresztények; meg vagyunk keresztelve és konfirmáltunk. Hogyan hozta létre ezt? Éppen a paráznaságával, azáltal hogy Isten Igéjével összekevert ahelyett, hogy szétválasztott volna.

„Ha valaki újonnan (szó szerint: felülről) nem születik nem láthatja meg Isten országát (királyságát),” mondja Jézus. Ján. 3, 3. Meg kell értenünk: újonnan születni azt jelenti, új életet nyerni egészen új érdeklődéssel. Korábban földiek érdekeltek bennünket, ezek helyett most a mennyiek érdekelnek. Ef. 2, 6. De az embereket odavezetni, hogy újonnan szülessenek nem könnyű. Ez határozott választás az ember életében; ha megtér, mindent fel kell

adnia, hogy Jézust követhesse. De a Parázna itt sem áll tanácstalanul. Tanítja, hogy a keresztségben (baptizáció: alámerítkezés, bemerítkezés, belemártózás-átítatódás) újonnan születik az ember. Csak meg kell keresztelkedni és már újonnan is született. Azonban nem könnyű dolog felnőtt embereket arra bírni, hogy megkeresztelkedjenek. Éppen ezért kereszteli az embereket a Parázna csecsemőkorban. Mielőtt még gondolkozni tudnának.

És hirdetik, hogy a gyermek elkárhozik, ha nem keresztelik meg. Teljesen ellentétben Jézus Szavával, aki azt mondta: „*Ilyeneké a mennyek országa (királysága).*” Ki akarja, hogy a gyermekek elkárhozzanak? Éppen ezért a Parázna az ügyet úgy forgatta, hogy a szülők vigyék el megkeresztelni a gyermeküket, hogy ezáltal újonnan szülessenek és a keresztény gyülekezet tagjai legyenek. A szülőket és keresztszülőket, akik nagyon gyakran átkozódnak, és részegre isszák magukat, ugyanakkor arra intik, hogy gondoljanak gyermekeikre imádságaikban. Ilyen módon a Parázna kereszténnyé tette az embereket anélkül, hogy új életet és új érdeklődést nyertek volna. Most a pap állhat a szószéken és szólhat a gyülekezetéhez a hitről és arról, hogy ismerjék el bűneiket... Jellemző, amit egyszer a vonaton éltem át. Megkérdeztem egyik utastársamat, szokott-e imádkozni Istenhez. „Azt a pap teszi” hangzott a válasz.

„*parázna indulatának borával megittatta az összes nemzetet.*” A Parázna csak az élvezetre gondol. Nem akar szenvedni, hogy gyümölcsöt hozzon. Az érzelmi életet akarja ápolni. A prédikátor nagy sikere is abban van, hogy az érzelmi életet (mozgásba) pezsgésbe tudja hozni. Feltétel, parancsolat, engedelmesség, és munka ebbe nem illik be. Nem, ezt mind megtette Jézus, úgyhogy nekünk nem szükséges többet tennünk. A Parázna csak az ígéretek, ajándékok és élvezetek után kíváncsi. Ahhoz az asszonyhoz hasonlít, aki nem akar gyermekekkel bajlódni, hanem csak magát akarja csinosítani és élvezni az életet. Valóban oda lett adva elvetemült gondolkozásra, hogy illetlen dolgokat cselekedjen. Róma 1, 28.

Varázslás

A „varázslás” szó jól illik a Parázna tevékenységére. Kever. Munkája az, hogy varázslásával az embereket félrevezesse. Mi a varázslás? Csalás, létrehozni valamit a törvény betartása nélkül, amelyet Isten minden dologra nézve megadott. Éppen ezért az ellenszegülés nem különb, mint a varázslás bűne. I. Sám. 15, 23. Nem akar az Istentől meghatározott és elrendelt úton menni, de mégis ugyanazt az eredményt akarja elérni. Varázslás által egy szempillantás alatt eléri azt, – elővarázsolja. Varázslása által a Parázna minden népet félrevezetett. Most hozzunk néhány példát erre.

Hogy jó lelkiismeretünk legyen Isten és emberek előtt, erre nézve Isten törvényeket adott. Ezen az úton kell haladnunk. A „Mi Atyánk”-ban olvassuk: „*Bocsásd meg a mi vétkeinket miképpen mi is megbocsátottunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek*” vagy: „*És engedd el adósságainkat, amint mi is elengedjük a nekünk tartozóknak.*”, és Jézus ezt tovább magyarázva így mondja: „*Ha meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.*” vagy: „*de, ha netán nem engeditek el az embereknek, Atyátok sem engedi el bűneiteket (eleséseiteket).*” Mt. 6, 12-15.

„*Ha ellenben világosságban járunk, ahogy ő világosságban van, közösségben vagyunk egymással, és Fiának, Jézusnak vére megtisztít bennünket minden vétectől (bűntől).*”

„*Ha vétkeinket (bűneinket) megvalljuk, hű és igazságos ő arra, hogy elengedje azokat, s bennünket minden hamisságtól megtisztítson.*” I. Ján. 1, 7-9.

„*Valljátok meg egymásnak eleséseiteket (bűneiteket) és esdekelyetek egymásért, hogy meggyógyuljatok.*” Jak. 5, 16.

„Ha valakitől valamit patvarkodással elvettem (Ha valakit becsaptam, rászedtem – német fordítás) négy annyi adok helyébe. Monda pedig neki Jézus: ma lett üdvössége ennek a háznak.” Luk. 19, 8-9.

Itt látjuk az utat. Ez azt jelenti: bevallani, mindenkinek megbocsátani, az elkövetett igazságtalanságot jóvátenni. Szokás szerint ez ellen nem tiltakozik a Parázna. Csak mellőzi igehirdetésében. Ezt hangsúlyozza: Csak higgy Jézusban, akkor vére megtisztít téged minden bűntől. Erről olyan jól prédikál, hogy az emberek hitre jutnak és jó lelkiismeretet nyernek. De ettől még nem jutnak beismerésre, életük nem jön a világosságra, nem bocsátanak meg, nem teszik jóvá az elkövetett igazságtalanságot. Most meg vagy varázsoltva, be vagy csapva. Jóllehet valami olyasmit kaptál, mint a jó lelkiismeret, de anélkül, hogy az úton járnál. Házadnak nincs alapja, és a megpróbáltatás napján összeomlik. Ha a kösziklára akarod építeni házadat, akkor úgy kell tenned, ahogy Isten Igéjében meg van írva, akkor az megáll.

És Isten meghatározta annak törvényét is, miként lehetünk gyermekei.

Jézus mondja: *„Én pedig (azt) mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, hogy fiaí legyetek égi Atyátoknak, aki a napját kelti (fölhossa) gonoszokra és jókra egyaránt, esőt ad igaz(ságos)aknak is, igaz(ság)talánoknak is.” Mt. 5, 44-45.*

„Mert akiket Isten Szellemé hajt azok Istennek fiaí.” (Luther fordítás) Róma 8, 14.

„Ha azt tudjátok, hogy ő igazságos, akkor ismerjétek meg azt is, hogy belőle született mindenki, aki az igazságosságot teszi.” I. Ján. 2, 29.

Az üdvösség útja, és a megváltás útja egész egyszerűen az engedelmesség; mert engedetlenség által estek el első szüleink. De Jézus örök üdvösség szerzője lett mindazoknak, akik néki **engedelmeskednek**. Zsid. 5, 9. Részben a Parázna is egyetért az engedelmességgel. Csak mellőzi igehirdetésében. Az engedelmesség helyébe a hitet helyezi. De Pál az apostolságot nem csak azért kapta, hogy az embereket hitre vezesse, hanem a hitben való engedelmességre. Róma 1, 5. Itt világosan kitűnik a Parázna varázslása. A hitből varázsszert, elképzelést csinál. Hinned kell, hogy úgy legyen, de ne nézz utána, vajon valóban úgy van-e. Hűségesen és szorgalmasan itatja az embereket a következő aranypohárból: *„Annak ellenben, aki nem tetteket hajt végre, hanem hisz Abban, aki az istentelent igazságossá teszi, hitét számítják be igazságosságul,”* Róma 4, 5. De ne igyunk úgy a pohárból, hanem vizsgáljuk meg, hogy milyen szellemben van ez mondva. Ha valakinek, aki kereszténynek nevezi magát, vigasztalásként idézik ezt, mert a bűnben él, akkor ez hamis. De ha egy istentelen embernek mondjuk ezt, aki aggódik bűnei miatt és meg akar térni, akkor helyesen használjuk. De a Parázna nyomatékkal hirdeti, hogy Jézus mindent megtett és nekünk semmit sem kell tennünk, – tehát az engedelmesség nem szükséges. **Csak** hinnünk kell és a vér alatt maradni. Isten Jézuson keresztül lát minket, mintha soha nem vétkeztünk volna. Az üdvösség rajtunk kívül van. Majdnem 2000 évvel ezelőtt elvégeztetett. Ha most elhiszem, hogy Jézus a Golgotán értem halt meg, úgy Jézus mögé lettem helyezve. Ilyen módon Isten nem engem lát, hanem csak Jézust. – Ezt tanítja tehát a Parázna.

A legtöbbnek mégis kissé nehezebb esik ebben a hitben megnyugodni, mikor életükben semmi pozitív nem történik és kísértésekbe, visszasságokba kerülnek. De megmagyarázzák nekik, hogy ne önmagukra nézzenek, hanem Jézusra, teljesen ellentétben Pál Timótheusnak írt figyelmeztetésével: *„Figyelj (ügyelj) magadra és a tanításra!”* I. Tim. 4, 16.

Ha a hited jó, akkor az életet nem kell olyan fontosnak tartani. Ellenben Luther azt mondja a római levél magyarázatának bevezetésében: *„...amilyen lehetetlen a tűzből a lángot és a fényt különválasztani, olyan lehetetlen a cselekedeteket a hittől.”* Tehát: Ha hiszel, akkor vannak cselekedeteid is, ha nincsenek cselekedeteid, akkor nem is hiszel. Nézd, így ez nem varázslás!

Éppen ezért: ha hiszed, hogy Jézus meghalt érted, akkor többé nem élsz önmagadnak, hanem Annak, Aki érted meghalt és feltámadott. Így mondja Pál. II. Kor. 5, 15.

A Parázna számára a hit csak varázslást jelent – valami személytelent – valamit, ami az életünkbe nem avatkozik bele. Ez világosan kitűnik abból, amit egy püspök egyik könyvében elmond. Egy szigetre érkezett ahol a pap megkérdezte, hogy mit tegyenek, mert a keresztséggel kapcsolatos vita végig söpört a környéken. A püspök egyházlátogatást végzett és kérte őt, hogy foglalkozzon a keresztelendőkkel. A püspök következőképpen írja le ezt az egyházlátogatást:

„Amikor előreálltam az emelvényen gyermekek sorait láttam magam előtt, a felnőttek (a gyülekezet) a padsorok között álltak, a folyosón, a karzaton, ekkor én olyan üres és szerencsétlen voltam; amennyire csak lehetséges az egy embernek. Nem volt egyetlen elméletem sem, semmiféle elgondolásom, még csak egyetlen kiindulópontom sem. De valamit csak mondanom kellett, és hát kérdeztem: „Gyermekek figyeljete csak ide! Tudnak ezek a kicsik hinni, akiket ti kereszteni hoztatok ide?” Egészen biztos voltam abban, hogy a nekem megfelelő feleletet adják erre, ahogy azt az iskolában és a könyvekből tanulták. „Nem!” A nem, egyértelmű kórusban morajlott végig a templomban. Majdhogynem összeestem!

„Óh igen, ti azt mondjátok, hogy egy ilyen kisgyermek még nem tud hinni. Jó, akkor még valami mást is szeretnék tőletek kérdezni. Lehet egy ilyen kis keresztelendő gyermeknek takarékkönyve?” Nos a gyerekek egész biztosak voltak a dolgukban és formálisan ordították a „nem”-et. Egy mosoly futott át rajtam. „Most megfogtalak benneteket,” mondtam, Akkor egy ilyen kisgyermeknek nem lehet takarékkönyve? Akkor hallgassátok meg mit tettem én e hét szerdáján. Megkereszteltem egy kisfiút. Neki volt takarékkönyve! De miért válaszoltátok azt, hogy neki és más keresztelendő kicsiknek nem lehet takarékkönyve? Éppen azért, mert azt gondoljátok, hogy túl kicsik ahhoz. Egy takarékkönyv az olyasvalami, amit az ember takarékoskodással, keresettel és gyűjtéssel hoz létre, és egy kis csecsemő erre képtelen. De elfelejtitek, hogy ajándékba is kaphatunk egy ilyen takarékbetétkönyvet. És mi felnőttek, akik itt vagyunk, nem kérdeztük-e mi is gyakran magunktól, „valóban el tud fogadni Isten egy ilyen kicsi gyermeket, aki nem tud hinni”? Hol a hiba nálunk? Éppen abban, hogy a hitet úgy tekintjük, mint egy teljesítményt a részünkről. Mind jobban arra jutunk, hogy úgy gondoljuk, most mondhatom: „Én hiszek.” Azt gondoljuk a hit a mi teljesítményünk. Ezt ismeri el Isten és ennek alapján fogad gyermekének. Ha tehát felnövekedtünk arra, hogy ilyen módon hiszünk, akkor lenne időszerű a keresztelés. Nem tudnám hova menjek (mihez kezdjek) ha Isten valamilyen teljesítményt követelne tőlem az ő országába való bejutásért. De Isten nem így tesz. Ő ad. Hitet is ad. A felnőtt sokkal kelletlenebb és bizonytalanabb Isten ajándékára nézve, mint a keresztelendő kisgyermek, akit Istenhez viszünk. Mert a felnőttek értelme tele van ellenkezéssel és ellenállással Isten felé. Mégsem vet el bennünket. De könnyebb lenne Istennek az Ő ajándékát egy felnőttnek adni, mint egy gyermeknek? Nem, nekünk újból meg kell tanulnunk mit jelent a hit, mielőtt a gyermekkeresztségről tovább beszélénk és azt igazán megérthetnénk. A hit nem az én teljesítményem, hanem Isten ajándéka számomra a Jézus Krisztusban. És most gyermekek mondjátok meg nekem úgy gondoljátok, hogy a kisgyermekkel Istenhez mehetünk, hogy őket az Ő országába belekereszteljük? „Igen” válaszoltak melegen. „Olyan csend volt a templomban, hogy én az áment csak suttogtam. Mégis elég hangos volt.” Ennyit a püspök leírásából.

Ehhez azután meg kell kérdezzük: átveheti-e a kisgyermek a takarékkönyvet vagy hasznosíthatja-e? Ha a hitet nem tudja elfogadni és hasznosítani a maga számára, akkor javára lehet az a gyermeknek? Talán a keresztszülők vegyék át a hitet és hasznosítsák a gyermek számára? Különösen akkor, ha ők is hitetlenek és legszívesebben a kocsnába mennek kártyázni? Igen, úgy gondolom ezek mind egyek a svéd pappal, aki azt mondta: „Ne érintsetek az én gyermekkeresztségemet! Ez volt az első és az utolsó alkalom az életemben, amikor Isten

mindent adhatott, amit csak akart, anélkül, hogy én magam akadályként az útjában álltam volna.”

Nem, nem szabad a dolgot olyan alaposan megvizsgálni, hanem csak hinni kell, hogy a gyermek három marék víztől, kereszttetéstől és különböző formások által újonnan születik. Ha azután a gyermek felnőtt és bűnben jár, az senkinek nem jelent gondot. Nem, mondják sokan, miközben káromkodnak, mi nem vagyunk pogányok, mi meg vagyunk kereszttel és konfirmáltak. Ha megkapják még az oltári szentséget is, mielőtt meghalának, akkor biztosan hitben nyugszanak. A pap bevarázsolja őket a mennybe.

A Parázna természetesen nem talál semmiféle támaszt a gyermekkeresztségre a Bibliában. Hiszen a püspök is azt mondta, mikor a gyermekkeresztséget kellett megmagyaráznia: „Én olyan üres és szerencsétlen voltam, amennyire csak lehet az ember. Nem volt egyetlen elgondolásom sem, még csak egyetlen kiindulópontom sem.” Nem, az nem könnyű dolog, ha az embernek nincs egyetlen igehelye se, amire építhetne. Mégis a püspök egyetlen Ige nélkül is elérte, hogy a gyermekek értelmét sikerült úgy elcsavarni, hogy az az egyház tanításával megegyezzen. Úgy tűnik neki is, hogy ez a dolog szerencsés kimenetelű volt. Ez az eset nyissa fel minden őszinte szemét, hogy észrevegye a varázslást, amelyet sok igehirdető végez.

Az aranyserleg nélkül mégsem képes a Parázna huzamos időre lerészegíteni a népet. Itt is odanyújtja azt és olvassa: „*De Jézus odahívta magához őket, (ezt) mondta: hagyjátok a kisgyermeket hozzám jönni, és ne tiltsátok (akadályozzátok) őket, mert ilyeneké az Isten királysága.*” Luk. 18, 16.

De van itt valami írva a keresztségről? Hiszen világosan kitűnik, hogy Jézus a gyermekeket nem keresztelte meg, noha sok felnőttet megkeresztelt. Ján. 3, 22-26. Mégis megáldotta a gyermekeket, mert ilyeneké az Isten országa. Talán te azt mondod: Hiszen a börtönőr övével együtt lett megkeresztelve, ott mégis csak lehettek kisgyermek. Nem, ez nem úgy van, mivel ez ebből a biblia részből világosan kitűnik. Olvasd el még egyszer ezt a történetet: „*Azután az Isten igéjét szolták mindazoknak, akik a házában voltak... Nyomban be is merítkeztek, ő is, az övéi is mindannyian... és egész házával ujjongott, hogy Istenben hívővé lehetett.*” Apcs. 16, 32-34. Világosan látjuk itt: **Mindegyik** hallotta; **mind** hitre jutott (korábban tehát nem hittek); és **mind** be lett merítve. Apcs. 8, 36-38.

Ha a gyermekkeresztség pártfogói azt állítanák, hogy a keresztség csak áldás, akkor bizonyos formában támaszkodhatnának Jézus szavaira. De azt tanítják, hogy a gyermek a keresztség által újonnan születik és azt mondják: „A gyermek bűnben és törvényszegésben születik. Amikor a templomba viszem még az ördög gyermeke, mikor hazaviszem már az Isten gyermeke.” Egészen ellentétben Jézus szavaival: „*ilyeneké az Isten országa.*” De a Parázna ismét nyújtja az aranypoharat és azt mondja: „*ha valaki nem származik (lesz) netán vízből és Szellemből, nem képes bemenni Isten Királyságába,*” Ján. 3, 5, De azt akarom kérdezni: A gyermek természeti-testének kell újonnan születni és megszenteltetni? Az újjászületés nem az értelemben megy végbe? Kol. 1, 21. Nem ezt bizonyítja az is, hogy később, ha felnővekszik a gyermek és megérett arra, újonnan kell születnie? Bebizonyosodik, hogy a Parázna varázsszületése a gyermekkeresztségben nem tartható. Jézus mondja: „*A mag Isten Igéje.*” Luk. 8, 11. És Jakab azt mondja, hogy mi az igazság Igéje által születünk, Jak. 1, 18. A gyermeknek, hogy újjászülethesen olyan nagynak kell lenni, hogy az igazság Igéje által hithez (vagy hitre) juthasson. Így volt ez a börtönőr házában is. Ez egyezik azzal is, amit Pál mond: Krisztus megszentelte a gyülekezetet és megtisztította az igazság vízfürdője, az Ige által. Ef. 5, 25-26. Így víz és Szentszellem által születünk.

Jézus mondja: „*Ti már tiszták vagytok az Ige által, amit szóltam nektek.*” Ján. 15, 3.

Pál azt mondja: Ha az egyik házsfél hívő, úgy a gyermekek szentek, különben tisztátalanok volnának. I. Kor. 7, 14. Itt látjuk a szülők felelősségét. Bár ne hagyná magát egy se becsapni a Parázna varázslása által. Te aki hitetlen vagy; azzal nincs minden rendben hogy a gyermeket a templomba viszed megkeresztelni! Nem, Jézus azt mondja: Engedjétek a gyermekeket hozzám jönni, és ne tiltsátok el őket. Itt van a felelősség. Gyermekeidet Jézushoz kell irányítanod. Ezt teszed akkor, amikor káromkodni hallanak, ha részegen jössz haza, vagy ha a házastársaddal veszekedsz? Nem! Talán sohasem inted gyermeked, hogy vasárnapi iskolába menjen. Elvitted már egyszer is a hívők összejövetelére? Vagy talán vissza is tartod őket, ha oda akarnak menni? És akkor még azt gondolod, ha a gyermek meg van keresztezve, hogy minden rendben van! Akkor alaposan meg vagy varázsolva!

A Parázna is fél, hogy ezt a varázsművészetét a gyermekkeresztséget elveszíti. Elítéli az „újrakeresztelőket” akik a gyermekkeresztséget elvetik és azt állítják, hogy a gyermek a keresztség nélkül is üdvözülni fog.

Ehhez a varázsláshoz nemcsak előírt formák és kereszttetések tartoznak, hanem öltözetek is. Ha a pap felveszi a palástot, akkor pap. Hogy milyen az ember az nem sokat jelent. Ha felvette a talárját, akkor amit tesz az szent. A „Mi Atyánk” egész más erőt ad, ha a talárban olvassa azt. Ugyanígy van Isten különféle Igéjével is. Idézzük a norvég lutheránus egyház hitvallásából a 8. tételt:

Mi az egyház?

„Ámbár az Egyház tulajdonképpen a szentek és az őszinte hívők összejövetele, de mivel az életben úgy van, hogy sok képmutató és gonosz van abban, megengedett, hogy a szentségeket használják, még akkor is ha gonoszak azok, akik kiszolgáltatják azt; Jézus szava szerint: „*Az írástudók és a farizeusok Mózes székében ülnek*” stb. Mt. 23, 2. A szentségek és az Ige Krisztus parancsa alapján még akkor is erőteljes, ha gonoszok által lesz közölve. Elítélték a donátistákat és másokat, mivel azt tanították, hogy az egyházban a gonoszok nem szolgálhatnak, és úgy vélik, hogy az ilyen szolgálatnak nincs haszna és hatása.”

Az egyház állítása nagyon messze van Isten Igéjétől, mely azt mondja: „*A bűnösnek pedig ezt mondja Isten: Hogy mered emlegetni rendelkezéseimet (törvényeimet), és szádra venni szövetségemet?*” Zsolt. 50, 16. Ezek az emberek valóban hasonlóak azokhoz, akikről Jézus Mt. 23-ban beszél, s amire az egész fejezetben rámutat: „*Jaj nektek, kétszínű írástudók és farizeusok, mert megtisztítjátok a pohár és a tál külsejét, de belül tele van kapzsisággal (rablott holmival) és mértéktelenséggel.*” 25. vers.

Nem, egynek kell lennünk Lutherral, mikor pásztorlevelében így ír a polgármesternek, a tanácsosoknak a köznéppel együtt a cseh Prágába: (Luther Pásztorlevele, 26. oldal)

„Először is rendíthetetlen igazságként álljon előttünk, hogy az Újszövetségben senki sem lehet külső felkenetés által pappá, ha vannak ilyen fickók, akkor azoknak elveszett bálványpapoknak kell lenni; mert az ő kenetük bizonyítására, sem egy példát, mégcsak egy betűt sem tudnak felhozni, nem tudják igazolni ezt az evangélium könyveinek és az apostolok leveleinek egyetlen szavával sem, ellenkezőleg, emberi kitalálás által jött létre az egész és lett bevezetve éppúgy, mint Jeroboám istentisztelete Izráelben. Az Újszövetség értelmében papnak „születni” kell és nem fabrikáltatni, „teremtetni” kell és nem felavatni. Ez a születés azonban nem (hús)test és vér által jön létre, hanem víztől és Szentszellemtől az újonnan születés fürdője által, amiből következik, hogy az összes keresztény pap és az összes pap keresztény, ha az ember azt mondaná, hogy a pap más mint egy keresztény, ez elítélendő beszéd lenne, mert az ilyen beszéd szemben áll Isten Szavával, és hiú emberi tanításra van

alapozva, a régiből való, vagy a többség véleménye és ha az ember ebből a háromból valamelyiket is felhasználja egy hitcikkely megalapozására, az undorító istengyalázás, amint ezt egy másik helyen világosan bizonyítottam.”

Továbbá a 29. oldal: „Ebből a következő tanulságot vonhatjuk le: Krisztus az Újszövetség első papjává lett hajvágás, felkenési ceremónia, papi eszközök és az egész püspöki felavatási játékeremónia nélkül, és ugyanígy tette papokká apostolait is – e nélkül a bolondságok nélkül –, amiért is erre a balga kultuszra nincs szükség. Ott ahol ezt így gyakorolják nem érhető el, hogy bárkit is pappá tegyenek, mert ha ettől a ceremóniától lennének pappá, akkor az ember kénytelen lenne azt állítani, hogy Krisztus és apostolai nem voltak papok.”

Luthernak tapasztalni kellett, hogy milyen keserű munka harcba szállni a varázslással. Az embereknek nem tetszik a meztelen igazság. Megfosztva érzik magukat.

Nemcsak a nagy Parázna ért a varázslás művészetéhez, hanem a leányai is. Igen, mindenki, akinek szíve megosztott Isten és a világrendszer (kozmosz) között, a varázslás mesterségét folytatja. Hogy be ne csapjon minket ez a mesterkedés, azért mondja Jézus: „*Gyümölcsükről egészen biztosan meg fogjátok ismerni őket*”. Mt. 7, 20. (Konk. ford.) A külsőről nem ismerjük fel őket, mert juhoknak ruhájában jönnek. Nos mi a juhoknak ruhája? Az úgynevezett helyes tanítás. Mózes székében ülnek, de a beszéd és az élet nincs összhangban. Ki merészelne valamit mondani, mikor a Mózes székében ülnek? Hiszen csak azt tanították, ami el van ismerve. Ebben az értelemben igazhitűek voltak. Így van ez ma is. Ha csak azt hirdeted, ami el van ismerve, akkor elismernek. A megfelelő ruhát vette fel és senki nem meri azt gondolni, hogy ragadozó farkas van elbújva alatta. „Hiszen olyan szépen beszél.” Ezért arra kell felfigyelnünk, hogy a tantételekről – a ruháról – vitatkoznak, de az élettel – gyümölcsökkel – nem foglalkoznak. Mindazokra, akik nincsenek egészen megvarázsolva visszataszítóan és ijesztően hat, ha például két ember ott ül és szivarjukkal a szájukban a tantételeken vitatkoznak, rossz lelkiismerettel, mivel az adóhivatalt becsapták, vagy túl keveset fizettek a munkásoknak; vagy adósok az élelmiszerüzletben, vagy felebarátaikat rágalmazták; vagy szemérmetlen életet élnek, stb. Ha valaki megjegyzést tesz az életükre, akkor szorosabbra húzzák a báránybőrruhájukat és azt válaszolják: „*Meg van írva: nehogy ítélkezzetek és akkor titeket sem ítélnék meg*” Ezzel a farkas ismét kimentette magát.

De érthető: Ha két pénzsóvár a keresztségen vitatkozik, vajon a gyermekkeresztség vagy a felnőtt keresztség a helyes, akkor csak azt mondhatjuk mindkettőnek: Térjetek meg a paráznaságotokból. Jézus a hamisprófétákat juhok ruhájába bújt farkasoknak nevezi. Az istentelen, aki Isten törvényét a szájára veszi – akinél tehát a hitvallás és az élet nincs összhangban – az hamis próféta, akitől őrizkednünk kell. Az Apostol ezt így fejezi ki: „*Hasznos dolog a szívet kegyelemmel szilárdítani meg, s nem ételekkel, melyekből semmi hasznuk az itt forgolódnóknak.*” Zsid. 13, 9.

Ha az étel – a tanítás – amit ajánlok nekem semmit sem használt és az én életem nem változott, akkor azt másoknak nem kell elfogadni. Akkor abban nincs kegyelem, mely megerősíti a szívet, mert halljad csak, hogy hat a kegyelem: „*Mert Istenünk megmentő kegyelme minden ember számára felragyogott, s ez arra nevel bennünket, hogy megtagadjuk az istentelenséget és a világi vágyakat, hogy ép ésszel, igazságosan és istenfélelemmel éljünk a mostani korban,*” Tit. 2, 11-12. „*Mert a véték (bűn) nem fog uralkodni rajtatok, Hiszen nem törvény alatt vagytok, hanem kegyelem alatt.*” Róma 6, 14. Itt halljuk az Evangélium hangját, az örömhírt, egy olyan ember számára, aki más életet akar. Ez nagyon messze van a varázslástól.

Hogy észrevétlenül elbújhassanak bárányruhájuk alatt, a hamispróféták mindig ugyanazt a refrént ismételtetik: „*Ne nézz rám, hanem nézz Jézusra. Ne ítéljük egymást.*” Hogy mondják az igaz próféták? „*Utánozzatok (kövessetek) ebben engem, testvéreim. Tartsátok szemeteket*

azokon, akik akképpen járnak, ahogy mi is példaképetek vagyunk.” Fil. 3, 17. „Kérlek azért titeket legyetek az én követőim.” I. Kor. 4, 16. Ha ilyesmit mondanánk ma, akkor tévtanítónak neveznének. De ha azt mondjuk „Ne nézz énrám, hanem Jézusra”, akkor alázatosak vagyunk és helyes a tanításunk. Igen, a Parázna valóban mindenkit megvárásolt. Igaz, amit a próféta mond: „Hogyan mondhatjátok: Bölcsék vagyunk, nálunk van az ÚR tanítása! Hiszen hazugsággá tette ezt az írástudók hazug tolla!” Jer. 8, 8. „És Izráel fiai eltakarták olyan szavakkal az ő Urukat, Istenüket, amelyek nem voltak igazak.” (norv. ford.) + IMIT fordítás: „ráfogtak Izráel fiai képtelen dolgokat az Örökkévalóra, az Ő Istenükre,” II. Kir. 17, 9.

Abból, amit itt megmagyaráztunk látjuk, hogy különösen három szót használ a Parázna a varázslásához. Ezzel minden csomót megold, minden ígéretet betölt. Ez a három szó:

Hit – Kegyelem – Vér

Ki meri ezeket megtámadni?

- Ezek által Jézus barátai vagyunk, mondja a parázna – anélkül, hogy megtennénk amit parancsolt. Ján. 15, 14.
- Benne maradunk anélkül, hogy úgy járnánk amint Ő járt. I. Ján. 2, 6.
- Isten gyermekei vagyunk anélkül, hogy Isten Szelleme vezetne. Róma 8, 14.
- Jézus Menyasszonya vagyunk anélkül, hogy követnénk a Bárányt (val)ahová megy. Jel. 14, 1-5.
- Menyasszonyi ruhánk lesz anélkül, hogy igazságos cselekedeteink lennének. Jel. 19, 8.
- Jézussal örökölnünk anélkül, hogy Vele szenvednünk. Róma 8, 17.
- „Élünk” Jézussal anélkül, hogy Vele magunkat a halálba adnánk. II. Tim. 2, 11.
- Királyok vagyunk és Vele a királyi trónon kell ülnünk anélkül, hogy győztünk volna, amint Ő is győzött. Jel. 3, 21, stb.

Hogy tudja ezt elérni a Parázna csupán e három szóval? Egészen egyszerűen, az által, hogy az **engedelmesség** és a cselekedetek helyébe behelyettesíti a **hitet**. A hit az a varázsszó, amely a képzelgést létrehozza. A kegyelem és a vér, ezek a szavak hívtak a valóság eltakarására. Az istenfélő élet helyébe a **kegyelmet** helyettesítik be. Ezáltal vonatkozik rájuk az ítélet: „istentelenek, akik Istenünk kegyelmével visszaélnék, kicsapongásaikra használják.” (Luther) Júdás 4. Nem, a kegyelem istenfélő életre segít. Zsid. 4, 16. A vért a bűn betakarására használják, a bűntől való megtisztulás helyett. Éppen ezért éneklük a vallásos körökben olyan szívesen: „A vér alatt, a vér alatt”. Most talán azt mondod: De használják a vért, mint tisztítószert!

Igen, de ebben az értelemben: Mindegy mennyit vétkezel, mégis a megtisztító vérfolyam erejében vagy. Ily módon mindig tiszta vagy. De olyan értelemben nem veszik igénybe, ahogy Péter mondja: „És ha Atyának nevezitek Azt, aki minden egyes embert munkássága szerint személyválogatás nélkül ítél meg, akkor félelemmel forgolódjatok zsellérségetek ideje alatt, abban a tudatban, hogy nem romlandó dolgokon, aranyon, ezüstön váltottak meg titeket atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódokból, hanem a Krisztusnak, mint egy hibátlan, mocsoktalan báránynak drága véréen,” I. Pét. 1, 17-19. Tehát nem szabad visszaélnünk a vérrel, hanem félelemmel kell élnünk azzal.

Babilon

„*kalmáraid voltak a föld nagyjai,*” Jel. 18, 23. A kereskedés a Parázna egyik munkamódszere. A munkásokat itt kereskedőknek hívják. Ilyen módon terjeszti a Parázna Isten országát a földön. Ismerjük a katolikus egyház nyilvánvaló és durva csalását: „*Ha a pénz a perselyben csörren, a lélek a tisztítóúzból kiszökken.*” Az üzletemberek csak a nyereségre, – az előnyökre gondolnak.

A valóság a keskeny út, viszont azt elviselni nehéz. Azáltal nem lesz sok követője és nagy fizetése az embernek. Ha keresni akar, akkor az Evangéliumot hazugsággá kell változtatnia. Az előbbieken láttuk, hogy történik ez, és százával vannak, akik le-föl utaznak, s a mennyországot a legolcsóbban felajánlják. Pártolókat – vevőket – kíván szerezni az ember. Ők nem úgy tesznek, mint Jézus, aki elővette a tű fokát mikor hozzá jött valaki és követni akarta és kérte, hogy a szoros kapun menjenek keresztül. „*Mester, én követlek téged, bárhová mégy.*” Ekkor látjuk, amint Jézus előveszi a tű fokát: „*A rókának van barlangjuk, az égi madaraknak fészük, de az ember Fiának nincs hová lehajtani fejét.*” Mt. 8, 19-20. „*Előbb engedd meg nekem, hogy elmenjek és eltemessem atyámat*” És most következik a tű foka: „*Kövess engem és hagyd, hogy a halottak temessék el halottaikat.*” Mt. 8, 21-22. „*Előbb engedd meg nekem, hogy búcsút vegyek azoktól, akik az én házámban vannak.*” És ismét következik a tű foka: „*Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas Isten országára (királyságára).*” Luk. 9, 61-62.

„*Jó tanítómester, mi jót tegyek, hogy aioni /világ/korszakig tartó/ életem legyen? ...ha tökéletes akarsz lenni (végcélba akarsz jutni), menj, add el vagyonodat a koldusszegényeknek és kincsed lesz az egekben (mennyeekben) és gyere, kövess engem,*” Mt. 19, 16-21.

Jézus nem kívánt pénzt tőlük. Ezért volt képes így tenni. Jézust nem lelkesítette az, hogy egy gazdag embert megnyerjen az Ő követésére. Nem, Ő ezt mondta „*add a szegényeknek és gyere kövess engem.*” Látjuk, hogy Jézus nem volt kereskedő.

A prédikátorokat megfizetik, ez nagy probléma a vallásos körökben. Arra törekszenek, hogy előre lerögzítsék: Mennyit kapok, ha az Evangéliumot hirdetem? – Mi volt a bevétel? Az ébredés alatt nagy bevételünk volt. – Hogy jutunk pénzhez? Megpróbáljuk „ő” megnyerni előadónak, akkor sokan jönnek és jön valami pénz a kasszába. – Nem, mi nem engedjük meg magunknak, hogy idehívjuk, mert minden összejeövetelért ennyi és ennyi pénzt kér!

Aki nincs egészen megvarázsolva és egy kevés bepillantást nyer a vallásos közösségek belső dolgaiba, nem juthat más meggyőződésre, minthogy: üzlet az egész. Egy vallásos lap karácsonyi, húsvéti vagy pünkösti kiadása ugyanúgy csinálja a reklámot, mint ahogy az a világban is jól ismert: Könnyű, szórakoztató anyag, csinos kiadásban, jó képekkel. Látható, hogy az első embernek, a természeti-testnek szól a reklám. „*Itt üzletről van szó! Ez a lap hasznot hoz!*” Igen, a Parázna neve valóban ez: „A Nagy Babilon”, egy kereskedő városhoz hasonlítható. Kereskedői a föld nagyjai. Hány prédikátor van, aki nem lett nagy ember a világon?! Tekintsük meg a Pápát Rómában, akkor van egy megcáfolhatatlan bizonyítékunk és tekintsük meg leányait is! Minél magasabbra jutsz a vallásos körökben, annál nagyobb világi dicsőséget kapsz. Előkelő ember leszel és előkelőem fog menni dolgod. Egy szintre kerülsz azokkal, akik gazdagok e világon, befolyásos ember leszel. Belőled nem árad a halál illata, hogy valakinek kellemetlen lennél, II. Kor. 2, 16-17.

Gondolj arra, hogy Pál már akkor mondhatta, hogy sokan meghamisítják Isten Igéjét a saját hasznukért. De az emberek megittasodtak, megittasodtak az ő parázñaságának borától! Meg vannak varázsolva!

Minden Jézus nevében történik és Isten országának terjesztése céljából. „Hogy tudsz ilyen gyalázkodva írni a vallásos munkáról! Ez már szenvedélyes ítékezés!” – Így kiáltanak a magittasodottak és megvarázsoltak. A világosságnak nem szabad megvilágítani a körülményeket, különösen most nem, amikor a dolog olyan jó hasznot hoz!

„Láttam, hogy az asszony a szentek véréből és Jézus tanúinak véréből részeg volt. Nagy döbbenet fogott el, mikor megláttam.” Jel. 17, 6.

Igen a varázslás elleni harcban már sokaknak az életükkel kellett fizetniük, és még sok mártír lesz. Jel. 6, 9-11.

A Parázna első gyilkosságának áldozata Ábel volt. Kain is áldozott, de ő földi volt és Ábel áldozata ítélet volt az ő áldozatán. Megtérni?! Nem, inkább Ábelt agyonütni. Ekkor kezdte inni a Parázna a szentek véréből, és ezt művelte továbbra is az idők folyamán.

Te, aki ezt olvasod és világosságot kapva Ábel áldozata felől mérgelődni kezdesz és már kezdesz kiáltani a tömeggel együtt: *„El vele.”* – Figyelmeztetni akarlak! Ébredj fel a varázslatból és ismerd meg az igazságot és az szabaddá tesz téged! Gondold meg! Nem a Menyasszony munkája esik itt ítélet alá, hanem a Paráznáé. Ha a Paráznát véded, akkor borzalmas vég vár rád. Jel. 18, 21. Igen, de mégis van ott valami jó, mondod. Igen, ebben a varázslásban a jó a rosszal össze van keverve. Pontosan az a Parázna munkája, hogy összekeverje a jót és a gonoszt, a tisztát és a tisztátalan, a szentet és a szentségtelent, a természeti-testet és a Szellemet, a mennyet és a földet. *„Ha különválasztod az értéket az értéktelenről, mintegy számmá teszed téged. (vagy: ha értékes dolgokat beszélsz értéktelenek helyett, akkor szószólóm lehetsz.)” Jer. 15, 19. „Tanítsák meg népemet a szent és közönséges közti különbségtételre, és oktassák őket a tisztátalan és tiszta közti különbségtételre.” Ez. 44, 23.*

Ne félj Isten szétválasztó Igéjétől!

Menj ki a Parázna közül!

Hogyan dolgozik a Menyasszony?

Mint a Paráznánál úgy a Menyasszonynál is a munka párhuzamos a fejlődéssel. Ahogy fejlődik, úgy dolgozik, és ahogy dolgozik úgy fejlődik.

Amint korábban láttuk, hogyan munkálkodik a Parázna, közvetett módon azt is láttuk, hogy munkálkodik a Menyasszony.

Azt is láttuk előbb, hogy a Parázna munkája a paráznaság, éppen így a Menyasszony munkája a hűség.

„Félek azonban, hogy amint a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, akképpen a ti gondolataitok is megrontatnak és eltávolodnak a Krisztus iránt való egyenességtől (egyszerű hűségtől).” II. Kor. 11, 3. Most megértjük, hogy a hűség ugyanaz mint az engedelmesség. Attól kell félnünk, hogy eltávolodunk attól az egyszerű hűségtől és engedelmességtől, amely semmiféle kifogással sem él. *(lásd II. Kor. 11, 3. Csia Lajos fordítását) A Parázna soha nem jut engedelmes állapotra férjeivel szemben. Ő csak élvezni akar, ajándékokra és előnyökre vágyik. Pálnak nemcsak a hitet, hanem a hitben való engedelmességet kellett felépítenie minden pogányok között. Róma 1, 5. A rómaiaknál ez annyira sikerült, hogy az ő engedelmességük mindenkihez eljutott. Róma 16, 19.

A Menyasszony munkája abból áll, hogy elválasszon, megtisztítson, mindent feladjon, és ahhoz az egyhez hű maradjon, aki Őt kiválasztotta, ahelyett, hogy magát többekkel megosztaná, hogy összekeveredne. Nála is ott van az arany pohár, Isten Igéje, és a borra figyel, ami a pohárban van, – a tiszta, óborra – a Szellemre, aki az Igét követi.

„Aki a világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.” „Közeledjete Istenhez és közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg kezeiteket ti bűnösök és szenteljétek meg szíveiteket ti kétszívűek!” Jak. 4, 4-9.

„Ne legyetek felemás igában hitetlenekkel! Hogy közösködhetik igazságosság a törvényrontással? Mi közössége van a fénynek a sötétséggel? Mi egyezése a Krisztusnak Beliállal? Vagy mi része hívőnek hitlennel? Azért jöjjetek ki közülük és váljatok el tőlük, szól az Úr. Tisztátalanhoz ne nyúljatok, és én magamhoz fogadlak titeket.” II. Kor. 6, 14-18. *„Kegyelemmel és igazsággal teljes.”* Ján. 1, 14.

„mennyivel inkább tisztítja meg a Krisztus vére a holt tettektől lelkiismeretünket, ki az örök Szellemen át vitte magát oda hibátlanul az élő Istennek, hogy az élő Istennek szolgálhassunk,” Zsid. 9, 14.

„hogy amiképpen a vétek a halálban uralomra jutott, úgy a kegyelem is uralomra jusson az igazságosságon át, hogy Urunkon, a Krisztus Jézuson keresztül elhozza az örök életet.” Róma 5, 21.

„Te azért gyermekem, meríts hatalmat a Krisztus Jézusban megjelent kegyelemből,” II. Tim. 2, 1.

Miután az ember ezt a bort itta, nem alkalmas így szólania: Az mégsem lehet bűn? Csak szabad az embernek valamit tenni? Nem szabad olyan szó szerint venni! – Nem, hanem azt kell mondanunk: Még jobban megtisztulhatok? Világíts meg engem! Óh Jézus, engedd meg nekem, hogy megismerjem a te akaratodat! – Ilyen módon munkálkodik a Menyasszony.

Jellemző, hogy a Menyasszony munkája az, hogy minden embert Jézus tanítványává tegyen és tanítsa őket Jézus minden parancsolatának megtartására. Mt. 28, 18-20. Nehéz munka az

embereket addig eljuttatni, hogy tanítvánnyá legyenek. Itt jutunk a „tű fokához”. Már a bűnbocsánatig elvezetni is nehéz munka az embereket, de a legtöbb ennek ellenére messze van attól, hogy tanítvánnyá legyen. Igen, a legtöbben soha nem lesznek tanítvánnyá. Halld, mit mond Jézus: *„ha valaki hozzám jön, és nem gyűlöli meg az apját és az anyját, a feleségét és a gyermekeit, a fi(test)vérét és a nő(test)vérét, sőt még a saját lelkét is, nem lehet az én tanítványon,”* „Így tehát mindenki, aki nem mond le mindenéről, amije csak van, nem lehet a tanítványom.” Luk. 14, 26-33.

Itt látjuk: Jézus tanítványának lenni azt jelenti, meghalni. Elválík az ember a rokonaitól, mindentől amije van és a saját életétől. Mivel Jézus meghalt érttem, bűnbocsánatot kapok. De ha tanítvány akarok lenni, akkor nekem kell meghalnom Vele együtt.

Ezért mondja Jézus, hogy tegyünk tanítványokká minden népeket, megkeresztelve őket. A keresztség eltemetést jelent. *„Hát nem értitek, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba bementünk, halálába merültünk be? A bementkezés övele együtt eltemetett minket a halálba, hogy amiként a Krisztust a halottak közül az Atya dicsősége feltámasztotta, úgy mi is megújult életben járjunk.”* Róma 6, 3-4.

Ezt sajnos nem sokan tudják. Megkereszteltetik magukat, és felfűjják ezt a dolgot, úgy mondják, ezt jelenti: „az egész utat Jézussal járni.” De ismét felállnak és ugyanúgy élnek, mint azelőtt. Nem, a keresztség nem a Jézussal való út egésze. Ez a saját életemnek a halálát, a szűk kapun való bemenetelt, a „tanulószerződés” aláírását jelenti és ezután jön az út: *„Tanítsátok őket, hogy megtartsák mindazt amit én parancsoltam nektek.”* Itt kezdődik a keskeny út.

Az első világ víz által elpusztult. A mostani föld tűznek van fenntartva. II. Pét. 3, 6-7. *„Ennek a menekülésnek az ellenképe, a vízbementés most titeket is megszabadít, ami nem hús (természeti-test) szennyeinek letevése, hanem jó lelkiismeret keresése Istennel szemben a Krisztus Jézus feltámasztásán keresztül,”* I. Pét. 3, 20-21.

Az első világ az, amelyben én az első ember, a természeti-test irányítása alatt éltem. Ezek a láthatók, a földiek. A keresztség egy kép, egy szövetség, hogy az első ember és az ő világa el van temetve, halott legyen. *„Benne körül is metéltek titeket, ugyan nem kézzel csinált körülmetéléssel, hanem a hústestből (érzéki bűnökből) való kivetköztetéssel, a Krisztus körülmetélésével, miután a bementés övele együtt eltemetett bennünket. Őbenne, övele együtt fel is támadtatok, és pedig az Isten ama munkájában vetett hiten át, mellyel Isten a Krisztust a halottak közül feltámasztotta.”* Kol. 2, 11-12.

Ez történik a keresztségben. A keresztelendő egészen a víz alá lesz merítve, s ezzel belép a tanítványi-halálba. Most az a kérdés, hogy hogyan él tovább, ha feljön a vízből. Talán azt gondolná az ember, a legjobb lenne, ha a víz alatt maradna, akkor nem lennénk gondba felőle. De Pál nem ezt mondja. Felemeljük őt az Isten erejében való hitben, abban hiszünk, aki feltámasztotta Jézust a halálból. Ezért inti Pál a kolossébelieket: *„Ha tehát a Krisztussal együtt feltámadtatok, a fenn lévőket keressétek, ahol a Krisztus van, az Isten jobbján ülve. Esetek a fenn lévőkön járjon, ne a földön levőkön.”* Kol. 3, 1-2.

Érezzük, hogy ez nem a Parázna bora az aranykehelyben, a szív nincs megosztva. A Parázna keresztsége is jellemző. Meghinti a gyermek homlokát vízzel. A valóságban ez azt fejezi ki, hogy az illető a világról és a saját életéről csak oly kis mértékben mond le, mint amennyit az a kevés kis víz testéből betakar.

Tehát azt kérdezem: Ha meg vagytok keresztelve és el vagytok temetve, akkor ti már semmit nem éreztek a régiből? Hiszen látható, hogy sok megkeresztelt a régi életet folytatja tovább. Igen, de gondolj arra, hogy a keresztség egy lelkiismeretben való szövetséget jelent. De nem mindenki tartja meg a szövetséget. Szükséges figyelembe vennünk, hogy az első világ víz

által ment tönkre és a jelenlegi világ tűznek van fenntartva. Így van velünk is. „Mert tudjuk, hogy óemberünk vele együtt megfeszítettet, hogy a vétek (bűn) teste tehetetlenné váljék (megszűnjön, elpusztuljon)...” Róma 6, 6. Óemberünk – a bűnözésre való akarat és mindaz, amiről tudjuk, hogy bűn – megfeszítettet, eltemetett; de a bűn teste – a nem-tudatos bűnök – a kívánságok és az indulatok a természeti-testben megmaradnak, amikor a vízből feljövünk és itt a tűznek van munkája. Péter mondja: „*Térjetez más felismerésre! – monda nekik erre Péter –, és merítkezzetek be mindannyian a Krisztus Jézusnak nevébe vétkeitek bocsánatára, és majd elnyeritek a Szent Szellem ajándékát.*” Apcs. 2, 38.; 19, 5-6.

Itt látjuk, hogy ők a keresztségnél Szentszellemmel lettek megpecsételve. A keresztséggel – a tanítványi-halál – az áldozat az oltárra lett helyezve és Isten tűzzel válaszolhat rá. „*tűzet dobni jöttem a földre, és mit akarok, mivelhogy az már felgyulladt?*” Luk. 12, 49. „*Ő majd Szent Szellemben és tűzben merít majd be titeket (baptizál).*” Mt. 3, 11. A tűznek kell a bűn testét megsemmisítenie. Sokan megkeresztelkednek és sokan Szentszeltemet kapnak, de ha a tűz el akarja végezni a munkáját, akkor nem maradnak hűek a szövetséghez, hanem kivonják magukat. Ekkor a Szellem elhagyja Őket, és sokan azok közül, akik a szellemkeresztségben részesültek a Szellemtől elhagyottan, kívánságaik szerint élnek.

Azért sokat kell munkálkodnia a Menyasszonynak, hogy az embereket a hitben való engedelmességre vezesse. Tudniillik, ha Ő valakit tanítvánnyá tett, akkor arra is meg akarja tanítani, hogy mindazt megtartsa, amit Jézus parancsolt.

Pál tovább magyarázza a kolossébelieknek: „*Hiszen meghaltatok, s életetek a Krisztussal együtt rejtve van az Istenben.*” Kol. 3, 3. Mi meghaltunk, ez a szövetség. Gyűlöljük a saját életünket – ebben a gyűlöletben rejlik a halál. És ez már megvalósult? Nem, de lépésről-lépésre megvalósul életünkben és Pál így mondja tovább: „*Öljétek meg tagjaitokat, melyek a földön vannak, paráznaságot, tisztátalanságot, szégyenletes hajlamot, gonosz kívánságot és a fösვნყսéget, ami bálványimádás.*” Kol. 3, 5. (Német ford.) Ehhez szükségünk van a Szentszellemre és a tűzre. Ezért van ígéretünk arra, hogy megkapjuk a Szentszellemet a keresztség után.

Ez az út, amelyen Jézus előrement. Az úton menni azért, hogy a célba jussunk vagy a célba varázsolni magunkat, az két abszolút ellentétes dolog. Jézus barátja csak akkor lehetsz, ha azt teszed, amit Ő parancsol.

- Nem mondhatod, hogy Benne vagy anélkül, hogy úgy járnál, ahogy Ő járt.
- Nem tisztulsz meg bűneidről a világosságban való járás nélkül.
- Nem vagy Isten gyermeke, ha nem Isten Szelleme vezet.
- Nem tartozol a Menyasszonyhoz, ha nem követed a Bárányt, ahová csak megy.
- Nem kapod meg a Menyasszonyi-ruhát a szentek igazságos cselekedetei nélkül.
- Nem örökölsz Jézussal, ha nem szenvedsz Vele.
- Nem élsz Vele, ha nem halsz meg Vele együtt, stb.

Ugyanazt a három szót használja a Menyasszony is – hit, kegyelem, vér – amelyeket a Parázna használ varázslásához, de a Menyasszony nem a varázslásra használja, hanem az úton való járásra. A hitet nem az engedelmesség helyett használja, mint képzelőerőt. „*A hit pedig a remélt dolgoknak valóságként való elfogadása, és a nem látott tények fölől a magunk meggyőzése.*” „*Hittel értjük meg*” Zsid. 11, 1-3. Továbbiakban olvassuk, hogy ezek a hősök hit által engedelmesek voltak és jártak az úton, és elérték az ígéreteket. Zsid. 6, 12-15.

A Parázna meg akar igazulni, mint Ábrahám, cselekedetek nélkül. Róma 4, 3. De Izsákot nem akarja feláldozni, hogy megigazuljon cselekedetek által, mint Ábrahám. Ezzel ellentétben a

Menyasszonyban a hit együtt munkálkodik a cselekedeteivel és cselekedetek által lesz tökéletessé a hit. *„Fel akarod ismerni haszontalan ember, hogy a hit tettek nélkül tehetetlen (halott)?”* Jak. 2, 20.

Tehát a hit az a kéz, amellyel mindazt átvesszük Istentől, ami az életre és az istenfélelemre szükséges. Hit által elevenednek meg az Igék – és értem meg. Hit által veszem át a Szentszellem ajándékát, amely erő a magasságból, és hit által adom oda életemet. Zsid. 10, 38-39.

A hit nem ültet be karba tett kézzel a székbe. Hogy ott beképzeld magadnak, hogy mindaz vagy és mindazzal bírsz amiről az Írás beszél. Nem, a hit tevékeny tesz téged. Itt van néhány példa, hogy hogyan lesz a hit tökéletes a cselekedetek által. Hit által építette Noé a bárkát. Hit által nem akarta Mózes, hogy a fáraó leánya fiának nevezzék. Hit által rendelte el a páskabarányt. Hit által vetette Péter a hálót a hajó jobb oldalára. Hit által égette el Luther a pápai kiközösítő bullát (átoklevelet). A szentek mind hit által vitték végbe tetteiket, melyek minden időn keresztül világítanak. Hit által megöljük földi tagjainkat – levetjük a bűnt és felöltözzük az új embert. Ha nem tesszük meg ezt, annak hitetlenség az oka. Aki nem győz a bűn felett az hitetlen, ha még annyit is tud beszélni a hitről.

A kegyelmet nem az istenfélő élet helyettesítésére használjuk – azaz az istentelenség betakarására –, hanem a kegyelem, az segítség. *„Járuljunk hát a szabad szolás bátorságával a kegyelem trónjához, hogy könyörületet és kegyelmet találjunk kellő időben jövő segítségül.”* Zsid. 4, 16. Jézus teljes kegyellemmel és igazsággal jött. *„mert a törvényt Mózes által adták, a kegyelem és a való(igaz)ság Jézus Krisztus által valósult meg,”* Ján. 1, 17. Itt látjuk, hogy a kegyelem nem arra való, hogy eltakarjon, mert a kegyelem és az igazság egybetartozik. A törvény, amely követel az emberektől, Mózes által jött. De a törvény által rájuk rótt teher hordozásában nem tudott segíteni. Jézus segítséggel jött. Azt mondta: *„Jöjjetek én hozzám mindnyájan kik megfáradtatok és megterhelgettetek!”*

Ezért mondja Pál: *„Mert a véték (bűn) nem fog uralkodni rajtatok, Hiszen nem törvény alatt vagytok, hanem kegyelem alatt.”* Róma 6, 14. Ha törvény alatt volnánk, akkor nem lenne semmi különös abban, ha a bűn uralkodna rajtunk, mert akkor csak a saját erőnk állna rendelkezésünkre. Most azonban, hogy a kegyelem alá kerültünk és segítséget kaptunk Jézusban, nem szükséges, hogy a bűn uralkodjon rajtunk. Tehát aki most vétkezik az nincs a kegyelem alatt, mert akkor segítséget kapott volna Jézustól, hogy ne bűnözzön. Az még a törvény alatt van. Itt semmi haszna sincs a Parázna varázslatának, hogy a győzelem helyébe a kegyelmet tegye.

Talán azt mondod: A kegyelem a régi életünket kell, hogy betakarja. Itt tudnod kell, hogy a régi életedet fel kell ismerned és világosságra hoznod, és akkor hit által a vér megtisztít téged minden tisztátalanságtól. Pontosan ez a kegyelem – a segítség: *„Miután tehát a hit alapján igazságosakká lettünk, legyünk békességben Istennel, Urunkon, a Krisztus Jézuson keresztül, akin keresztül szabadon járulhatunk ahhoz a kegyelemhez, melynek révén állunk, és az Isten dicsőségének reménységével is dicsekedhetünk.”* Róma 5, 1-2. Erre közölünk senki sem szolgált rá. Ez a kegyelem – a segítség –, melyet Jézus nagy bőségben hozott.

Tatán most azt mondod: Ha győzünk és istenfélők leszünk, akkor nem lesz-e felesleges a vér? A következőt akarom erre mondani: Te csak afelett győzhetsz, amiről már világosságod van. Amit nem tudsz, azért nem lesz rossz a lelkiismereted. De nem gondolod, hogy Isten nálad csúf dolgokat lát? *„Az egek sem tiszták az Ő szemében.”* Jób. 15, 15. És Pál azt mondja: *„mert lelkiismeretem semmiről sem tud magamra vonatkozólag, de ez még nem tesz engem igazságossá: aki rajtam ítélkezik, az az Úr.”* I. Kor. 4, 4. Világosságról világosságra kell jutnunk. Az a bűn, amelyről nincs világosságunk, az nem ítél minket, éppen azért, mert mi a kegyelem alatt vagyunk. De a kegyelmet követi az igazság és az a kegyelem, hogy a bűn

lépésről-lépésre ki lesz jelentve számunkra. Nos Jézus vére a megtisztulás miatt van szükségünk. Világosságban járunk és a vér megtisztít minket.

Az Ószövetségben van egy példánk. „Hiszen a törvényig is volt vétek (bűn) a világban, de ha nincs törvény, a vétet (bűnt) nem róják fel.” Róma 5, 13. „...Ahol azonban nincs törvény, ott azt nem lehet áthágni sem.” Róma 4, 15.

„de amikor eljött a parancsolat, a vétek (bűn) megelevenedett,” Róma 7, 9. A törvény jött előttről Izráel nem tudott a bűnről. Az teljes egészében ott volt, de nem lett felróva nekik. Amint azonban világosságot kaptak a parancsolat által, meglátták, hogy bűnben éltek és szükségük van a tisztulásra. „Mert miután Mózes a törvényen át minden parancsolatot elmondott az egész népnek, vízzel, skarlátszínű gyapjával és ízsóppal együtt magához vette a borjút és bakok vérért, és mind magát a könyvet, mind a népet befecskendezte (befröcskölte) velük,” Zsid. 9, 19. Mindaddig, míg a megszentelődésben még nem jutottunk teljességre, – mindaddig míg a tanítvány nem olyan mint Mestere, még nem lett olyan mint Jézus volt – szükség van arra, hogy világosságról világosságra jussunk és Jézus véreben megtisztíttassunk. Ez a folyamat egész életünkben tart amíg itt a földön vagyunk.

A Parázna egyáltalán nem akar hallani a győzelemről. A kegyelemre és a vére hivatkozik. Hazug, rágalmozó és indulatos akar maradni, ezután a vére van szüksége, hogy megtisztítsa és ismét heves lesz és hazudik és rágalmoz és akkor a vér ismét meg kell, hogy tisztítsa. Ez varázslás. Ez nem a Szellem törvénye szerint van a Jézus Krisztusban. Nem, János azért írt nekik, hogy ne vétkezzenek. Ha mégis előfordul valami rossz, akkor van közbenjárónk az Atyánál, Jézus Krisztus, az Igaz. Ő engesztelés a bűneinkért. I. Ján. 2, 1-2. Tehát félelemmel kell járnunk.

Így erővel munkálkodik és harcol a Menyasszony, minden embert intve és tanítva, minden bölcsességgel, hogy minden egyes embert tökéletesnek állassunk elő a Krisztusban. Kol. 1, 28-29. Éppen ezért egyes szavak mindig ismétlődnek az Ivásban, ezek a következők: munkálkodni, gyakorolni magam, igyekezni, küzdeni, nagyon szorgalmasnak lenni, menekülni, stb. Fil. 2, 12, I. Tim. 6, 11.; 4, 7. I. Pét. 1, 4-10.; 3, 11. A Paráznát ezek a szavak nagyon mérgezik, mert ezek által varázslása meghiúsul. Ezért szolgásgáznak nevezi ezt. „Talán segíteni akarsz Istennek a megváltásban?” – Nem, „hókusz-pókusz” és akkor tökéletesek vagyunk a Krisztusban; Menyasszony, Király és Pap, és így énekelünk:

„Amint vagyok a Megváltó mennybe visz engem!
Mint Menyasszony mehetek oda.
Ő megtett mindent, nekem semmit sem kell tennem.
Ámen, igen ámen,
szabad a mennybe mennem, amint vagyok!”

Hallod, hogy ez pontosan ellentéte Pál egészséges szavainak? II. Tim. 1, 13. A mesékhez fordultak. II. Tim. 4, 3-5. De ez nem csoda, hiszen üzletet csinálnak.

Jeruzsálem

A Parázna munkásai kereskedők. A Parázna neve Babilon. A kereskedőváros. Ezzel ellentétben a Menyasszony neve Jeruzsálem. Az áldozás helye. Izráel nemzetségei oda áldozni mentek, nem kereskedni. A kereskedőket Jézus kizavarta a templomból. Ezért a Menyasszony, a Közösség munkatársai nem kereskedők, hanem papok és szolgák. A legnagyobb közöttük mindenki szolgálja. Pál kéri az Efézusbelieket, hogy gondoljanak a jövőben arra, hogy meg ne szédítsék őket a báránybőrbe bújt farkasok. Halld búcsúbeszédét:

„Én tudom, hogy elmenetelem után ragadozó farkasok fognak közetek betörni, kik nem kímélik majd a nyáját. S közületek magatok közül is olyan férfiak fognak előállani, kik fonák dolgokat hirdetnek, hogy a tanítványokat elvonják maguk után. Azért legyetek éberek és emlékezzetek meg arról, hogy én három éven át sem éjjel, sem nappal meg nem szüntem közületek minden egyest könnyhullatással inteni. Most pedig az Úrra bízlak titeket s az ő kegyelmének szavára, melynek hatalma van arra, hogy építsen titeket és arra, hogy az összes megszenteltek között öröksézt adjon nektek. Senkinek ezüstjét, aranyát vagy ruháit meg nem kívántam. Ti magatok tudjátok, hogy a magam szükségleteiért és a velem lévőkéért ezek a kezek dolgoztak. Mindenben megmutattam nektek, hogy ilyen fáradozással kell az elerőtlenülteknek segítségére menni s emlékeztetni az Úrnak, Jézusnak beszédeire, hogy ő azt mondta, hogy boldogítóbb dolog, ha adunk, mintha kapunk.” Apcs. 20, 29-35.

Ha erre gondoltak volna, akkor a ragadozó farkasok gyorsan lelepleződtek volna. Egyetlen farkas sem gondoskodik a bárányokról és nem inti őket könnyek között éjjel és nappal. Talán még soha nem találkozta életében egy ilyen gondoskodó pásztorral. Ha visszatekintesz mindazokra, akiket ismertél, egészen megelégedettek voltak, ha jó enniválót, pénzt és tiszteletet kaptak tőled. Megnyírni a juhokat, ez érdekelte őket. Ébredj fel és gondolj Pálra, akkor majd felismered a farkasokat napjainkban.

Halld csak mire emlékeztette Pál a thessalonikabelieket: *„Mert amint tudjátok, sem hízélgéshez nem folyamodtunk soha, sem haszonlesést nem lepleztünk valami látszattal, az Isten rá a tanú, sem emberektől nem kerestünk dicsőséget, tőletek sem, másoktól sem, noha mint a Krisztus apostolai tekintélyünk súlyával léphettünk volna fel (fontossá tehettük volna magunkat), hanem nyájasokká lettünk közöttetek, mint ahogy dajka melengeti a gyermekeit. Így utánatok való epekedésünkben úgy láttuk helyesnek, hogy ne csak az Isten örömezenetét adjuk át nektek, hanem a magunk lelkét is, mert szereteteinkké lettetek. Emlékezzetek csak vissza fáradozásunkra és vesződéseinkre, hogy éjjel-nappal dolgoztunk, hogy közületek senkit meg ne terheljünk, és úgy hirdettük nektek az Isten örömezenetét. Ti vagytok a tanúiink és az Isten, hogy milyen jámborok, igazságosak és feddhetetlenek voltunk veletek hívőkkel szemben, hogy tudjátok is, hogy, mint apa gyermekeit, úgy kérlettünk egyenként titeket, intettünk, (buzdítottunk, bátorítottunk, felemeltünk a csüggedésből) benneteket, és tanúságot tettünk arról, hogy méltóan kell járnotok ahhoz az Istenhez, aki királyságába és dicsőségébe elhívott benneteket.” I. Thess. 2, 5-12.*

Pál nem volt kereskedő, nem volt babiloni lakos, ő az áldozati városból, Jeruzsálemből való volt. A Menyasszonytól – a Közösségtől – minden munka az áldozaton alapszik. Az igazi papok szolgák – ezek nem lesznek nagy és gazdag emberek a földön. Nem lesz nevük a világban. Ők nem azt veszik figyelembe, hogy a dolgok szépen néznek ki, ezért nincs olyan alakjuk (megjelenésük), amelyben az embereknek kedve telne. Ézs. 53, 2.

Sok prédikátor van – sok üzletember. Ilyeneket ki tudnak képezni a bibliaiskolákban. De hol találunk egy szolgát?

„Reménységem van az Úrban, Jézusban, hogy Timóteust hamarosan hozzátok küldhetem, hogy dolgaitok megismerése engem is felüdíthessen. Mert nincs nekem senkim, aki vele egyenlő lelkű volna, aki oly igazán viselné gondjaitokat. Mert mindenki azt keresi, ami az övé, és nem azt, ami a Krisztus Jézusé. Ismeritek az ő kipróbált voltát, hogy mint atyának a fiú, úgy szolgált nekem az örömezenet rabszolgálatában.” Fil. 2, 19-22.

„Köszönt titeket fogolytársam Arisztárhosz, továbbá Barnabás unokaöccse, Mórkosz (ki felől parancsokat kaptatok – ha hozzátok menne, fogadjátok szívesen), továbbá Jézus, kit Jusztosznak mondanak. A körülmetélkedésből csak ezek munkatársaim az Isten királyságában. Ők vigasztalásommá lettek.” Kol. 4, 10-11.

Akkor azt kell mondanunk, hogy nem sokan voltak. Ezzel szemben voltak olyanok, kik olyan dolgokkal foglalkoztak, melyek nem tartoztak rájuk. De ezek nem dolgoztak. *„Halljuk ugyanis,*

hogy közületek némelyek rendetlenül járnak, semmit sem dolgoznak, hanem mások bajával bibelődnek (szükségtelen dolgokkal foglalkoznak). Az ilyeneknek az Úrban, a Krisztus Jézusban parancsoljuk és rimázkodunk is, hogy csendességben dolgozva a maguk kenyerét egyék.” II. Thess. 3, 11-12. Azt gondolják, hogy az istenfélelem kereső foglalkozás. I. Tim. 6, 5-6. Megélhetést kerestek. Pál erről semmit sem akart tudni. Itt kell ébernek lennünk. Ha hozzád jön egy igehirdető, hogy nálad vendégeskedjen és észreveszed, hogy nem akar dolgozni, úgy zavard el. Ha látod, hogy csak kávézni akar és ebéd után pihenni egyet, vagy csak ül és ír és rakja a tüzet, de arra nem gondol, hogy tüzelőt hozzon be, arra pedig egyáltalán nem, hogy fát vágjon, ami pedig helyén való lenne; zavard el az ilyet. Isten országában nem használható munkásként. És ha valaki a földi munkájával nem boldogul és igehirdetésbe kezd, az egy szálnalmas tévelygő. Hiszen az ilyen semmit sem hagyott el az Evangéliumért. Csak a hasznót keresi. Nem, Isten sohase hívott munkanélkülit az ő szolgálatába. Elizeus 12 iga ökörrrel szántott, mikor Isten prófétának hívta I. Kir. 19, 19. Mózes, Saul és Dávid pásztorok voltak. Gedeon csépett. Lévi a vám-asztalnál ült, Péter halászhálójával volt elfoglalva, stb. Mindegyiknek volt munkája.

De mindent feláldoztak. Számukra ez nem jelentett földi hasznót. Nem kaptak több fizetést, nem láttak jobb napokat. Utolsó testi erejüket is odaadták a munkába. Mindenük áldozattá lett. Veszteségnek, szemétnak tartották a nyereséget a Krisztusért. Fil. 3, 7-8.

Nem úgy volt, hogy nem lett volna joguk az Evangéliumból élni. Ha valóban az evangélista munkáját cselekedték, akkor joguk volt abból élni. De ezt a jogot is feláldozták.

„sem ingyen kenyeret nem ettünk senkinél, hanem éjjel-nappal fáradva, vesződve dolgoztunk, hogy közületek valakit meg ne terheljünk. Nem mintha nem volna jogunk rá, hanem, hogy példaképpül állítsuk magunkat, hogy utánozzatok minket. Mikor nálatok voltunk, akkor is azt parancsoltuk néktek, hogyha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék.” II. Thess. 3, 8-10.

Pál tetteiben mutatta meg nekik, mit jelent a keresztyénység. A cselekedetek által Pál felette állt mind a hamis munkásoknak, akik mind a nyereségre gondoltak. A prédikálásban nem tudott túltenni rajtuk, mert azok ugyanolyan jól szóltak, mint ő. De magukat megtagadni, azt nem tudták és ezen a ponton szégyenítette meg őket. Sok ilyen hamis munkás jött Korintusba: Ők ugyanolyan jók akartak lenni, mint Pál és a korintusiak nem tudtak különbséget tenni. Pál beszédét semminek tartották és testi megjelenése is gyengének tűnt. Nem volt egy nagyzó lelkész, hanem szolga volt közöttük. Nem testi tanítással jött, mert nem akarta, hogy hitük emberi bölcsességre legyen alapozva. Ne azért higgyenek, mert azt egy teológus mondta. Nem akarta önhiúságukat kielégíteni, és úgy beszélni, ahogy nekik tetszik. Nem, hanem azt akarta, hogy hitük Isten Igéjére legyen alapozva. I. Kor. 2, 1-5. A tettekre kellett nézzenek. *„Amilyenek vagyunk távol, a leveleink által való beszédben, éppen olyanok leszünk cselekedetben is, ha megjelenünk.” II. Kor. 10, 10-12.*

Jézus szolgájának tehát a tetteiben, a cselekvésben kell láthatóvá tennie Isten emberének erejét. Az is egészen világos, amit Jézus parancsként adott tanítványainak. *„És tanítsátok őket; hogy mindazt megtartsák, amit én parancsoltam nektek.” Mt. 28, 20.*

Megtartani, cselekedni, – az erről való beszéd leleplezi a Parázna munkatársait. A legrosszabb, amit hallhatnak, a cselekvő-keresztyénység. De pontosan ez az Isten szolgáinak feladata, tudniillik Babilon kereskedőit (kufárait) leleplezni.

„Amit teszek, tenni is fogom, hogy elvágjam az alkalmat az alkalomkeresőktől, hogy mialatt dicsekszenek, olyanoknak tűnjenek fel, amilyenek mi vagyunk. Az ilyenek hamis apostolok, cselszövő munkások, akik Krisztus apostolaihoz hasonlónak változtatják külsejüket.” II. Kor. 11, 12-13.

Bár csak sokan lennének olyanok ez utolsó időben, akik Pál és Thimóteus lábnyomait követik. Ha sok mindenre jogunk van, mint Krisztus szolgáinak, azt mi szívesen feláldozzuk, hogy mindenkinek a szolgálata legyen, hogy szolgálatunk ne szidalmaztassék. II. Kor. 6, 3-4.

Mit eredményez a Parázna munkája?

„Mert igazak és igazságosak az ő ítéletei. Mert elítélte a nagy paráznát, aki paráznaságával megrontotta a földet. Rabszolgáinak vérét megtorolta annak kezén.” Jel. 19, 2. „varázslásod tévelyítette el mind a nemzeteket,” Jel. 18, 23.

A földet megrontotta és minden népet félrevezetett, – szörnyű eredmény, – valóban egy katasztrófa. Ha valami általános szokássá vált, akkor azt gondolja az ember, hogy az meg van engedve és úgy van jól.

Mi azonban úgy tartjuk, mint Luther: „Mindezek ellenére abból kell kiindulni, hogy egy őszinte kereszténynek nem kell és nem szabad, hogy része legyen abban, hanem inkább a legnagyobb istenkáromlás és bálványozásként kell kárhóztatni és éppen ezért minden érintkezést a legnagyobb vigyázattal kerülni kell, mint a pestist, teljesen mindegy, hogy milyen fontossá teszik és mennyire dicsekszenek azzal, hogy azok régi rendelkezések, és hogy a nagy tömegek egyetértenek vele. Ha sokan követik is, mégis tévelyegnek. Aki az árral sodortatik, a tömeggel együtt juta veszedelembe.” (Luther Pásztorlevele, 45. oldal.)

Azt hallhatjuk az emberektől: „Azt hiszed, a mi teológusaink tévednek? Csak ennek a néhánynak van igaza?” Az ilyen kérdésekből világosan kitűnik, hogy az ő hitük csak emberi bölcsességre és a többségre van alapozva, egészen ellentétben Isten Szavával, amely elejétől a végéig azt bizonyítja, hogy „sokan” vannak a hamis próféták és „sokan” az evangéliumot meghamisítják. I. Kor. 2, 5. II. Kor. 2, 17. Mikeás (Mikajehu) próféta egyedül volt 400 hamis prófétával szemben. De nem lett igazuk attól, hogy sokan voltak. I. Kir. 22, 6. Nem, és kevesen vannak, akik a keskeny utat megtalálják és keresztül mennek a szoros kapun.

„varázslásod tévelyítette el mind a nemzeteket,” Jézus azt mondta, tegyünk tanítványokká minden népeket. Ez az igazi út. De a Parázna eltévelyítette a népeket. Hová jutottak? Jézus helyett a Vadállathoz – az Antikrisztushoz – jutottak.

„Fejei közül egy olyan volt, mintha halálos sebbel sújtották volna, de halálos sebét orvosolták. Az egész föld bámulva ment a fenevad után, leborulva imádta a sárkányt, mert az adta a fennhatóságot a fenevadnak. De imádták a fenevadat is, és ezt mondták: 'Ki hasonló a fenevadhoz és ki képes megharcolni vele?'” Jel. 13, 3-4.

Ez a Parázna munkájának eredménye. *„Szellemben egy pusztába vitt el engem, s ott láttam azon a veres fenevaden, aki hemzsegett a káromló címeiktől, s akinek hét feje és tíz szarva volt, ülni egy asszonyt.” Jel. 17, 3.*

Itt látjuk, hogy hol ül a Parázna. Tehát barátságban van a Vadállattal. A Vadállat hordja és eltartja. Az emberek nem szeretik a Vadállatot. Isten képére lettek teremtvé és Őrá néznek, akitől elestek. Vágynak valami jobb után és azon dolgoznak, hogy jobb legyen nekik és jobbak legyenek. És ebben a munkában a kereszténységre néznek, hogy segítséget kapjanak és a Parázna ragadta meg ezt a munkát. Az emberek olyan könnyen kívánnak valami jobbat megszerezni, amilyen könnyen csak lehetséges, és a Parázna varázslásával ebben kielégíti őket. Ezáltal jutott hatalomra. Paráznasága által az első és a második embert egyesítette; a Vadállatot és Jézust. Természetesen ez nem megy. De a Vadállat ezáltal vallásos lett. Ahelyett, hogy megölték volna, meg lett szelídítve. Ilyen módon „megszabadultak” karmaitól és fogaitól. Báránybőrbe bújt farkast kaptak. A Parázna a Vadállat számára a védőfal, mivel a Vadállat tartja el az egyházat, úgyhogy senkinek sem kell tőle félni. Néha-néha egy hangosabb hang hallható, hogy nem úgy van ahogy kellene lennie, de akkor azt mondják: „Ez is több a semminél”.

Jézus Szavai: „*Óh bárcsak hideg lennél vagy forró!*” Nem, nem kell olyan tragikusnak venni. – Örülni szeretnénk a meglevő melegségnek, még akkor is ha az magában véve csak langyosság. – Örülni akarunk annak a támogatásnak, amit kapunk, ha nem is keresztények; mindenesetre vallásos érdekeltségűek. – Ezzel, Isten Szavával teljesen ellentétben szólnak. „*A bűnösök (istentelenek) áldozatát utálja az ÚR*” Péld. 15, 8. Ma is szükséges megkérdezni a papot a törvényről, mint Aggeus idejében. „*Ezt mondja a Seregek URa: Kérj útbaigazítást a papoktól erre nézve: Ha valaki szentelt húst visz ruhája szárnyában, és a ruha szárnyával hozzáér a kenyérhez, főzelékhez, borhoz vagy olajhoz, vagy bármi más eledelhez, szentté válik-e az? A papok ezt válaszolták: Nem! Akkor Haggeus ezt kérdezte: Ha egy holttest érintése miatt tisztátalan ember ér hozzá mindezekhez, tisztátalanná válnak-e? A papok ezt válaszolták: Tisztátalanná! Haggeus erre így felelt: Ilyen ez a nép, ilyen ez a nemzet énelőttem – így szól az ÚR – és ilyen minden munkájuk, sőt amit áldozatul hoznak ide, az is tisztátalan!*” Agg. 2, 11-14. Ebből megtanuljuk, hogy a tisztátalan a szent által nem lesz tiszta, hanem a szent lesz tisztátalan a tisztátalan által. Aki kívánságai szerint él, az élő halott, még ha vallásos is, I. Tim. 5, 6. A halott, a hulla a világ. Ha összevegyülök a világgal úgy tisztátalan leszek, mindannak ellenére amit teszek vagy áldozok. Ezért hangzik az intés: „*Azért jöjjetek ki közülük és váljatok el tőlük, szól az Úr. Tisztátalanhoz ne nyúljatok, és én magamhoz fogadlak titeket.*” II. Kor. 6, 17. Ha fennáll annak veszélye, hogy a báránybőrbe öltözött Vadállat lelepleződik, – a Parázna ott van előtte, mintegy lepel – akkor látszatként egy új templom építését, vagy egy régi felújítását engedélyezi, mivel hogy az emberek ezután hosszú ideig ezzel vannak elfoglalva. Amikor a munka elkészült, akkor egy nagy ünnepet rendeznek. Mivel az elvégzett munka a Vadállat és a Parázna műve volt, szónokaik által szép egyetértésben képviseltetnek. Jaj annak, aki bántalmazza művünket! Akkor úgy van ez mint egykor hangzott: „*Nagy az efézusi Dianna temploma!*” – a templom a dóm – az értékes üvegfestmények – a szép oltár és az antik szöszék. Igen, itt ez a kereszténység. Apcs. 19, 34.

„*Ezt a parancsot kapta Jeremiás az ÚRtól: Állj az ÚR házának kapujába, és így hirdesd ott az igét: Halljátok az ÚR igéjét, júdaiak mind, akik bementek ezeken a kapukon, hogy leboruljatok az ÚR előtt! Így szól a Seregek URa, Izráel Istene: Jobbítsátok meg útjaitokat és tetteiteket, akkor megengedem, hogy ezen a helyen tartózkodjatok! Ne bízzatok ilyen hazug szavakban: az ÚR temploma, az ÚR temploma, az ÚR temploma van itt! Mert csak ha igazán megjobbítjátok útjaitokat és tetteiteket, ha igazságosan ítélték ember és embertársa között, ha a jövevényt, árvát és özvegyet nem nyomjátok el, és ártatlan vért sem ontotok ezen a helyen, nem követtek más isteneket a magatok romlására: akkor megengedem, hogy ezen a helyen tartózkodjatok, azon a földön, amelyet őseiteknek adtam, öröktől fogva mindörökké. Ti hazug szavakban bíztok, amelyek semmit sem érnek. Loptok, gyilkoltok, paráználkodtok, hamisan esküsztok, a Baalnak tömjéneztek, és más isteneket követtek, akiket nem ismertek. Azután idejöttök, és megálltok előttem ebben a házban, amelyet az én nevemről neveztek el, és ezt mondjátok: Megszabadultunk! De azután ugyanazokat az utálatos dolgokat követitek el. Vajon rablók barlangjának nézitek ezt a házat, amelyet az én nevemről neveztek el? Majd én is annak nézem! – így szól az ÚR.*” Jer. 7, 1-11.

Itt látjuk, hogy amióta a világ világ, az emberek ugyanazok. De Jézus kötélből ostort font. „*válaszolt Jézus és ezt mondta nekik: bontsátok le ezt a templomot és három nap alatt felállítom azt ezt mondták erre a zsidók: negyvenhat esztendeig épült ez a templom és te három nap alatt felállítod azt? de Ő a saját testének templomáról mondta ezt*” Ján. 2, 15-22. Itt látjuk, hogy Isten nem lakik kézzel csinált templomban, hanem a megtört és alázatos szellemben, hogy megelevenítse az alázatosok szellemét és az összetörtek szívét. Ézs. 57, 15. (német ford.)

„*Vagy nem tudjátok, hogy testetek a bennetek levő Szent Szellemnek a temploma,...*” I. Kor. 6, 19-20. Ez az a templom, amit Jézus építeni akart és ezen dolgozik a Menyasszony is. Ehhez nincs szükség a Vadállat segítségére, anyagi támogatására.

A Paráznának ezzel szemben, aki a világban nagy akar lenni, szüksége van valamire, amit bemutathat, – mint munkájának fényes gyümölcsét. Neki szüksége van drága értékekkel ékesített nagy templomra. Az életük nincs elrejtve Krisztussal az Istenben.

Akkor is így történik ez, ha egy ébredés van, s némelyek megtérnek. Az első, amit létrehoznak egy építési bizottság, még ha csak 8-10 emberből áll is. Hiszen szükségük van egy helyre, ahol összejöhetnek és az jó ha van egy termük az összejövetelekre. De ha az építési terv lesz az összejövétel középpontja, akkor paráznaságba jutunk. Az összejövetel súlypontja a pénzgyűjtés lesz, és ha elég pénz jött össze, akkor jó munka folyik, akkor jól sikerült az összejövétel vagy a konferencia. Nagyobb az érdeklődés a házépítés iránt, minthogy a test a Szentszellem templomává felépüljön. Ha az összejövetelel terem kész, akkor ott áll az épület, mint a Bábel tornya – a gyülekezet erejének és gyümölcsének bizonyítékeként, igen, dicsőségükre – az ottani hívők összejövetelel helye.

A Vadállat együtt él a Paráznával, aki mintegy védőfal számára. A Vadállat is munkálkodik a Paráznától függetlenül s kinyújtja karmait ameddig meri. Azt a napot várja mikor a Paráznát levetheti hátáról és igájától megkönnyebbülhet. De ha olyan ügyetlenül cselekedett, hogy karmait túl messzire nyújtotta, akkor a Parázna jajgat félelmében, nehogy anyagi támogatását elveszítse. Ilyen jajgatást lehet hallani a választásokon. A vallás jó csábítószer. Azok is félnek a vallástól, akik sohasem vettek részt összejövetelel vagy sohasem olvastak a Bibliából. Sőt a templomban is ritkán láthatók. Ha veszélyt észlel a Vadállat és látja, hogy nincs itt még az idő védőfalának eltávolítására, akkor gyorsan visszahúzza karmait és sok jó szóval vallásszabadságot ígér. Így a Parázna tovább lovagolhat, még ha egy kicsit bizonytalanul is érzi magát a nyeregben és az anyagi támogatás is csekélyebbé lett.

„A tíz szarv, melyeket láttál és a fenevad, meg fogják gyűlölni a paráznát, pusztává és meztelessé teszik, húsát megeszik, őt magát tűzzel égetik meg majd. Mert Isten adta szívükbe, hogy az ő szándékát tegyék meg, hogy egy szándékon cselekedjenek, és hogy királyságukat a fenevadnak adják, míg Isten beszédei végbe nem mennek.” Jel. 17, 16-17.

Itt láthatjuk a Parázna munkájának eredményét. Erről prófétált Jézus amint mondta; *„ti vagytok a föld sava! Ha a só ízét vesztené, mivel sóznak azután? Semmi ereje nincs többé, másra nem való, minthogy kivessék, és az emberek rajta tapossanak.”* Mt. 5, 13. Ez félelmetes eredmény. Néhány országban már beteljesedve látjuk ezt. A Vadállat ledobta a Paráznát. Az emberek széttaposták lábukkal a sót.

Pál prófétál erről és mondja: *„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be, tudniillik magukat és a pénzt kedvelők, stb. ...Olyanok, akiknél megvan az istenfélelem külső látszata, de annak hatalmát megtagadják. Fordulj el tőlük.”* II. Tim. 3, 1-5. Az erő hiányzik. Azért nem jönnek istenfélő cselekedetek. De a látszat megvan. Európa népei úgy mondván keresztény nemzetek, még akkor is ha az emberek kevélyek, pénzsóvárgók, kérkedők stb. Ezt vitte végbe a Parázna varázslásával, a gyermekkeresztség által és paráznaságának bora által. A kereszténység olyan lett, mint a *„Szelektől ide-odaűzött víztelen fellegek ők,”* Júd. 12. Hajtják a missziómunkát, miközben a pogányok látják, hogy a „keresztény” országokban tombol a gyilkosság és a háború. Jön a felhő – az evangélium. A pogányok várják belőle az esőt – egy istenfélő életet – de ebből semmi sem jön. Csak látszat volt, erő nélkül. Így eljön a félelmetes nap, amikor a Parázna is le fogja aratni amit vetett. Az evangélium, a só mely erejét veszítette, le lesz taposva az emberek által. Nem azt kapták amire vártak, tudniillik segítséget a megjobbuláshoz, az elvesztett istenkép visszanyerésére. Félre lettek vezetve, de most felébrednek. Gyűlölik a Paráznát és kifosztják és mezítelenné teszik. Eszik annak húsát és a Paráznát magát tűzzel megégetik.

Ettől akarta Jézus az embereket megmenteni, amint a hegyi-beszéd után ezt mondta: *„Aki pedig hallja e szavaimat és nem teszi meg (váltja tetté), hasonlít egy balga (bolond) emberhez, aki házát*

(parti)homokra építette. És szakadt a záporosó és jött az árvíz és fűjtak a szelek és nekiütköztek annak a háznak és összeomlott nagy zuhanással.” Mt. 7, 26-27.

Itt látjuk beteljesedni ezt a próféciaát: „Azután másik, második angyal követte és szólt: *’Leomlott, leomlott a nagy Babilon, mely parázna indulatának borával megitta az összes nemzetet.’*” Jel. 14, 8. „Babilon, a nagy város!” Óh, mennyire építette a Parázna, hogy nagy legyen, – hogy sokan legyenek! Ez volt az Ő dicsősége. Igen, milyen intenzíven munkálkodott ő Jézus Szavaival, a hitoktatással, a bibliaiskolák által. De soha nem jutott oda, hogy Jézus Szavát cselekedje. A hegyi-beszédet cselekedni? – nem, azt mondja, azt csak Jézus tartotta meg, hogy mi ezáltal lássuk be hiányunkat és kegyelmére szorultságunkat. A hegyi-beszéd nem az evangélium, hanem a törvény. Az egyetlen, amit a hegyi-beszédből a Parázna magáévá tesz, ez az Ige: „*Bocsásd meg a mi vétkeinket.*” A vallásoktatásokon és a bibliaiskolában azt tanítja, hogy az ember cselekedetek nélkül üdvözülni csupán a hit által. De hatalmasan becsapja önmagát, mint Jakab mondja: „*Legyetek az igének megtevői s nem csupán hallgatói, mert aztán hamis következtetésekkel eltévesztitek az igazságot.*” Jak. 1, 22. A Parázna háza valóban nagygyá lett és sokan nagygyá és gazdaggá lettek az építésnek ebben a munkájában. De hamar eljön az a nap, amikor jön a vihar és az árvíz és beleütköznek ebbe a házba. Akkor összeomlik és hangos kiáltás tör elő: „*Elesett Babilon a nagy város!*” „*És hallék más szót a mennyből amely ezt mondja: „FUSSATOK KI belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneikben és ne kapjatok az ő csapásaiból.*” Jel. 18, 4.

Egyik helyiségébe sem bújhatsz ennek a háznak, azaz egyetlen egyházközösségbe vagy felekezetbe sem. Az egész ház összeomlik és nagy lesz romlása. Ha hallod Jézus Szavait és mégsem teszed, akkor te is azokkal vagy akik „Babilont, a nagy várost” építik, bárhová tartozol is vagy bármilyen tanítást vallasz is.

Sokan mondják: „A gyülekezetből kilépni az a legkönnyebb. Az menekülést jelent. Nem, nekünk ott kell maradnunk, ahol vagyunk, hogy sók legyünk. Ha ott maradunk elérjük az embereket, ha kilépünk, semmire nem jutunk, mert egyedül maradunk.”

Ez nagyon értelmesen hangzik, de ha őszinte vagy magadhoz, be kell látnod, hogy a szégyentől félsz. Szívesen állsz az emberek előtt és talán egy kevés dicséretben részesülsz, mert te az igazságot mondod. De te az igazságot a Parázna szellemében mondod. Azért leszel megtűrtve.

Halld meg te, aki só akarsz maradni Bábelben és mindazt, ami fordított, rendbe akarod hozni:

„Gyógyítottuk Babilont, de nem gyógyult meg, (nem akart meggyógyulni). Hagyjátok el őt és menjünk ki-kí a maga földjére, mert az égig hatott az ő ítélete és felemelkedett a felhőkig.” Jer. 51, 9.

Igen, de ne hagyja el az ember a saját gyülekezetét, mondod te. Nem, ha Bábel a te gyülekezeted, akkor maradj csak ott. De ha az „én népemhez” tartozol, akkor halld meg a hangot a mennyből: „*menjete ki közülük!*”

„Tisztesség azért nektek, akik hisztek.” I. Pét. 2, 7. Te követted az eszedet és orvosként akarod magadat tiszteltetni Bábelben sokak előtt. Dicsőséged gyalázzattá válik. Bábel betegsége megfertőz téged és kínjaiban lesz részed. Magadat sem tudod meggyógyítani. Ha van hited kimenni ahhoz a kevés istenfélőhöz a táboron kívül, akkor Isten fog tisztelni téged.

A Parázna munkájának eredménye egy összeomlott épület és a Vadállat lábai alá vetett emberek.

Mi az eredménye a Menyasszony munkájának?

A Parázna munkájának eredménye: „*Elesett, elesett Babilon a nagy város!*” Ez tehát az a ház, amely összeomlott. Ezzel szemben a Menyasszony munkájának eredménye a kösziklára épített ház, amely nem omlik össze, ha jön a vihar.

Jézus erre vonatkozóan is prófétált, mikor így szólt: „*Tehát mindenki, aki hallja e szavaimat és megteszi azokat (tettre váltja őket), hasonló egy megfontolt (meggondolt) férfiemberhez, aki a kösziklára építette a házát. És zuhogott a záporosó és jött az árvíz, és fújtak a szelek és nekiestek annak a háznak, de nem omlott össze, mert (kő)szikla volt az alapja (kösziklára volt alapozva).*” Mt. 7, 24-25.

Előbb láttuk, hogyan munkálkodik a Menyasszony azon, hogy mindenkit Jézus tanítványává tegyen és hogyan tanítja mindazt megtartani amit Jézus megparancsolt. Munkájának eredménye a kösziklára épített ház, amely áll, ha jön a vihar.

Itt Jézus prófétálásának beteljesedését látjuk: „*Láttam. Egyszerre a Barány ott állt a Sion hegyén és vele száznegyvennégyezren olyanok, akik homlokukra írva viselték az ő nevét és Atyjának nevét. Hangot hallottam a mennyből, mintha sok víz zúgna, vagy mintha nagy mennydörgés szólna, olyan volt a hang, melyet hallottam, mintha citerások pengetnék citerájukat. Új dalt énekeltek a trón, a négy élőlény és a vének előtt, és senki sem volt képes megtanulni a dalt, csak a száznegyvennégyezer, akiket megvásároltak a földről.*” Jel. 14, 1-3.

A száznegyvennégyezer a Sionra, a kösziklára épített. Ott állnak együtt a Bárányval és új éneket énekelnek, azon a napon amelyen a vihar dúlt, amelyen elesett Babilon. A sok víz és mennydörgés, amely a Parázna házának összeomlását okozta, a Menyasszony számára mintegy hárfajáték. Ugyanígy volt földi életének ideje alatt is. A nyomorúságok benne egy igen-igen nagy örök dicsőséget munkáltak. II. Kor. 4, 17. Minden menyasszonyi lélek a földről lett megvéve. Mint tanítványok mindent feladtak. Mint zsengek vétettek meg az emberek közül. Meggyűlöltek apát és anyát, testvért és nővért, igen még a saját lelküket is. Követték a Bárányt, ahová csak ment. Szájukban nem találtatott hamisság. Folt nélküliek voltak: Munkájuk eredménye nem csalás volt, hanem az ígéretek betöltése szabadulás a nyomorúságból.

„*olyankor, amikor azt beszéljük majd: Békesség, biztonság! – hirtelen tör rájuk a veszedelem, mint ahogy fájdalom tör a terhes asszonyra, s nem menekülhetnek. Ti azonban testvéreim, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap úgy kapjon el titeket, mint egy tolvaj, mert ti mindannyian világosság fiai vagytok és nappalnak fiai. Nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé. Következőleg, ne szunnyadjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok. Mert akik szunnyadnak, azok éjjel szunnyadnak, és akik részegek, éjjel részegeskednek, mi ellenben nappal fiai vagyunk, józanok legyünk, miután felöltöttük a hit és szeretet páncélját s a megmenekülés sisakját, mert az Isten nem haragra rendelt minket, hanem a mi Urunkon, a Krisztus Jézuson keresztül a menekülésen át megtartásra.*” I. Thess. 5, 3-9.

„*Virraszatok hát minden időszakban könyörögve, hogy legyen erőtök kimenekülni mindezekből, amelyek meglesznek majd, és megállhassatok az Emberfia színe előtt.*” Luk. 21, 36.

A Menyasszony munkájának eredménye a zsenge begyűjtése, megóvása attól, ami a földre következik – és az embernek Fia előtt való megállása. Jézus választotta a Menyasszony és nem a Parázna. Mialatt a Parázna kifejlődik és tévelygésében megéri az esésre, arra a napra, mikor a vihar dúl, addig a Menyasszony elkészül a Bárány menyegzőjére. Tehát a Parázna

munkájának eredménye egy nagy összeomlás, a Menyasszony munkájának eredménye azonban a **menyegző!**

„Amit ezek után hallottam, olyan volt, mintha óriási tömeg nagy hangon szólna a mennyben: 'Hallelujah! A megmentés, a dicsőség és a hatalom Istenünké! Mert igazak és igazságosak az ő ítéletei. Mert elítélte a nagy paráznát, aki paráznaságával megrontotta a földet. Rabszolgáinak vérét megtorolta annak kezén.' Másodszor is szóltak: „Hallelujah! Füstje felszáll az örök korok korain át!” Erre a huszonnégy vén és a négy élőlény leborult és imádta a trónon ülő Istent. „Ámen! Hallelujah!” – mondták. Ekkor a tróntól szózat hallatszott: 'Magasztaljátok a mi Istenünket ti rabszolgái mind, ti, kik féltetek őt, kicsinyek és nagyok.' Majd úgy hallottam, mintha nagy tömeg szólna, mintha sok víz zúgna, mintha erős mennydörgések hangja szólna. 'Hallelujah! Mert királyságra lépett az Úr, a mi Istenünk, a mindeneken uralkodó. Örüljünk, ujjongjunk, adjunk dicsőséget neki. Mert eljött a Bárány menyegzője, s asszonya felkészítette magát. Megadták neki, hogy fénylő, tiszta gyolcsba burkolózzék.' A gyolcs a szentek igazságos viselkedése. 'Írd meg: Boldogok, akik a Bárány menyegzői lakomájára hivatalosak!' – mondta nekem. Azután így szólt hozzám: 'Ezek az Isten igaz beszédei.'” Jel. 19, 1-9.

Az Újszövetségben először a Parázna összeomlásával kapcsolatban fordul elő a Halleluja szó. Nem is csoda, hogy ilyen nagy örömet jelent. Hiszen a Parázna nagy ellensége volt a Menyasszony munkájának és Jézus munkájának és megrontotta a földet és félrevezetett minden népet. Tévelygése által saját házáat is tönkretette és mind a népeket a Vadállat lába alá vetette. Mialatt a népek a Vadállat lábai alatt szenvednek, mely eltapossa és összezúzza őket, addig a mennyben menyegző lesz.

Milyen kiáltó ellentét van a Menyasszony munkája és a Parázna munkája között. Sokszor reménytelennek tűnt. A Paráznának nagy hatalma volt. A legkönnyebb úton akartak célba jutni. Hittek a varázslásnak. Akiktől félt a Parázna, hogy bűvészkedéseit netán leleplezik, azokat bezárta és megölte. De egyik vagy másik, akinek füle volt a hallásra, felfogta a mennyei hangot és kiment a Paráznák közül. Így a Menyasszony munkája nem volt hiábavaló. A gyümölcs zsengéje, a kevés, meg lett mentve. Ebben a nagy sötétségben és harcban ki lett választva a Bárány számára a Menyasszony – egy meghatározott sereg, akiknek Jézushoz hasonlókká kell lenniük. Minden ami történt a Menyasszony legjobb javára szolgált. Róma 8, 28-29. Úgy hatott rá, mint az olvasztótégely az arany számára. Úgy kerül ki földi életéből, mint a megtisztított arany. Isten Szelleme hajtotta, és cselekedetei igazságosak. Ezek a cselekedetek adják a menyasszonyi ruhát, ragyogó, finom gyolcsból, melyet a menyegzőn fog felöltöztetni. A Bárány és az Ő Menyasszonya nem hagyja a földet és az embereket örökké a Vadállat hatalmában. A Parázna bűvészkedésének ideje lejárt és az emberek felébredtek a varázslásból. Kétségbeesetten félni kezdtek, amikor zúgott a „tenger” és a „hab”. Isten haragja végbemegy a földön. Addig hatalma van a Vadállatnak. Jel. 17, 17. De azután eljön Jézusnak és a szenteknek az órája.

„Láttam. Megnyílt az ég és egyszerre egy fehér ló tűnt fel, a rajta ülőt Hűségesnek és Igaznak nevezik. Igazságosan ítél és hadakozik. Szeme tüzláng, fején sok korona. Írott név van rajta, melyet senki sem ismer, csak ő. Köpeny burkolja be, mely vérben ázott. Neve így hangzik: az Isten ígéje. Fehér lovakon követték, fényes, tiszta gyolcsba öltözötten a mennybeli seregek. Szájából éles pallas jön ki, hogy azzal vágja a nemzeteket. Vasvesszővel fogja őket terelgetni. Ő tapossa majd a Mindeneken Uralkodó Isten haragos indulata borának sajtóját. Köpenyére, éspedig tomporára, egy név van írva: „Királyoknak Királya és Uraknak Ura.”” Jel. 19, 11-16.

Ez hatalmas méretű invázió lesz. Ez a sereg képes Isten akaratát végrehajtani. Most következik annak az előképnek a beteljesülése, amit Jézus bemutatott, mikor a templomot ostonnal megtisztította

Most a föld imádság háza lesz és az emberek megszabadulnak a Vadállattól és a hamis prófétától. Mindkettőt a tűznek tavába dobják. A sárkány, a régi kígyó, aki az ördög és a Sátán, ezer évre meg lesz kötve. Jel. 20, 2.

Amikor Jézus a templomot megtisztította egyedül volt. Amikor a hatalmat átveszi e földön, akkor Menyasszonyával lesz, az elhivatottakkal, a kiválasztottakkal és a hűekkel. Jel. 17, 14. Itt beteljesedik a nemes emberről szóló példázat, aki messze földre távozott és királyi hatalommal tért vissza. Akkor Jézus lábait az olajfák hegyére helyezi és Izráel országát helyre fogja állítani. Apcs. 1, 6. Akkor az Ábrahámnak adott ígéret a legmesszebbmenőkig beteljesedik: „*Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.*” I. Móz. 12, 3. És békeség lesz ezer évig.

A Parázna munkájának következménye az, hogy a népek háború, pestis és halál közepette az Antikrisztus és a Vadállat uralmába adattak. Ezzel szemben Jézus és a Menyasszony munkájának következménye, hogy a föld és a népek **megszabadulnak** a Vadállattól, az Antikrisztustól, a háború, a pestis és a halál uralmától.

A Vadállat

„Ő pedig válaszolt, (ezt) mondta: meg van írva: nem csak kenyérrel (kenyéren) él az ember, hanem minden beszéddel (beszéden), amely Isten szájából származik (ered).” Máté 4, 4.

A Vadállat mindenesetre csak kenyérrel él. Nem csak egyetlen evangélium van a világon, hanem sok. Sokan harcolnak a földön a hatalomért, s ehhez mindegyiknek megvan a saját evangéliuma. Jézus az ő megváltásának, áldásának evangéliumával, örömmüzenetével jött az emberekhez. Így szólt: *„én kaptam meg minden hatalmat az égben és a földön.”* Mt. 28, 18. A Sátán nem akar ebbe belemenni. Ha el is veszítette hatalmát a mennyben, a földet mégsem akarja önként feladni. Jel. 12, 9-12. A Sátán is viszi örömmüzenetét az emberekhez, szolgálai keresztül. Nagy az a sereg, amely ezen üzenet által magát megtéveszteni engedi. De figyeld meg, hogy ebben neked csak kenyeret ígér. Isten Igéje ki van zárva.

De az ember nem élhet csak kenyérrel. Ha nem kap más táplálékot, akkor állattá válik.

„Azután megformálta az ÚRisten az embert a föld porából, és élet leheletét lehelté orrába. Így lett az ember élőlényé.” I. Móz. 2, 7.

Az emberi testben nincsenek más anyagok, mint földiek, a test fenntartására a földhöz fordulunk. Mindaz, amit eszünk, a mindennapi kenyerünk, a földből növekszik. Ezzel szemben szellemünk Istentől ered és ennek is szüksége van táplálékra. Itt Istenhez kell fordulnunk és mindazokból az Igékből élnünk, melyek Isten szájából származnak. Az emberek elmulasztják magukhoz venni szellemük számára ezt a táplálékot és ezáltal az történik velük ami az állatokkal. Minden a test és a földiek körül forog. Ha megnézed az állatot a legelőn, ahogy legel, akkor láthatod, hogy a fejét a föld irányába tartja. Ugyanígy az emberek nagy részének csak a mulandók, – a földiek iránt van érzéke.

A földön sok politikai párt van, amelyek a hatalomért, a nyersanyagokért, az élet-térért küzdenek. Mindegyiknek megvan a maga üzenete. Ígéreteik csak a testre vonatkoznak. Nem akarják belátni, hogy Jézusnak adatott minden hatalom. Minden társadalmi réteg megnyerésére vannak politikai pártok, melyek üzenete mindenkinek passzol. Egyesek éneklük:

Nem fent várjuk boldogságunk,
Isteneknél vagy fejedelmek seregénél.
Nem, egyesülünk mi magunk.
Együttesen győzünk mind.
Minden lopott holmit visszakövetelünk
és bátran támogatjuk e szabad szellemet.

Saját kalapácsunkat magunk lendítjük
és ütjük a vasat, míg meleg.
Add nekem a megkeseredetteket, a gorombákat
kiknek tekintetében nincs félelem.

Add nekem az istenteleneket, büszkéket
Akik nem vágnak a misztikára,
Hanem vakmerően akarnak mennyet teremteni
Itt a maguk módján.

„A vallás ópium a népek számára; csak gyenge embereknek van szükségük arra,” – mondja az ember.

De ez sokakban undort vált ki és a Sátánnak kell valamit adni, ami jobban hangzik. Hiszen a Parázna a Vadállat hátán ül és ezért van keresztény néppárt is. Így mindannyian, tehát együttesen uralkodhatnak, mindaddig míg el nem jön az ideje annak, hogy a Sátán mindet egy Vadállatba, egy pártba gyűjtheti, egy vezérrel. Akkor ez a vezér az Antikrisztus lesz

*„Mert hiszen **egy** Szellem által mi mindnyájan **egy** testté kereszteltettünk meg akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan **egy** Szellemmel itattunk meg. Ti pedig Krisztus Teste vagytok és tagjai rész szerint.” ***(bővebb fordításban: „Mert mi is egy Szellemben vagyunk belemerítve (Krisztusba), hogy egyetlen Testnek – az Ő testének – tagjaivá váljunk, akár zsidók vagyunk, akár hellének, akár rabszolgák, akár szabadok; mindannyian egy Szellemmel vagyunk átitatva. Tehát ti is (velünk együtt) együttesen alkotjátok Krisztus Testét. Személyenként pedig ennek a Testnek a testrészei és alkotóelemei vagytok.)** I. Kor. 12, 13-27.*

Arra vagyunk elhívva, hogy Krisztus Teste legyünk. Azzá leszünk azáltal, hogy egy Szellemmel kereszteltettünk meg. Krisztus a Fej. Minden fejhez tartozik egy szellem és minden fejnek a teste olyanokból áll, akik az illető fej szellemét elfogadják. Itt kell vigyáznunk, mert a Vadállatnak sok feje van és minden fejnek van egy meghatározott szelleme.

Látjuk, ha a szél fúj a népek tengerére, akkor előjönnek ezek a Vadállatok. Dániel 7, 2-3. Az emberek elégedetlenek és teljes a rendetlenség. *„A sok erőszak miatt kiáltoznak, jajgatnak a hatalmasok karja miatt, de egy sem mondja: Hol van Isten az én teremtőm, aki hálaénekre indít éjszaka; aki többre tanít minket a mezei vadaknál és bölcsőbbé tesz az ég madarainál?”* Jób. 35, 9-11.

Nem, nem fordulnak Istenhez. De akkor kiemelkedik egy fej a népek tengeréből egy új evangéliummal, egy új üzenettel a szenvedő emberek felé. Ezt az „Evangéliumot” olyan erős szellemmel adja elő, hogy az embereket magával ragadja. Ez egy gyönyörű program, az életszínvonalat hogyan lehet emelni, ennek hallatára az emberek csatlakoznak hozzá. A fej fokozatosan testet kap. Az emberek ugyanazzal a szellemmel töltetnek be és így képezik a Vadállat testét. A Vadállat a kalapácsával eggyé kovácsolja őket. Miután a Vadállat a tengerből emelkedett ki, táplálékát ott kell, hogy megtalálja. Ha az idő beteljesedett és az emberek elég érettek arra, akkor nyilvánosságra hozza magát a fej és lépésről-lépésre az egész test is előáll. Akkor magához ragadja a hatalmat a Vadállat.

Itt egy Vadállat létrejöttét látjuk és az ilyen Vadállatok olyan nagy testtel bírhatnak, amely úgy néz ki, mintha az egész földet betöltené. Mindegyik Vadállatnak megvan a maga ideje, és egyiket leváltja a

másik. Dán. 7, 12. Mindegyiknek megvan a kifejlődése, az utolsóig, amelynek hét feje és tíz szarva van. Ezt az egész földkerekség fogja csodálni és követni. Jel. 13, 3. Ebben a Vadállatban vannak egyesítve mind a többiek. Az első Vadállat, amit Dániel látott egy oroszlán volt. De az emberek nem voltak érettek annak elfogadására. A só még túl erős volt. Ezért az oroszlánnak át kellett változnia, két lábra állni és emberszívet kapni. De látjuk a Vadállatot medveként visszajönni. De ismét át kellett változzon, míg teljes erőhöz jut. A Parázna még a Vadállat hátán ül. De ezt a Vadállatot már nem tudja megszelídíteni. A só elvesztette erejét. A Vadállat most széttiporja a Paráznát. Ekkor már a Menyasszony elragadtatott. Nem szennyezte be magát ezekkel a Vadállatokkal és nem volt felemás igában a hitetlenekkel. Tudta, hogy ezekkel a Vadállatokkal való egytturalkodás csak nyomorúságot hoz, és úgy gondolkodott mint Jézus: *„Az én óráim még nem jött el.”* Várja Völegényét, Jézust. Akkor jön el hatalmának ideje.

A Paráznának nincs meg ez az élő reménysége, mert több férfi van, akikkel együtt akar uralkodni, és az előnyökre és élvezetekre gondol míg el nem jön az az óra, melyben beteljesedik Jer. 4, 30-31. „*És te elpusztult, mit cselekszel akkor?*

Ha bíborba öltözöl, ha aranykösztyűvel ékesíted magadat és ha festékkel mázolod is ki szemeidet; hiába szépítgeted magadat! Megvetnek téged a szeretőid, életedre törnek. Mert mintha vajudó asszony szavát hallanám, mintha az először szülőnek sikoltozását, olyan Sion leányának hangja (az akkori Parázna) nyög, csapkodja kezeit: Jaj nékem! Mert roskadozik lelkem a gyilkosok előtt.” A Menyasszony akkor egy új éneket énekel a Bárányal a Sion hegyén.

Amikor a Parázna a Vadállat hátáról le lett vetve és a Menyasszony elragadtatott, akkor lesz meg a Vadállatnak a teljes szabadsága. Akkor az, aki még visszatartotta, el lett véve és a Bűn Embere, a Veszedelem Fia, a Törvénytaposó meg fog jelenni. II. Thess. 2, 6-8. Most megteheti a Vadállat azt amit sok éven át énekelt: „Saját kalapácsát lendítheti és ütheti a vasat míg meleg.” Mennyországot teremthetnek maguknak a maguk módján. Ennek véghezvitelére szükség van az „istentelen büszkékre.” Most kezd a Vadállat minden embert „megjelölni” (bélyegezni) és aki nem hagyja magát „megjelölni” azt megöli. Aki nem hagyja magát „megjelölni” az sem nem vehet sem nem adhat. Most jön a nagy nyomorúság, nemcsak azért mert a Vadállat uralkodik, hanem mert eljött Isten ítéletének órája. „*Láttam azután egy másik angyalt, ki az ég delelőjén repült. Nála volt az örökkévaló örömmüzenet, hogy kihirdesse a földön lakóknak, minden nemzetnek, törzsnek, nyelvnek és népnek. Erős hangon szólt: „Féljétek az Istent és adjatok neki dicsőséget, mert eljött ítéletének órája. Boruljatok le az előtt, aki a mennyet, földet, tengert és a vizek forrásait alkotta.”*” Jel. 14, 6-7. Most sem hagyja Isten magára az embert, hanem ad nekik evangéliumot. De ez többé nem a Menyasszony- Evangélium, hanem így hangzik: Imádjátok Istent, aki ítél és neki adjatok tiszteletet. Alázzák meg magukat az Ő hatalmas keze alatt. Mennyire szükséges ez az evangélium egy olyan időben, amikor a Vadállatot mindenkinek imádnia kell, aki életben akar maradni.

De halljad csak te, aki nem tartozol se a Menyasszonyhoz sem a Paráznához, te aki mégcsak nem is hallod Jézus Szavát és még kevésbé cselekszel aszerint: „*Megint más, harmadik angyal követte azokat, és nagy hangon mondta: 'Ha valaki a fenevad előtt, vagy annak képe előtt leborul, s homlokára vagy kezére veszi annak jegyét, szintén inni fog az Isten indulatának borából, melyet keveretlenül szolgálnak fel haragjának poharában, s tűzzel és kénkövel fogják kínozni Isten szent angyalai előtt és a Bárány előtt.*” Jel. 14, 9-10.

Ebből látjuk, hogy Jézus Testén kívül senkinek sincs jövője. A Vadállat teste csak ideig, időkig és fél időkig marad meg s azután végük lesz. Most hallgassatok ide ti, akik egy Vadállat-testet képeztek:

„Nézém akkor a nagyzó beszédek hangja miatt, amelyeket a szarv szóla; nézém míg megöleték az a Vadállat és teste elvesze és tűzbe vetteték megégetésre. A többi állatoktól is elvételék az ő hatalmuk, mert meg volt határozva az ideje és órája, hogy meddig kell minden egyesnek élnie.” Dán. 7, 11-12. (Luther ford.)

Az Antikrisztus szelleme

„Szeretteim, ne higgyetek minden szellemnek, hanem próbáljátok meg a szellemeket, hogy Istentől vannak-e, mert sok hamis próféta jött ki a világrendszerbe (kozmoszba). Erről ismerjétek meg az Isten Szellemét: Valamely szellem Jézust természeti-testben megjelent Krisztusnak vallja, az Istentől van; és valamely szellem nem vallja Jézust természeti-testben megjelent Krisztusnak, nincsen az Istentől: és az az Antikrisztus szelleme, amelyről hallottatok, hogy eljön, és most e világrendszerben (kozmoszban) van már.” I. Ján. 4, 1-3.

János sokat ír erről. Az Antikrisztus szelleme már János idejében is hatékony volt. Megértjük, hogy azóta nem lett gyengébb, ellenkezőleg, növekedett. Az eltelt idők alatt megdolgozta az embereket, s ezt teszi továbbra is, míg meg nem érnek magának, az Antikrisztusnak a befogadására.

Az Antikrisztus szelleme ellen harcol a Menyasszony (Antikrisztus = ellen Krisztus *vagy a görög szó másik jelentése: hamis Krisztus, Krisztust helyettesítő). Ha felébredtünk és világgosságot kaptunk erre a dologra, akkor látjuk, hogy mindenütt találkozunk ezzel a szellemmel. A szellemek megvizsgálásához János jó utasítással látott el minket: „valamely szellem Jézust természeti-testben megjelent Krisztusnak vallja, az Istentől van.” Tehát az a szellem, amely nem vallja ezt, az az Antikrisztus szelleme.

Az Antikrisztus ellene van annak, hogy Jézus Krisztus természeti-testben jött el.

„Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek (hogy azok azonosak legyenek Fia képmásával – Luther ford.), hogy Ő legyen elsőszülött sok testvér között.” Róma 8, 29.

Ha én a Fiú képmásának azonosságára formáltatok, akkor Krisztus jelent meg természeti-testben. Jól megértjük, hogy a Sátán ellenáll ennek. Ő akar az egyetlen lenni, aki megjelenik természeti-testben. Látjuk, hogy mindenütt nyilvánvaló is lesz. Ha az emberek hevesek, sértődékenyek, pénzsóvárok, önmaguknak valók, gondterheltek, irigyek, stb. igen, ez a természeti-testben megjelent Sátán.

Isten minket arra hívott el, hogy mindettől meg legyünk váltva. Ezek helyett bennünk Jézus jelenjen meg. Amikor ez megvalósul, megkezdődik a harc. Most láthatod, hogy támad fel az Antikrisztus szelleme, úgy benned, mint azokban, akik körülötted vannak.

„Ti cselédek, teljes félelemmel vessétek magatokat parancsolóitok alá, ne csak a jók és kíméletesek, hanem az álnokok alá is.” Ha ezt az intést betöltöd, úgy Krisztus jelenik meg természeti-testben. De alighogy elolvassunk egy ilyen figyelmeztetést, máris kezdenek ellene mondani: Van ennek értelme? Mindent elhordozni? Az hiányzik még, hogy én egy olyan embernek alárendeljem magam! És így tovább.

Azután így olvassuk: *„Mert az kegyelem, ha valaki Istenről való meggyőződéséért tűr keserűségeket, méltatlanul szenvedve.”* Érzed, hogy hogyan jelentkezik az Antikrisztus szelleme?

„erre hívtak el titeket. Mert a Krisztus is szenvedett értetek, példát hagyva hátra néktek, hogy nyomdokaiban járjatok. Aki mikor gyalázták, gyalázást vissza nem mondott, mikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem átadta ügyét az igazságosan ítélőnek.” I. Pét. 2, 18-23.

Az Antikrisztus szelleme azt mondja: Ezt mégsem lehet szó szerint venni. Hiszen mi nem követhetjük Jézust, az ő nyomdokait, aki bűnt nem cselekedett, mert akkor bünteleneknek kellene lennünk; ó nem, mi bűnösök vagyunk és maradunk és a vér alatt kell menedéket

találunk; a vámszedő imájához kell tartani magunkat; stb. Valami ilyesmit hallhatunk minden felé.

Bűnbocsánat az lehetséges, de az, hogy Krisztus megjelent természeti-testben – nem, ez veszélyes tanítás, ez a büntelenség tanítása, ez hamis tanítás, – őrizkedjetez tőle! – De te, aki ezt olvasod, nem tudod az Antikrisztus szellemét Isten Szellemétől megkülönböztetni? Mindenesetre annyit meg kellene értened, mint egyszer annak az öreg embernek, akit egy összejövetele megkérdeztem – ahol igen meg voltak ijedve, mert mi a büntől való szabadságot tanítottuk – : Mit gondoltok, ki lenne nagyon szomorú ha ti a büntől szabadok lennétek? „Az ördög” válaszolta ez az idős ember. – Igen, ha félsz megszomorítani az ördögöt, akkor állj ellene a győzelmes életnek – annak, hogy Krisztus megjelent természeti-testben – minden erőddel.

De halljad csak: „*aki a vétkeket teszi, a vádlóból való, mert a vádló (Sátán) vétkezik kezdettől fogva. Avégett lett láthatóvá Isten Fia, hogy lebontsa a vádló (Sátán) munkáit. Képtelen mindenki a vétkezésre, aki Istenből született, mert Isten magva benne marad. Nem is képes vétkezni, mert Istenből született. Ezáltal lesznek láthatókká Isten gyermekei és a vádló (Sátán) gyermekei, senki sem Istenből való, aki nem az igazságosságot teszi, és aki nem szereti testvérét.*” I. Ján. 3, 8-10.

Jánosnak különös gondja volt arra, hogy ne vezetessünk félre. Éppen ezért levelei olyanok, mint a legélesebb kétélű kard. Felhívta a figyelmet arra, hogy az Antikrisztus szelleme munkálkodni kezdett köztük és többeket megfertőzött, félre vezetett, Antikrisztusok lettek, és elmentek tőlük. I. Ján. 2, 18-19. Ebből látta, hogy az utolsó óra elérkezett.

Ezek az Antikrisztusok nem azzal kezdték, hogy Jézus nevét megtagadták. Nem, ők folytatták a munkásságukat Istenért, de az Antikrisztus szellemében, Olyan jó előadók voltak, hogy ezen az alapon nem lehetett őket megkülönböztetni. De mi arról kell felismerjünk őket, hogy Krisztust mint természeti-testben megjelentet vallják-e? Ehhez bemutat nekünk néhány példát:

- „Ha azt **mondjuk**, hogy közösségünk van vele, és a sötétségben járunk, hazudunk és nem az igazságot cselekedjük.”

- „Ha azt **mondjuk**, hogy nincsen bűn² bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen bennünk.” I. Ján. 1, 6-8.

- „Aki ezt **mondja**: Ismerem Őt, és az Ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az és nincs meg abban az igazság.”

- „Aki azt **mondja**, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint Ő járt.”

- „Aki azt **mondja**, hogy világosságban van és gyűlöli az ő atyjafiát, az még mindig a sötétségben van.” I. Ján. 2, 4., 6., 9.

János nem engedte, hogy beszédük, bárányruhájuk megtévessze őt. Nem, ő a gyümölcsöket nézte, cselekedeteik minőségét. Megtanulta a Pátmoszon nyert kijelentésből. Jel. 2, 1-2. Hogy higgyen nekik, annak az volt a feltétele, hogy a testben megjelent Krisztust lássa bennük.

Pál így szólt: „*Én tudom, hogy elmenetelem után ragadozó farkasok fognak közetek betörni, kik nem kímélik majd a nyáját.*” Apcs. 20, 29.

Pál lenyomta (megfékezte) a farkasokat. Amíg Ő élt, az Antikrisztus szelleme nem kapott olyan hatalmat. De láthatta, hogy halála után elő fognak jönni és azt mondja: „*Mert olyan idő*

² Nem az van írva, hogy bünt cselekszem, ellenkezőleg, hiszen azt írja János, hogy ne vétkezzenek. „Bűn van bennem” (bűnnel bírok), ez azt jelenti, hogy önakarat, indulat és kívánság van bennem, amelyeket meg kell tagadnom, halálba adni, (tehát nem cselekedni).

jön, mikor az egészséges tanítást nem fogják elviselni, hanem saját kívánságaik szerint fognak felhalmozni maguknak tanítókat, mert viszket a fülük. Mert az igazságtól elfordítják fülüket, és mesékhez fordulnak.” II. Tim. 4, 3-4. Ha Péter második levelét és Júdás levelét olvassuk, akkor látjuk, hogy már akkor milyen idők voltak. Mit gondolsz, ma milyen idők vannak? Ha az apostolok nem tudták visszatartani a báránybőrbe öltözött farkasokat, akkor ki tudná? Nyisd fel a szemed és vizsgálj meg a szellemeket, akkor valami félelmetest fogsz látni. Igen, annyira rettenetes, hogy a legtöbben nem mernek odatekinteni. Becsukják szemüket és azt mondják: „Hagyjuk az ítéletést, mi csak emberek vagyunk”, és tovább vezetnek tehetetlenül az „Antikrisztusok” által.

Ezzel kapcsolatban Jézus szavaira kell gondolnunk, amit az Olajfák hegyén mondott: *„(ezt) mondta: bárcsak (vajha) megismerted volna te is, (legalább) ezen a napon, amik békességre szolgálnak, de most el vannak rejtve szemeid előtt, mivelhogy jönnek napok, amikor ostromfalakkal vesznek körül ellenségeid, és bekerítenek téged, és mindenfelől szorongatnak téged, és földre tipornak téged és gyermekeidet akik benned laknak, és nem hagynak majd benned követ követ, mert nem ismerted fel meglátogatásod időszakát.”* Luk. 19, 42-44.

Jézus idejében a Parázna éppen bukása előtt állt. De még ha ezen az ő napján megismerte volna, ami békességére szolgál, megmenekülhetett volna. De ez el volt rejtve. Az Igével szembeni hitetlenségük miatt megütköztek a megütközés kövében, Jézusban, akit Isten, mint az épület szegletkövét adta nekik. De az építők elvetették Őt.

Abban az időben a farizeusok és az írástudók voltak az építők. Ők tartották kezükben a népművelést és a gyermeknevelést. Ők építették fel a társadalmat, Mózes székében ültek. De nem tették azt, amit tanítottak. Az épület görbe és ferde lett. Most jött Jézus, és Őt mint szegletkövet kellett ebben az épületben elhelyezni. Mikor az épületet ezen szegletkő szerint kellett volna helyre igazítani, az elkezdett minden sarkán, minden részében recsegni és ropogni, úgy hogy az építők igen megrémültek. Látjuk, amint Jézus a hegyi-beszédben az épületet egyengeti:

- „*Aki gyűlöli testvérét, mind gyilkos.*” I. Ján. 3, 15. (Lásd még Mt. 5, 21-22.)
- „*Valaki asszonyra tekint kívánság okáért, immár paráználkodott azzal az Ő szívében*”
- „*Ha ajándékosdat az oltárra viszed és ott megemlékezel arról, hogy testvérednek valami panasza van ellened, menj el elébb és békélj meg testvéreddel.*”
- „*Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket.*”
- „*Aki arcul üt téged jobbfelől, fordítsd felé a másik orcát is. Aki el akarja venni köntösödöt, add oda neki a köppeneyedet is.*”
- „*Keressétek először Istennek királyságát (országát) és az Ő igazságát, és ezek mind ráadásul adatnak nektek.*”
- „*Valaki hallja tőlem e beszédeket és megcselekszi azokat, annak háza nem dől össze.*”

De ez nem ment, az épületet nem lehetett kiegyenesíteni. Az építők nem akarták belátni hibájukat. A követ, amely Isten előtt kiválasztott és becses volt, eldobták. Ezért dőlt össze házuk, és nagy összeomlás volt ez. Jött a római hadvezér és körülvette Jeruzsálemet. Olyan nagy volt az inség, hogy saját gyermekeiket megették. A templom – a Parázna büszkesége – ledőlt. „Nézd micsoda kövek!” Nem maradt kő követ.

Az idők folyamán sokan megkísérelték, hogy építsenek. Nagy világbirodalmakat felépítettek, de Jézust mint szegletkövet, elvetették, és mindegyikük elsüllyedt. Tanuljunk ebből!

Az apostolok Jézussal, mint szegletkövel kezdtek újból építeni. ők nem elégedtek meg azzal, hogy csak hallják az Ő Szavait, hanem a hallottakat meg is tették. Megértjük, hogy ez a Sátán számára veszélyessé vált és az Antikrisztusoknak szellemét küldte közénk, hogy összezavarja az építést. De az apostolok meg tudták különböztetni a szellemeket és az Antikrisztusoknak el kellett távoznunk közülük! Nyilvánvaló lett, hogy ezek az emberek nem közülünk valók voltak. Ezek az ellenségek, ennek dacára sem hagytak fel az építkezéssel. Nem, hanem küszöbüket egyenesen az apostoloké mellé helyezték és ajtófélfájukat közvetlenül az apostoloké mellé helyezték, csak a fal volt közöttük. Ezek beszennyezték Jézus nevét azokkal az utálatosságokkal, amit tettek. Ez. 43, 8.

Figyeld meg, hogy viszik végbe ezt. Egyik tartópillérük, amit a legtöbbször használnak: „Mi semmit sem tudunk tenni.” Ez valóságnak hangzik és az emberek szívesen mennek át ezen a küszöbön. Ez a küszöb nagyon közel van az apostolok küszöbéhez: „**Nélkülem** semmit sem tehettek.” Ján. 15, 5.

Ezzel az ajtófélfák rögtön összeszűkülnek, mert Jézus ezzel azt mondta, hogy ha Benne maradunk, sok gyümölcsöt hozunk. Egy másik tartópillér: „Jézus vére megtisztít minden bűntől.”

Ez szorosan az apostoloké mellett van: „*Ha pedig a világosságban járunk, amint Ő maga a világosságban van, közösségünk van egymással és Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.*” I. Ján. 1, 7. Ha az apostolok elhelyezik tartópillérüket: „*Aki bűnt cselekszik az ördögtől van*”, akkor az ellenség rögtön ezt a tartópillért állítja fel: „*Elég neked az én kegyelemem*”, és „*ahol a bűn megnövekedett, a kegyelem sokkal inkább bővülködik.*” Az apostolok elhelyezték ezt a pillért: „*Akiket Isten Szelleme vezet (hajt), azok Isten gyermekei.*” Az ellenség úgy mondja: „*Mindnyájan Isten gyermekei vagyunk Jézus Krisztusban való hit által.*” Vagy ha az apostolok azt mondják: „*Azok tartoznak Krisztus Jézushoz, akik a természeti-testüket megfeszítették kívánságaival és indulataival együtt.*” Akkor ők azt mondják: „*Borulj le a kereszt alatt.*”

Így épít az ellenség mindig tovább és tovább, és sokan azt mondják: „Én semmi különbséget nem veszek észre.” Nem veszed észre, hogy az apostolok tanításában ez a szellem van: „*Krisztus megjelent természeti-testben.*” És, hogy mennyire félre akarják magyarázni ezt a szellemet az Antikrisztusok? Nem ismered fel, hogy itt egy fal van közöttük? Nem látod, hogy az egyik ajtó szoros, a másik tágas?

Az Antikrisztus épülete nagyon is magasba emelkedik. Ennek ajtaján sokan mennek be. Az apostolok épületének ajtaja szűk és kevesen találják meg azt. A tanítványok sokszor szomorúak lettek és megrémültek attól, hogy ők olyan egyedül maradtak. De Jézus azt mondta: „*Akinek van füle, az hallja! Aki az igazságból való az hallgat az én szómra.*” János írja: „*Azok a világrendszer (kozmosz) szerint valók, azért a világrendszer (kozmosz) szerint beszélnek és a világrendszer (kozmosz) hallgat rájuk. Mi Istenből vagyunk, aki ismeri Istent hallgat ránk, aki nincs Istentől nem hallgat ránk. Erről ismerjük fel a valóság szellemét és a tévelygés szellemét.*” I. Ján. 4, 5-6.

Ezáltal a tanítványok nyugalomra jutottak. Nem nyerhettek meg másokat csak azokat akiknek fülük volt, akik az igazságból, Istenből valók voltak. Hiszen az a legjobb, ha a többiek távol maradnak tőlük. János azt mondja: Ők a világból valók, azért beszélnek a világ szerint. Milyen találó ez, ha a nagy konferenciákra, találkozókra, a vallásos világ más rendezvényeire tekintünk. Ezek világi jellegűek. Képviselve vannak a világiak. Igen, még az is előfordul, hogy ők nyitják meg a konferenciát.

Világi zenészeket szerződtetnek. Magas világi képzettséggel rendelkező férfiak érvényt szereznek maguknak. Vajon szellemiek ők? Ez a gondolat egészen idegen tőlük. Igen, ők

valóban a világból valók, a világ szerint beszélnek és a világ hallgat rájuk. Azután a végén a főemberek visszavonulnak a záróünnepélyre, és akit erre meghívnak az fontos személyiségnek érzi magát. Erre az alkalomra szmokingot vagy frakkot kell húzni, ha azután cigarettával kínálják őket, kéjérzetük a tetőpontra hág. Itt nem sokat lát az ember a természeti-testben megjelent Krisztusból. – Halld a mennyei hangot: „*Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben és ne kapjatok az ő csapásaiból!*” Jel. 18, 4. „*Mert sok hitető jött e világba, akik nem vallják Jézust természeti-testben megjelent Krisztusnak. Ez a hitető és az Antikrisztus. Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsük, amit munkáltunk, hanem teljes jutalmat nyerjünk. Aki félrelép és nem marad meg a Krisztus tudománya (tanítása) mellett, annak egynek sincs Istene. Aki megmarad Krisztus tudománya mellett, mind az Atya, mind a Fiú az övé.*” II. Ján. 7-9.

„*Aki nem marad meg Krisztus tudománya (tanítása) mellett.*” Mi a Krisztus tanítása? Jézus azt mondta a sokaságnak, mely őt követte: „*Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét mindennap és kövessen engem.*” Luk. 9, 23. Ez egészen röviden és pontosan Jézus tanítása. Ha megmaradsz ebben, hogy megtagadod „saját magadat”, akkor kiábrázolódik benned Jézus élete, Krisztus megjelenik természeti-testien. Akkor mind az Atya, mind a Fiú a tiéd.

De akkor jönnek ezek az Antikrisztusok és így prédikálnak neked: „Nem látod, hogy az amit teszel az mind csak szolgaság; segíteni akarsz Istennek a megváltás művében? Nem, a mű elvégeztetett! Jézus mindent megtett, neked semmit sem szükséges tenned. Jézus teszi benned azt. Csak mélyedj el Krisztus szeretetében, akkor minden magától megy. Nem érted meg azt, hogy nem szükséges neked egyik bűnt a másik után megtagadnod? Nem, Jézus vére mindentől megtisztított minket. Mi szabadságra vagyunk elhívva a Krisztusban, ne hagyd magad újból a szolgaság igájába megkötözni, stb.”

Most meg leszel próbálva az Antikrisztus szellemének magyarázata által. Országunk egyik legnagyobb vallási lapjából idézünk:

A tulajdonított igazság – az élet igazsága

(Jer. 33, 16.)

„Isten komoly követelményeket és nehéz feltételeket állít elénk, ha Isten országába be akarunk jutni. Halld csak Jézus szavait. „Mert ha a ti igazságotok nem több mint az írástudóké és a farizeusoké, nem mehettek be Isten országába.” Ez a törvény követelése. De „ami a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy erőtlen volt a test miatt, azt tette Isten, hogy elküldte Fiát.” Róma 8, 3. Tehát Krisztusban azt adta nekünk Isten, amit a törvényben követelt tőlünk. Most maga az Úr Jézus a mi igazságunk. Milyen kegyelem! A mi igazságunk tehát tökéletes, mert Jézus tökéletes. Igen, azt kell mondanom, hogy ez az igazság több mint a farizeusok igazsága! A mi igazságunk változhatatlan. Még ha tévedtünk és vétkeztünk is, Jézus mégsem vétkezett. A mi igazságunk örök és biztos őrizetben van, tudniillik a mennyben, a Krisztusban. Hogy vagyunk a tökéletességgel mi itt a földön? Isten ezt is követeli. Igen, itt is Krisztus a mi életünk. Az a tökéletes élet, amit Ő itt élt, az az én életem is Isten előtt. Egy keresztyén Isten teljes jótetszését bírja magán Jézusért, és mosolyogva élhet. Ahogy Jézus volt úgy vagyunk mi is ebben a világban.”

Ha úgy véled, hogy ez kitűnően hangzik, akkor félre leszel vezetve az egészséges tanítástól és a mesékhez fordulsz. Nem olvasod tovább a Róma 8-ban, hogy Isten azért adta nekünk Jézust, hogy „*az az igazság, amit a törvény követel, beteljesedjen **bennünk**, akik nem természeti-test szerint járunk, hanem Szellem szerint.*” Nem, az Antikrisztus szelleme eltávolít minden személyes igazságot. „Teljes igazságunk Jézusban van, biztos őrizetben a mennyben.” – Így a Sátán uralkodhat itt, ahogy csak akar. A „keresztyények” nem akadályozzák meg őt abban.

Figyelj csak ezekre az Antikrisztusokra, mikor beszélnek. Felolvassák ugyan Isten Igéjét, de nem magyarázzák meg. Csak néhány megható történetet mesélnek, és azzal jönnek amit feljegyeztek maguknak, amit ez vagy az mondott (különösen olyanoktól idéznek, akiknek nagy nevük van ebben a világban) vagy mondanak valamit amit a bibliaiskolában tanultak. De úgy vannak, mint ahogy a próféta mondja: „*Ezért rátámadok az olyan prófétákra, akik egymástól lopkodják igéimet!*” „*Ha közel álltak volna hozzám, akkor az én igéimet hirdették volna népemnek, megtérítették volna őket gonosz útjukról és gátlataikból.*” Jer. 23, 22-30.

De neked ezek a történetek tetszenek. Te úgy gondolod, hogy ez olyan lélekemelő és hogy ez olyan dicső szellem. Igen, ebben nincs sem tör sem kereszt. Meg leszel varázsolva, és boldog tudatlanságban éled elrontott életedet. Tévítra kerültél és nem munkálkodszt félelemmel és rettegéssel üdvösségeden. Eltértél Krisztus tanításától. Nem a tiéd sem az Atya sem a Fiú. Most elveszítéd azt is, amit munkád által nyertél. Amikor te a keresztet felvetted és magadat megtagadtad, győzelemre jutottál az ingerlékenységen, aggodalmaskodáson, a könnyelmű beszéden, a rágalmazáson és a hiúságon; de most visszacsúszol oda ahol korábban voltál. Elveszítéd jutalmadat. Ha most olyan összejövetelre mész, ahol a kereszt Igéje hirdettetik, akkor úgy véled, hogy ez olyan nehéz neked és hiányolod az Úrban való örömet. Te nem szereted az Igét, amely olyan, mint a tűz és mint a pöröly, mely a sziklákat összezúzza. Jer. 23, 29. Nem, az annyira megítél. Ott olyan kemény szellem van és ezzel elfutsz és visszamész az Antikrisztusokhoz, a varázslókhoz. Vigyázzatok! Ma nagyobb szükség van arra, hogy ezt kiáltsuk, mint János idejében. A magyarázatból látjuk, hogy az Antikrisztus szelleme a Paráznában munkálkodik és kereskedői az Antikrisztusok. A legtöbbször ez magától érthetően, többé-kevésbé nem tudatos. Félre lettek vezetve; ezért akarjuk a mennyi hangot: „Menjete ki közülük”, még erősebben hangoztatni, mint valaha. A világosságot a mécestartóba helyezzük, kerüljön amibe kerül!

Krisztus megjelent természeti-testben

Hogy Krisztus megjelent természeti-testben – bennünk – és Ő ezt meg tudja tenni, ehhez szükséges volt, hogy egyszer Ő maga is természeti-testben jöjjön el. Ez ugyanis a lényeg és ekörül forog Pál evangéliuma.

„Pál, a Krisztus Jézus rabszolgája, elhívott apostol, kit örömmüzenetének hirdetésére Isten különválasztott. Az Isten prófétáin át a szent írásokban már előre megígérte azt, amiről az örömmüzenet szól. Ennek az üzenetnek tárgya a Fiú, ki, ha a húst (természeti-testet) nézzük, Dávid magvából támadott. Kit azonban a szentség szelleme a halottak közül való feltámasztással Isten Fiaként hatalmas erővel bizonyított. E Fiú, a Krisztus Jézus, nekünk Urunk” Róma 1, 1-4.

Amint már meg lett világítva, úgy látjuk, hogy Pál Jézust két szemszögből szemlélte: Természeti-test szerint és a szentség Szelleme szerint. Ezt a különbséget átviszi ránk és mint egy vörös fonal húzódik végig az egész római levélen. *„Amíg természeti-testben voltunk – hogy szolgáljunk a Szellem újságában.”* *„Kik nem természeti-test szerint járunk, hanem Szellem szerint.”* *„De ti nem természeti-test szerint valók vagytok, hanem szellem szerint valók.”* Stb.

Mint gyermekek megtanultuk, hogy Jézus valóságos Isten és valóságos ember volt. Pál ezt a következő képen magyarázza: *„Az Ő Fia felől, aki Dávid magvából lett természeti-test szerint (itt Ő valóságos ember), aki megbizonyított hatalmasan Isten Fiának a szentség Szelleme szerint (itt valóságos Isten).”*

Mindjárt a bűneset után megkezdődött ez a harc Isten és az ember között. Az ember saját akarathoz jutott, s kezdett a saját útján járni. Isten hívta az embereket és dolgozott velük, hogy engedelmessé tegye őket. Ez a legjobb esetben is csak részben sikerült. Így elküldte Fiát, mint Embernek Fiát. Ján. 5, 27. Benne elkezdődött a döntő küzdelem Isten és ember között, ahol Isten tökéletes győzelmet aratott és az embert halálba vitte. Ez megtörtént, mikor Jézus mint ember így szólt: *„Nem a magam akarátát keresem.”* Ján. 5, 30.

Pál a következő módon fejezi ezt ki: *„Mert tudjuk, hogy ó emberünk vele együtt megfeszítette, hogy a vétek (bűn) teste tehetetlenné váljék, hogy tovább ne legyünk a vétek rabszolgái,”* Róma 6, 6. Ez tehát „az Ő Fiáról” szóló evangélium – örömmüzenet nekünk embereknek – hogy Jézus óemberünket megölte. Nem szükséges többé a bűnnek szolgálnunk.

Ez a halál a természeti-testnek a halála – az embernek a halála, melyet Pál „Jézus halálá”-nak nevez. Ezt a halált mindenkor (mindenütt) magával hordozta testében, ennek következtében lett nyilvánvaló Jézus élete az ő testében.

„Jézus elhaltságát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is látható legyen testünkben. Minket, kik bár élünk, szüntelenül halálra adnak Jézusért, hogy halandó húsunkon (természeti-testünkön) Jézus élete is látható legyen..” II. Kor. 4, 10-11.

Ez jelenti azt, hogy Krisztus megjelent természeti-testben. De ez először meg kellett történjen Jézusban, mielőtt bennünk megtörténhetett volna. Mert nem Pál volt az, aki először győzött az emberen a természeti-testben, a haragon, az izgulékonyságon, az önzésen, mert akkor ez Pál halála lett volna, és akkor ő lett volna a hitünknek az alapja. Ez nem is Péter volt, vagy Luther; nem ez Jézus volt. Őrá épül hitünk. Jézus az aki megváltást hozott, az emberen végbement halál által, aki örömmüzenetet hallatott velünk.

„Ki jön ott Edomból, vérvörös ruhában Bocrából, pompás öltözetben, erőteljes léptekkel? – Én, aki igazat beszélek, és van erőm a szabadításhoz!” Ézs. 63, 1-8.

Nincs semmi kétség afelől, hogy a prófeta itt Jézusról szól. Edom ugyanaz, mint Ézsau, a természeti-test példája. I. Móz. 25, 30. Ki az, aki feljön Edomból, a természeti-testből, nagy

erejében? Eddig még nem látták, hogy valaki Edomból feljött volna. Nem. Aki természeti-testben jött, ott is maradt mind a természeti-testben. Az keltett csodát, hogy onnan valaki kijött.

Éppen Jézus volt az, aki onnan kijött, Ő aki hatalmas a megtartásra. *„Miért vörös az öltözeted, miért olyan a ruhád, mint azé, aki borsajtóban tapos? A sajtóban egyedül tapostam, a népek közül senki sem volt velem. Tapostam őket haragomban, tiportam őket felindulásomban. Levük a ruhámra fröccsent, egész öltözetemet beszennyeztem. Mert bosszúállás napja van a szívemben, eljött megváltottaim esztendeje.”* Ézs. 63, 1-6.

Itt látjuk Jézus harcát természeti-testének napjaiban, Edom népe ellen. Haragjában megtaposta a népeket és hagyta vérüket elfolyni a földre. Ezek azok a népek:

- a harag - „aki szidalmaztatván viszont nem szidalmazott”
- a bosszúvágy - „szenvetve nem fenyegetőzött”
- a hazugság - „szájában álnokság nem találtatott”
- a gyűlölet - Ő szerette ellenségeit; stb.

Ezeket a népeket legyőzte és halálba vitte. Ez a küzdelem nem volt játék. Az apostol ezt így fejezi ki: *„Természeti-testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani Őt a halálból és meghallgattatott istenfélelméért.”* Zsid. 5, 7.

Az embereknek a törvény lett adva. De az tehetetlen volt ezekkel az ellenségekkel, a természeti-testtel szemben. Így Isten a Fiát kellett, hogy elküldje. Az ellenség most le lett győzve. Istené lett a hatalom. Az apostol ezt következőképpen fejezi ki: *„Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy gyenge volt a természeti-test miatt, ezért a következőt tette Isten: elküldte Fiát bűnös természeti-test alakjában, a bűn miatt és kárhoztatta a bűnt a természeti-testben.”* Róma 8, 3.

Ezt a munkát értünk végezte. Hiszen Jézus az Atyánál volt. Nem volt szüksége megváltásra. De mi természeti-testben voltunk, Edomban, mindezen népek által legyőzve. Soha senki ki nem jött onnan. Akkor Isten odaküldte Fiát, hogy számunkra örök megváltást hozzon, hogy megmentőnk legyen. Az apostol így folytatja: *„Hogy a törvény által követelt igazság beteljesüljön bennünk, akik nem természeti-test szerint járunk, hanem Szellem szerint.”* Róma 8, 4.

Most az az üzenet hangzik: *„De ti nem vagytok természeti-testben, hanem Szellemben, ha ugyan Isten Szelleme lakik bennetek.”* Róma 8, 9. Ki lettünk szabadítva Edomból, amennyiben Krisztus Szellemével bírunk. Mert ebben a Szellemben lettek mindezek a népek legyőzve és csak ha ez a Szellem lakik bennünk, akkor tudunk győzni és akkor szabadulunk meg ezektől a népektől. Akkor végzünk a természeti-testtel, az emberrel. *„És én, kedves testvérek, nem is szólhattam veletek, mint szellemi emberekkel, hanem mint természeti-testiekkel, mint kicsi gyermekekkel a Krisztusban. Tejet adtam nektek inni és nem erős ételt; mert még nem bírtátok volna el. Még most sem bírtátok el.”* I. Kor. 3, 12.

Nem, nem sok kell ahhoz, hogy akik természeti-testiek, megütközzenek és megsértődjenek. Mindjárt azt gondolják, hogy ez kemény beszéd és ítélkező szellem. *„Mert ti még természeti-testiek vagytok. Mert mikor féltékenység és civakodás van köztetek nem vagytok-e természeti-testiek és nem emberi módon jártok-e? Mert amikor egyik azt mondja: én Pálé (pálista) vagyok, a másik: én Apollósé (apollósi); nem emberi módon beszédtek-e?”* I. Kor. , 3-4.

Akkor ne legyünk emberiek? Ne, mert Jézusban az ember halálát lelte, most Istennek kell uralkodnia. Most ez érvényes: „*De te, Istennek embere, menekülj ezektől.*” I. Tim. 6, 11. Most így van: Krisztus természeti-testben jött.

Nem vagytok emberiek és nem jártok emberi módon? Nem mehetsz el egy társaságba, mert nincs egy öltönyöd, ami elég jó lenne; bizonyos személyeket nem hívhatsz meg, mert nálad odahaza nem elég szép, vagy nem tudsz megfelelő ételt tálalni; nem tehetsz bizonyosságot mert nincs beszédtehetséged; „Öt kedvelem, mert olyan csodálatosan beszél; ott olyan kellemes volt; hát nem aranyos? El fogok utazni a konferenciára, mert az olyan szép vidék; nagyszerű lenne odautazni.”

Képes vagy meghallani, hogy ezek testiek és emberi módon járnak? Ennek vége azoknál, akik Jézus Krisztusban vannak. „*Régiek elmúltak, nézd! újjá lett minden!*” II. Kor. 5, 17.

Ki ez a Péter, aki olyan félénk volt, de most olyan bátor lett? – Ez a Pál aki öldökléstől lihegett a szentek ellen, most példaképe azoknak, akik hisznek Jézusban? – Ez a Molnár testvér, aki olyan dühösködő és fősvény volt, most azonban mint egy bárány, szíves adakozó. Kovács testvér, aki olyan irigy és uralomvágyó volt, hogy leverten ült otthon, mert nem választották meg előjárónak, most mindenki szolgája és jóakarója lett és örül mások javának. – Szabó testvér, aki úgy szeretett prédikálni, most olyan áldásos hallani, mert olyan röviden és egyszerűen beszél. – „*Bizony az én népem ők, fiak, akik nem hamisak. Azért lett ő nekik Megváltójuk.*” Ézs. 63, 8.

Az emberek nincsenek hozzászokva egy ilyen átváltozáshoz. Csodálkoznak ezen és kérdezik: ugyan ki lehet az, aki kijön Edomból? „*Mert a megszentelő és a megszenteltek egytől valók, amely oknál fogva nem szégyelli őket testvéreinek hívni.*” „*És ismét: Ímhol vagyok én és a gyermekek, akiket Isten nekem adott.*” Zsid. 2, 11-13.

Ezek olyan emberek, akik Krisztus halálába adták magukat és Isten Szelleme hajtja őket. Gondolkozásukban nincs hamisság. Nem védelmezik Ézsaut és nem is rejtik el, ha az életről van is szó.

„*Bizony én meztelenné teszem Ézsaut, titkait kijelentem, és el nem rejtőzhet, magva elpusztul, testvérei és szomszédai sem lesznek.*” Jer. 49, 10.

Nem állhatnak meg az istentelenek az igazak gyülekezetében. Zsolt. 1, 5. Ha jön valaki, aki természeti-testben van – Ézsau – fel lesz fedve. Ha megkísérli hogy egy alázatos hangnem mögött, vagy a kegyelem és a vér alatt elrejtőzzön, azt nem tudja megtenni. A Szent-szellem világossága leleplezi. Ha azt kiáltja: Ne ítéljetek! az nem sokat segít. A Szellem kardja megsemmisíti őt, testvéreit és szomszédait. De ha hamisság van szellemedben – pártját fogod Ézsauinak – akkor nem csoda, hogy elmenekülsz onnan és másfelé mész. Jézus nem lesz a megmentőd.

„*Mivel tehát a gyermekek természeti-testből és vérből valók, ő is hasonlóképpen részese lett azoknak, hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt.*” „*Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem Ábrahám magvát karolta fel.*” Zsid. 2, 14-18.

Jézus tehát ezen a módon semmisítette meg az ördögöt és ugyanezen a módon bennünk is meg lesz semmisítve az ördög munkája. Éppen ezért jelenhet meg Jézus természeti-testben, nemcsak akkor, kétezer évvel ezelőtt, hanem azóta is minden időn át és teheti ezt még ma is (az ördög nagy bosszúságára). Ezt megértette az ördög, és Jézus alighogy megszületett, megpróbálta megölni hű szolgája, Heródes állal. Ezután az ördög mindig Jézus élete után leselkedett, míg egy napon sikerüli neki, megölte Jézust a kereszten. De ekkor elszámította

magát. Ekkor már Jézus az öldöklést Boczrában végrehajtotta, az ellenség le volt győzve, a megváltást megnyerte.

Jézus feláldoztatott, mint hibátlan bárány, mint igaz az igazságtalanokért, érettünk. Vére által lettünk megvásárolva hiábavaló életmódunkból, mi, akik természeti-testiek voltunk, eladva a bűn alá. Róma 7, 14.

A bűn jutalma a halál. Ha Jézus vétkezett volna, úgy járt volna mint mi, emberek, akkor a sírba marad. De a halál nem tudta Őt fogva tartani. Dicsőség Istennek! „*hatalmasan Isten Fiának bizonyított*” Megnyitotta a Paradicsomot és a rablót odavitte magával. Saját vérével ment be a mennyei szentélybe és örök váltságot szerzett. Zsid. 9, 11-12. „*Hogy megjelenjen Isten arca előtt értünk.*” 24. „*Ott él, hogy esedezzen értünk.*” Zsid. 7, 25. Tökéletesen ki tud menteni minket Edomból. Szemei követnek minket és imádkozik érettünk. Új és élő utat szentelt fel számunkra. A régi úton nem lehet járni, a természeti-testet a törvény megtartására bírni. De az új út, amely halálba viszi a természeti-testet, a szentélybe vezet.

Sokan jártak ezen az úton, mióta Jézus a földön járt. Pál Jézus hű követője volt és arra int minket, hogy kövessük őt, mint ahogy ő követi Jézust. Bárcsak sokan lennének, akikben nincs hamisság és hűségesen követik Jézust, Edomból ki és be a szentélybe.

Az ördög örökre veszített. Halleluja! A Sátán mindenkit legyőzött, aki természeti-testben jött. Amikor Isten az Ő Fiát természeti-testben küldte el, a Sátán azzal számolt, hogy Őt is legyőzi. Először meg akarta ölni, mielőtt művét bevégezte volna. Mikor ez nem sikerült, megkísértette Jézust mindazzal a dicsőséggel, ami Edomban van, hogy ezáltal megfogja és bűnbe vigye. De semmi sem sikerült neki. Nem volt képes megakadályozni Isten győzelmét az emberen. Az ember az ördög számára elveszett. Isten ember lett és az ember Isten lett. „*Aki engem látott, látta az Atyát.*” Azután se tudta megakadályozni az ördög, hogy Krisztus megjelenjen természeti-testben. Nem tudta eltenni az útból. Jézus tovább élt az apostolokban és mind a szentekben minden időn át. Az ördög megjelenik és félrevezeti a természeti-testben élő embereket. De miután Jézus munkáját elvégezte, sok olyat talált, akivel semmit sem tudott kezdeni. Megsemmisítettett. Jézus adóslevelünket eltörölte, azzal, hogy azt a keresztre szögezte.

Ezáltal bűnbocsánatot kaptunk. Jézus megvásárolt minket, vérével. De nem csak ez, hanem Ő „*lefegyverezte a fejedelemségeket és hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt aratva fölöttük.*” Kol. 2, 14-15.

Ezért tudjuk a bűnfeletti győzelmet éppen olyan bátran hirdetni, mint a bűnbocsánatot. Amikor Jézus itt a földön volt, megfeszítették, mivel azt mondta, hogy Ő Isten Fia. A Sátánnak az volt a célja, hogy Isten nagy ajándékát elrejtse. Amikor Péter megvallja: „*Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.*” Jézus így szól: „*Nem természeti-test és vér jelentette ezt ki neked, hanem az én Mennyei Atyám!*” Mt. 16, 16-17. Igen, ki jelenti ki azt, aki Őt legyőzte? Nem, a természeti-test ezt eltitkolta, amennyire csak lehetett. Most már nem lehet többé eltitkolni, hogy Isten Fia a földre jött és itt élt. Most azt mondják, nem olyan természeti-testben jött el mint a miénk, csak hasonlóan; amint Ádám volt a bűneset előtt, mintha az lenne írva: hasonlóvá kellett legyen **atyjafiaihoz!** – Nem, áldva legyen Isten! Itt úgy van írva: „*Ezért mindenestől fogva hasonlatosnak (német: azonosnak) kellett lennie az atyjafiaihoz.*” Zsid. 2, 17. Így mindannyiunk számára van reménység. Most talán te azt mondod: De mégis úgy van írva „*a bűn testének hasonlatosságában*”? Igen, de éppen olyan világosan meg van írva, hogy a bűnök a természeti-testben lettek kárhoztatva. Ha az ember nem él a természeti-test kívánságai szerint, akkor a természeti-test nem lesz bűnös. Nekünk egy bűnös természeti-testünk van, mivel mi a természeti-test kívánságai szerint éltünk. De Jézus természeti-testében a bűn kárhoztatva lett. Azért van írva némely fordításban: „*a bűn természeti-testének hasonlatosságára.*” Róma 8, 3.

A mi bűneink – mondják – Jézusra lettek helyezve, mikor a kereszten függött, hasonló módon, amint a főpap a bakkal tette.

„És tegye Áron mind a két kezét az élő baknak a fejére és vallja meg felette Izráel fiainak minden hamisságát és minden vétjét, mindenféle bűneit: és rakja azokat a baknak fejére, azután küldje el az arravaló emberrel a pusztába, hogy vigye el magán a bak az ő minden hamisságukat kietlen földre, és bocsássa el a bakot a pusztában.” III. Móz. 16, 21-22.

Ez áldozat által Izráel népe bűnbocsánatot kapott. *„Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket.”* Ezáltal csak megemlékeztek a bűnről. Zsid. 10, 3-4. Ezt megértjük jól, mert a bak egyet sem győzött le ezekből a bűnökből. Csak elvitte azokat a kietlen földre. Ez Jézusra mutat, de mint tökéletes áldozatra. Ő nem csak hordozta a bűneinket, ott a kereszten mikor meghalt, hanem legyőzte azokat élete által. Ezért mondhatta János, mikor megkeresztelte Őt: *„Íme Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.”* Ján. 1, 29.

A legtöbbben Jézus véré a bak vérével egyformává teszik, mely által bűnbocsánathoz kell, hogy jussanak. Ha meghalnak, majd akkor kell megszabaduljanak a bűntől. Nem, *„mennyivel inkább Krisztusnak vére, aki örökkévaló Szellem által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek: megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek.”* Zsid. 9, 14. Nem a halál után, hanem, a mostani világban kell szolgálnunk Istennek.

„Mert, ha az egynek bűn(be)esése folytán a halál uralomra jutott azáltal az egy által, sokkal inkább uralkodnak majd az életben az egy Jézus Krisztus által azok, akik a kegyelem és az igazságosság kegyelmi ajándékainak bőségét kapják (elfogadják).” Róma 5, 17.

Az ember bűnbeesése rendbe tett hozva. Az üzenet, amit ma erőteljesen kell hirdetni, ez: Élni és uralkodni Jézus Krisztus által. Most ne a bűnben és a kegyelemben, hanem a kegyelemben és a győzelemben éljünk!

Cselekedetek

Az elmondottak alapján megértjük, hogy miért nem akar az általános vallásos ember semmit sem hallani a cselekedetéről. Ők az Ószövetség szellemében élnek és Jézus áldozatában nem látnak többet, minthogy szabadabbá lesznek büntartozásuktól. Másként kifejezve, az árnyékban élnek. Nincs testük, éppen ezért nem is kell tenniük semmit. („Nem tehetünk semmit”)

„Minthogy csakugyan a törvényben csak az elkövetkező javaknak az árnyéka van meg, és nem a dolgok való alakja, világos, hogy ugyanolyan áldozatokkal, melyeket évről-évre visznek szakadatlanul, nem lehet befejezettekké tenni azokat, akik Istenhez közelednek.” Zsid. 10, 1.

Az árnyékból látjuk, milyen formája van a testnek, és a törvény egy formát alkot Jézusról. S Ő azért jött, hogy betöltse a törvényt és a prófétákat. Ő a testtel jött, amely az árnyékot vetette. Kol. 2, 17.

„Azért mondta azt, amikor a világba belépett: 'Véres áldozatot, áldozathozatalt nem akartál, hanem testet alkottál nekem, egészen égő s vétekért való áldozatokat nem helyeseltél. Akkor mondtam: Ím, itt vagyok! A könyvtékercsben írva van rólam, hogy megteszem, óh Isten, a te akaratodat.' Fentebb azt mondja: 'Véres áldozatokat és áldozathozatalt, továbbá égő és vétekért való áldozatokat nem akartál, sem nem helyeseltél.' Pedig ilyeneket visznek a törvény szerint. Akkor szólt aztán: 'Ím itt vagyok, hogy megtegyem akaratodat.' Eltörli az elsőt, hogy a második fennálljon.” Zsid. 10, 5-9.

Itt látjuk, hogy Jézus teste által az áldozatokat eltörölte és helyébe Isten akaratának cselekvését helyezte. Mert hiszen ez az, ami Istennek tetszésére van. Jézus előtt egyetlen test

sem volt még a földön, aki Isten akaratát teljesen megcselekedte volna. A bűn nem volt a természeti-testben kárhoztatva. Ellenkezőleg, az vette át a sátor-test vezetését és minden embernek áldozatot kellett vinnie bűneiért. De nem így volt Jézusnál. Ő egy bűnt sem tett, hanem kárhoztatta azt a természeti-testben. Róma 8, 3. Isten akaratának cselekvését vezette be, nem csak önmagáért, hanem mindnyájunkért.

*„Hiszen **egy** Szellem által mi mindnyájan **egy** Testbe merítkeztünk be(le), akár zsidók akár görögök, akár szolgák akár szabadok és mindnyájan **egy** Szellemmel itattunk meg. Ti pedig Krisztus Teste vagytok és tagjai rész szerint.” I. Kor. 12, 13-27.*

Mi már nem az árnyékban élünk, hanem magában a Testben, amely az árnyékot vetette. A törvény jogi követelése beteljesedik bennünk, akik nem természeti-test szerint, hanem Szellem szerint járunk. Róma 8, 4. Azért tudunk annyit beszélni a cselekedetéről, mert kaptunk egy testet, amellyel cselekedhetünk. Mivel Krisztus Szellemét kaptuk, a bűn a mi természeti-testünkben is meg lesz öldökölve. Így egy természeti-testté leszünk Vele. Ef. 5, 30-32. Jézus élete lesz nyilvánvaló halandó testünkben. II. Kor. 4, 11.

Ekkor teljesedik be a példázat Jézusról, mint szőlőtőkéről és rólunk mint szőlővesszőkről. Hogyan lehetnénk mi Jézuson szőlővesszők, ha neki angyal-teste lett volna, vagy valamilyen más természeti-test, ami nem azonos a miénkkel? Nem, neki ugyanaz a természeti-teste volt. De az egy megfeszített természeti-test, egy természeti-test melyben a bűn kárhoztatva van, és sok gyümölcsöt teremhetünk Istennek.

Ez a titok nagy. Ha ezt nem tudod megérteni, akkor hagyd el. I. Kor. 14, 38. De áldott legyen Isten, aki levette szemünkről a lepelt és láthatjuk: Jézus természeti-testben jött. Az is biztos, hogy nekünk ezt nem természeti-test és vér jelentette ki, hanem Krisztus Szelleme.

Jóel profétálása

„Hanem ez az ami megmondattott Jóel profétától: És lesz az utolsó napokban, – ezt mondja Isten, kitöltök az én Szellememből minden (hús)testre.” Ap. 2, 16-18.

Miért nem teljesíthette be ezt Isten pünkösdi napja előtt? Mert korábban a természeti-test nem volt feláldozva. Az Ószövetségben az áldozatot le kellett vágni és az oltárra helyezni, akkor válaszolt Isten tőzzel. Ezt végrehajtotta Jézus. A mézárslást végrehajtotta Edomban. Ézsau – a természeti-test – fel lett áldozva. Jézusban Dávidnak egész fajtája képviselve volt, úgy zsidók mint pogányok. *„Jézus békéltette meg mindkettőt Istennel, az Ő (hús)testében a kereszt által, megölve ezzel az ellenségeskedést. Mert Általa van menetelünk, mindkettőnknek egy Szellemben az Atyához.”* Ef. 2, 14-18.

Jézus áldozatában minden (hús)test képviselve volt. Éppen ez tette Istennek lehetővé, hogy minden (hús)testre kitöltse Szellemét. Elismerete az áldozatot, amennyiben pünkösdi napján tőzzel válaszolt. Itt nincs személyválogatás. Zsidóknak és pogányoknak, szolgálóknak és szabadoknak mindnek egy Szellemben van menetelük az Atyához. A zsidóknak elsőbbségi joguk volt test szerint, a törvény, a próféták és a körülmetélkedés által. De bebizonyosodott, hogy ők sem voltak képesek a törvényt megtartani test szerint. Ezt Jézus áldozathozatalában magával vitte, mikor átokká lett érettünk, hogy a megígért Szellemet elnyerhessük. Gal. 3, 13-14.

Most a zsidóknak nincs más útjuk, mint a pogányoknak és a szolgálóknak csak ugyanazon Szellemben által.

Manapság is találkozunk olyan emberekkel, akik úgy vélik, hogy nekik előjogaik vannak test szerint. Azt hiszik, hogy teológiai tanulmányaik és világi bölcsességük által van menetelük az Atyához és hogy előjoguk van Isten országának megértéséhez. De éppen eléggé bebizonyították ennek az ellenkezőjét az idők folyamán. A próféták közül kit nem öltek meg? Létezik egyáltalán olyan ébredés, amelynek ők nem állnak ellent? – Ismét, némelyek nagy bátorságot vesznek az összejöveteleken, csak azért mert van valamennyi pénzük vagy egy jó állásuk vagy tehetségesek. De azt tudnod kell: Mindezek által nem járulhatsz az Atyához.

„Azért mi ezután senkit sem ismerünk természeti-test szerint. Azért ha valaki Krisztusban van új teremtmény az, a régiek elmúltak, íme újjá lett minden.” II. Kor. 5, 16-17.

Hagyjál fel a dicsekedéssel a test szerint és származásod szerint, akármilyen magaslatáról jöttél is a társadalomnak! Természeti-test szerint mindannyian átkozottak. Ha valaki bölcs akar lenni közületek először bolonddá kell legyen. I. Kor. 3, 18-21. Igen, csak egy és ugyanazon Szellemben járulhatunk az Atyához és itt nincs személyválogatás.

Jöjjetek hozzám

„Ide gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok és meg vagytok terhelve és én felüdítlek titeket.” Mt. 11, 28.

Az Ószövetségben volt sok istenfélő lélek, aki fáradságosan törekedett arra, hogy a törvényt megtartsa. A parancsolatok nehéz teherként hatottak. Jöjjetek hozzám! – mondja most Jézus. Az a százhusz, amely pünkösöd napján mind egy helyen összegyűlve várakozott, ilyen volt, ők Jézushoz jöttek már. A felülről való erőre, a Szentszellemre várakoztak, amely meg lett ígérve nekik. Ők már Jézushoz jöttek, mindent feladva, gyűlöltek a saját életüket (lelküket). Az áldozat az oltárra lett helyezve és Isten tűzzel válaszolt. Szentszellemmel és tűzzel lettek megkeresztelve. Most könnyűvé váltak a parancsolatok. I. Ján. 5, 3.

Most a Szellem hajtotta őket, aki ellenáll a természeti-testnek. Volt áldozat és volt elég megemészténivalója a tűznek. Az ébredés kiterjedt. Nem csak százhuszan voltak, akik igyekeztek a törvényt betartani. *„Jeruzsálemben akkor az ég alatt lakó összes nemzetekből zsidók, lelkiismeretes (istenfélő) férfiak tartózkodtak (laktak).”* Mikor Péter szólt hozzájuk, elfogadták az Igét és megkeresztelkedtek, mintegy háromezren. Apcs. 2, 5-41. Ez egy áldozati nap volt!

Az istentelen emberek test szerint akarnak valakik lenni. Ők amennyire csak lehet, kiemelik magukat. De egyesek belefáradnak és elkezdik gyűlölni a saját életüket (lelküket). Az önmegjavítás kísérletével kezdik. De ez nehéz teher lesz számukra és nagy megerőltetés. Nekik is hangzik az üzenet. „Jöjjetek hozzám!” Most ott tartanak, ahol a százhusz volt, és megérték egy pünkösdre. A Szentszellem keresztséget kérni anélkül, hogy így lenne az ember, esztelenség, mert a tűz csak az áldozatra jön.

Sokan vannak, akik Istent őszintén keresték és megkeresztelkedtek Szentszellemmel. Most úgy vélik, hogy elérték hitük végcélját. Úgy gondolják, hogy többek lettek, mint mások. A Szellem támadásba lendül a természeti-test ellen. De ők nem akarnak áldozattá lenni. Védik a természeti-testet és dicsekszenek átléléseikkel. A Szellem ekkor eltávozik tőlük. Hiszen a Szellem éppen azt az erőt akarta nekik adni, amellyel a halálba mennek azzal, amit meggyűlöltek, hogy a megemésztő tüzet elhordozzák. De most, amikor a legfontosabb kezdődik, megmutatkozik az, hogy ezt nem akarják, és a Szellem elhagyja őket. Sok ilyen Szellemtől elhagyott ember van napjainkban. Buzgón beszélnek a szellemkeresztségről, ugyanakkor valakik akarnak lenni test szerint és gögösek.

De van ennél még rosszabb. Észreveszik, hogy a Szellem elhagyta őket, akkor megkísérlik újból átadni magukat a Szellemnek anélkül, hogy lemondtak volna arról, amire a Szellem rámutatott. De itt tudnod kell, hogy van elég szellemi hatalmasság, amely téged nagyon szívesen betölt. Ef. 2, 2. és 6, 12. Ebben a törekvésben, melyben egyedül az érzésekre törekszel – élvezetet akarsz áldozat nélkül – ördögi szellemektől leszel megszállva, akik a világosság angyalának formájában jönnek.

Az igazságot nem tudod elszenvetni. Ehelyett a hazugság szellemei töltenek be. Ezek a szellemek csak egy testet keresnek, hogy abban lakhassanak. De te azt hiszed, hogy Istennel élményed volt.

Sok ilyen emberrel találkozhatunk, akik egy olyan szellemtől vannak megszállva, mint például a hiúság, uralomvágy, kapzsiság, prédikálási vágy, pénzsóvárgás, irigység, stb. Ilyeneknek valamit mondani, semmit sem használ, mert úgy vélik, hogy a szolgaságból kijöttek, Krisztus szabadságába jutottak, vele megfeszítették és eltemették, és ismét

feltámadtak; minden rendben van; most már csak a Halleluja, hála és dicséret van hátra. Nem nehéz észrevenni, hogy eltávolodtak a kereszttől. Ha Vele együtt eltemetettek volna, akkor könnyen megláthatnánk, hogy ismét feltámadtak. Nem, az intés így hangzik: *„Ne higgyetek minden szellemnek! Erről ismerjétek meg az Isten Szellemét: valamely szellem Jézust természeti-testben megjelent Krisztusnak vallja, az van Istentől.”* I. Ján. 4, 1-2.

A tíz szűz

(Mt. 25.)

„Akkor hasonló lesz majd az Egek (Istenének) Királysága tíz szűzhöz, akik fogták (elővették) lámpásaikat és kimentek a vőlegény elé találkozóra. Őt pedig balga volt közülük és öt okos (meggondolt, értelmes), mert a balgák amikor kézbe fogták (vették) lámpá(sa)ikat nem vittek magukkal olajat. Az okosak pedig lámpásaikkal együtt olajat is vittek (magukkal) a korszokban.”

Az öt bolond szűz nem a világ és nem is a vallásos világ, a Parázna, mert ezek szüzek. Ezért a bolond szüzeket az okosokkal együtt a Gyülekezetben találjuk. Mind a tíz szűz volt. Szívük be volt zárva a világ számára. Mind a tíz a vőlegény elé ment. A világnak hátat fordítottak, hogy azt keressék, ami odafent van, ahol Jézus van. Kol. 3, 1-2. Mindegyik magával vitte a lámpáját. Ez az ő bizonyágtételük.

„Amit nektek a sötétben mondok, a világosságban mondjátok; és amit fülbesúgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek.” Mt. 10, 27.

„Olajmécsest sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a mécstartóba tegyék és fényljék mindazoknak, akik a házban vannak.” Mt. 5, 15.

Mind a tíz szűznek volt közössége az igehirdetésben. Csak egyetlen egy különbség volt: Az okosok a lámpásukkal együtt az edényeikben is vittek olajat. Hogy olajat is vigyenek magukkal edényeikben, a bolondoknak erre nem volt értelmük.

„Parancsolt meg Izráel fiainak, hogy hozzanak neked tiszta olajat, összetört olajbogyóból, a világitáshoz, hogy szünet nélkül égő lámpákat gyújthassanak.” III. Móz. 24, 2.

Hogy olajat nyerjünk, azt valamiből ki kell préselni, sajtolni, olaj nélkül nem világítanak a lámpák. Hogy a bizonyágtétel világítson, cselekedetekre van szükség. *„Úgy fényljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyel Atyákat.”* Mt. 5, 16.

Ami nagy hiányt jelent, az azok a lámpák, melyek világíthatnának – az élet és a tanítás. Ha én bizonyágot teszek arról, hogy Jézus nyomdokaiban kell járnunk, *„aki nem szidalmazott, mikor szidalmazták”* ez a lámpa nem világít, ha én szidalmazok. Hogy ne szidalmazzak, ahhoz bennem valaminek össze kell törni, tudniillik a saját akaratomnak, a tiszteletemnek. Ha ez összetörik, világít a lámpa. Az öt bolond szűznek volt valami kevés olaja a lámpájában, mert azt mondták: *„Lámpáink kialszanak.”* Tehát náluk is valami összetört.

„A természeti-test cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, züllés, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, civakodás, harag, veszekedés, széthúzás, pártoskodás, irigység, gyilkosság, részegség, zabálás és ezekhez hasonlók.” Gal. 5, 19-21.

Ezek és az ezekhez hasonló cselekedetek nyilvánvalók. Mindenki tudja, hogy ez bűn. Nehéz hitelt szerezni keresztyénységünknek, ha ilyesmiket cselekszünk. Ha még olyan szép lámpásaink is vannak, nem világítanak, ha a természeti-test cselekedeteit véghezvisszük. Ezek azok a dolgok, amelyeket feltétlen le kell vetnünk ahhoz, hogy keresztyének tartsanak bennünket. Annyit mind a tíz összezúzott, hogy szüzek voltak. De az okosok nemcsak arra gondoltak, hogy lámpáik pillanatnyilag égjenek, gondoltak edényeikre is.

Általában a test cselekedetei a hétköznapi életben mutatkoznak meg a különböző próbákban, ha szembe kerülünk az emberekkel. Éppen ekkor kell a lámpának világítania. Ezekben a próbákban az öt bolond szűz is meg akarta tagadni magát, hogy Lámpáik világítsanak, hogy az emberek ne ítélhessék el őket. Ezzel azután meg voltak elégedve. Nem gondoltak arra, hogy az a kevés olaj, amit ezáltal nyertek, el is ég ezekben az alkalmakban. Jóllehet a lámpák világítottak az emberek előtt, de ha a világítással készen voltak, a lámpák mindjárt üresek lettek. Az okos szűzek ezzel szemben arra is gondolkodnak, hogy edényükbe is gyűjtsenek olajat. Nincsenek azzal megelégedve, hogy az emberek előtt világítanak lámpáik. Amikor a próbák elmúltak, visszagondolnak a megtörténtekekre. Ott a csendességben isten előtt meglátják önmagukat, emberies lényüket, amelyet most összetörnek. Itt nincs senki, akinek világítsanak. A lámpákra itt nincs szükség. Az ilyen módon nyert olaj az edénybe folyik. Ez a Krisztussal elrejtett élet Istenben.

A bolond szűzek meg voltak elégedve, ha a nyilvánvaló bűnöket letették. De Pál itt nem állt meg. Ő azt mondja: „*Semmit sem tudok magamra, de nem ebben vagyok megigazulva, aki ugyanis engem megítél az Úr az.*” I. Kor. 4, 4.

„*Ha Szellemben élünk Szellemben is járunk.*” Gal. 5, 25.

Az ember nem lehet Szellemben és ugyanakkor mérges is. Ha mérges vagy akkor nem mondhatod, hogy semmit sem tudsz magadra. Nem, neked rossz lelkiismereted van. A lámpa nem világít. Mások is láthatják, hogy nálad valami nincs rendben. De Pál nem volt azzal megelégedve, hogy Szellemben élnek, hogy senki által nem ítéltethettek meg. Nem, azt mondja: „*Szellemben járunk!*” Az élet útján való járás az, mely nekünk mélységet ad. Még ha mások téged nem is ítélnének, sőt ha még magad sem tudsz semmit magadra, de azt tudnod kell, hogy az Úr ítélni téged. A Szellemben való járás által, ha az Úr ítélni kezd téged, akkor olajat nyersz edényedbe.

Itt nyilvánul meg a bolond szűzek lelkiülete. Meg voltak elégedve azzal, ha az emberek nem ítélték őket. Akkor merészek. Az Isten arca előtti csendre nekik nincs érzékük.

Úgy vélik, az lustaság és közönyösség. Buzgók az evangélium terjesztésében és közben szorgalmasan mutogatják lámpájukat. Találkozni velük az összejöveleteken, kórházakban, öregotthonokban, ide és oda látogatnak. Úgy vélik mindenütt tenni kell valamit. Utazás közben muszáj beszélgetni vagy énekelni. Így megy szakadatlanul. Csend és nyugalom? – nem, hiszen tenni kell valamit! Valóban Mártával lehet őket összehasonlítani. Márta emberi volt minden igyekezetével abban, hogy Jézusnak szolgáljon. Máriát nem értette meg, aki Jézus lábainál ülve olajat gyűjtött edényébe.

A lelkiismeretet terhelt bűn levetése olajat ad a lámpába. De a sátor-test cselekedeteinek a Szellem által való megöklése, olajat ad az edénybe. Róma 8, 13., Kol. 3, 8. Amit mindenki láthat, mint hiúságot, tisztelet vágyat, prédikálási vágyat, személyválogatást, a fukarságot muszáj összetörni, levetni, **ha a lámpának világítani kell**. Ezzel az öt bolond meg van elégedve. Jól vannak lakva és gazdagok, királyok. I. Kor. 4, 8. Aki jóllakottá lesz, a bolond szűzek közé kerül, mindegy milyen fokot ért is el. De a Szellem kutató munkája mind mélyebbre hat. Ha olajat akarsz edényedbe nyerni, akkor bensődben nyugalomra kell jutnod, hogy a Szellem hangját meghallhasd. Akkor a Szellem megvilágít téged és hiúságod, tisztelet vágyad, beszéd vágyad sokkal mélyebb fokon megmutatja neked, mint ahogy te magad azt gondolhattad.

Itt ezen van a hangsúly: Szellemben járni, elismerni, összetörni. Az öt okos szűznek erre volt érzéke, hogyan nyerjenek olajat edényükbe. Szeretik ezt az edényéletet és olajat nyernek lámpájukba és edényükbe is.

Tanulhatunk itt az efézusi gyülekezet angyalának írt levélből. Jel. 2, 2-6. *„Ismerem tetteidet, fáradozásodat, állhatatosságodat, és hogy nem vagy képes hordozni a gonoszokat, hogy megkísértetted (próba alá vetetted) azokat, akik magukat apostoloknak mondják, noha nem azok, és hazugoknak találtad őket. Állhatatos vagy, terhet hordoztál nevedért, és nem fáradtál bele. Mégis az a kifogásom ellened, hogy első szeretetedet elhagytad. Emlékezz vissza, honnan estél ki, térj más felismerésre és tedd az első tetteket. Ha nem teszed, elmegyek, és mécslábadat kimozdítom helyéből, akkor, ha nem térsz más felismerésre. Az azonban megvan nálad, hogy gyűlölöd a Nikolaiták tetteit, melyeket én is gyűlölök.”*

Az efézusi angyal minden cselekedetéről csak jót hallunk. Mégis abban a veszélyben volt, hogy az öt bolond szűz közé csúszik le. Meg kellett térjen. Az első szeretetet elhagyta. Csak az első szeretetben tökéletes a közösség, az összeköttetés, a vezetés. Az első szeretetben az első cselekedeteket egyes-egyedül Jézusért tette. Ezt a bizalmas közösséget kívánta meg Jézus Pétertől, mielőtt a pásztori küldetéssel megbízta volna. *„Jobban szeretsz-e engem, mint ezek szeretnek?”* Ebből a szeretetből siklott ki az efézusi angyal. Meg kellett térjen. Szeretete nem csak néhány fokkal rosszabb lett, úgyhogy meg lehetett volna javítani. Nem, egy lényegi különbség jött létre. A cselekedetek kívülről rendben voltak. De a minőség hitványá vált.

A szárdísi gyülekezet angyalának írt levélben olvassuk: *„tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy.”*

Hogy nevet kapjon valaki, azért kell, hogy valamit tegyen. A szárdísi angyal cselekedetei által kapta azt a nevet, hogy él. Annyira tevékeny volt és annyira jók voltak cselekedetei. De ő maga halott volt. Elvesztette kapcsolatát Jézussal. Cselekedeteit az emberek szeme előtt vitte végbe. Igen, milyen sokan vannak, akik a Jézus ügyéért való buzgóságukban elveszítették a kapcsolatot Vele. A magukét keresik és csak lámpaéletet élnek. Fil. 2, 21. Azt a nevet akarják elérni, hogy élnek. Ezért imádkoznak és tesznek bizonyosságot az összejöveleken, ezért igyekeznek lelkeket a bűnbánatra vinni, ezért adakozók és önfeláldozók. A szárdísi angyal úgy vélte, hogy ő egy pompás munkás Isten szőlőskertjében. De halld csak, milyen figyelmeztetést kapott: *„Vigyázz és erősítsd meg a többieket, akik halófélben vannak, mert nem találtam cselekedeteidet Isten előtt teljeseknek.”* Jel. 3, 1-2.

Pál int minket, hogy ne kíváncsozzunk a hiábavaló dicsőség után, hogy egymást ne ingereljük. Gal. 5, 26. A szárdísi angyal a többi tagot is belevitte a hiábavaló dicsőség utáni versenyfutásba, amikor arra igyekezett, hogy azt a nevet kapja, hogy él. Ez a futás kivisz a Szellem vezetéséből és bevezet a halálba. És felelősségre fogják vonni a többiekért.

„De vannak veled néhányan Szárdiszban, akik nem mocskolták be ruháikat és fehérben fognak velem járni, mert méltók arra.”

A ruha, ami tiszta fehér gyolcsból van, az a szentek igazságos cselekedetei. Ez a kevés Szárdiszban nem mocskolta be ruháját. Legyőzték a hiábavaló dicsőség utáni vágyat. Minden cselekedetüket Isten előtt tették. A Szellem vezetése volt számukra a legnagyobb. Krisztus szerelme kényszerítette őket. Nem engedték belevinni magukat abba a halálos versenyfutásba, melybe belekezdett az előljáró és mások a gyülekezetben.

„Aki győz!” Igen, azok számára nagy ígéretek vannak. Győzni, diadalmaskodni, – cselekedni nem azért, hogy lássanak, hanem mert Jézust szereted. Mind azt, amit teszel Jézusért teszed. Igen, akkor igazán okos vagy! Akkor fogsz elragadtatni, ha Jézus jön; mint tolvaj – s elviszi azokat, akik készen vannak. Akkor fehér ruhába fogsz öltözni és Jézussal szabad járnod és vallást fog tenni a te nevedről Atyja és angyalai előtt. De a szárdísi angyal és a többiek a gyülekezetből visszamaradnak, ha nem térnek meg. Ők bolondokká lettek. Jel. 3, 1-5.

„Átkozott aki az Úr dolgát hanyagul végzi és kíméli kardját a vértől.” Jer. 48, 10. Így volt ez a laodiceai gyülekezet angyalával. Nem volt sem hideg sem hév. Ezért akarta Jézus kiköpni a

szájából. Ha ezt olvassa az ember, azt kérdezheti magától: Nem egy képmutató volt? Egy tudatos képmutató tudja mit tesz, de a laodiceai angyal önmagát csapta be. „*Mivel azt mondd: gazdag vagyok, gazdaggá lettem, semmire sincs szükségem, és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, szánnalmas, szegény, vak és meztelen,*” Jel. 3, 17.

Így lehet ez, ha az ember nem hű szíve legmélyéig és nem csak Isten arca előtt jár. Biztos lehetsz abban, hogy ezek mind hittek az engesztelésben; de most nem ez a kérdés. Ha arról van szó, hogy a Zsengéhez tartozunk, akkor a cselekedeteknek tökéleteseknek kell lenniük, mert ezek képezik a menyasszonyi ruhát. Nem elég ha a cselekedetek önmagukban jók, hanem azokat az Úrért való buzgóságban kell tennünk. Tit. 2, 14.

Az emberek képesek látni a lámpát, de az edényt nem. Ez elrejtve áll a szekrényben. Ezért az emberek nem tudnak különbséget tenni a szüzek között, még ha észre veszik is, hogy egyes lámpákban kevés olaj van és nem égnek olyan tisztán.

„*Mikor a vőlegény késett, mindannyian elszunnyadtak és elaludtak.*” Ebben mindnyájan egyformák voltak és nem lett szemükre vetve, hogy elaludtak. Ezért ez az alvás nem azt jelenti, hogy lágymelegek lettek, vagy elestek. De azt jelentheti, hogy olyan idő jött, amikor nem munkálkodhattak. „*Eljön az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhat.*” Ján. 9, 4. Nem tudták használni lámpájukat – például az összejöveleket nyilvánosan kihirdetni stb. Nyugton kellett maradniuk. Ez úgy lesz: „*Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is, aki fertelmes legyen fertelmes ezután is, és aki igaz, legyen igaz ezután is, és aki szent legyen megszentelve ezután is. Nézd! Hamar eljövök!*” Jel. 22, 11-12.

„*Éjfélkor egy kiáltás hangzott: Itt a vőlegény, Jöjjetek elébe!*” Mindnyájan felébredtek. Most alkalmuk volt használni lámpájukat. Ezt a szüzeknek kiáltották a sötétségben. Mindegyiknek volt füle, hogy meghallja. Most ezt a világosságban kellett mondaniuk és a háztetőről hirdetniük. Rendbehozták lámpásukat.

„*Miközben üldöztetnek, megsegíttetnek kicsiny segítséggel.*” Dán. 11, 34.

Isten tud ott, az éjszaka közepén egy kis segítséget adni, egy alkalmat az igehirdetésre, egy ébredésre, ha nagy is a szorongatás. A szüzek rendbehozták lámpáikat. Mégis, hogy az éjszaka közepén világíthassanak, több olajra van szükségük, mint a lámpájukban levőre. Most valami szörnyűséget élnek át a bolond szüzek; lámpáik kialszanak. Szavaiknak nem volt elég átütő ereje, hogy a most uralkodó sötétséget, a most uralkodó szellemi hatalmasságokat áttörje. Nem volt elég mélységük. A bolond szüzeknél hiányzott Krisztus tanításának mélyebb megértése. Most felismerték mit mulasztottak el és az okosoktól olajat szerettek volna szerezni. Nem voltak képesek a harcban egyedül megállni és segítséget vártak. De az okosoknak nincs több, mint amire nekik maguknak is szükségük van. Nem tudják kisegíteni a bolondokat.

A bolondoknak először a kereskedőkhöz kellett menniük, – fáradozni, megfelelő életet élni – időre volt szükségük, hogy összezúzhassák az olajmagvakat, – hogy ezáltal szavaik meg-nyerjék a szükséges súlyt és a szükséges erőt.

Az emberek világossága az élet. Éppen ezért senki sem kölcsönözhet a másiktól világosságot. Ma is vannak olyanok, akik bár bűnökben élnek, mégis megkísérlik, hogy elrejtőzködjenek a keresztények között. Bizalmat kapnak, mert az összejövelekre járnak, ahol olyan derék emberek vannak. De eljön az ideje, mikor nyilvánvalókká lesznek.

Vannak egyesek, akik kaptak valamit Istentől és hozzák azt az összejövetelre. Lámpájuk áldásként világít. De úgy tűnik nekik, hogy az túl kevés amit mondhatnak, és megtoldják bizonyágtételüket a saját gondolatmenetükkel. Akkor érezzük, hogy lámpájuk füstölni kezd. Amikor a kiáltás elhangzott, túl késő volt olajat gyűjteni. Jött a Vőlegény és akik készen

voltak bementek Vele. „Később a többi szűz is megjött és azt mondták: Uram! Uram! nyisd meg nekünk. Ő pedig felelt és mondta: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket.”

A bolond szüzek az emberek előtt éltek. Hogy a Vőlegény vallást tegyen róluk, erre nem gondoltak. Ő nem tudott beszélni hozzájuk, mint ahogy Máriával tehette. Nem ismerte őket.

A bolond szüzek visszamaradtak a nagy nyomorúságba. Éjfél után az éjszaka kemény és hideg. Bár ébrednénk fel mindannyian és kapnánk nagyobb érzéket arra, hogy edényünkbe olajat gyűjtsünk. Akkor képesek leszünk mindazokat elkerülni, melyeknek meg kell lenniük, és megállni az Ember Fia előtt! Luk. 21, 36.

Antikrisztus – a hamis próféta

„és felvezette Őt egy magas hegyre, és megmutatta neki a lakott földkerekség minden királyságát egy szempillantásnyi időben, és ezt mondta neki az ördög: neked adom mindezt a hatalmat és dicsőségüket, mert én kaptam (nekem lett átadva) és annak adom, akinek akarom, azért, ha te leborulva hódolsz előttem, a Tiéd lesz mindez.” Luk. 4, 5-7.

Az Antikrisztus jelentése: Krisztus ellen (másik jelentése: hamis Krisztus, Krisztust helyettesítő). A Sátán itt meg akarta akadályozni Jézust abban, hogy Ő Krisztus, Isten felkentje legyen. Ehelyett arra akarta rábírní, hogy az Ő imádása által Antikrisztussá legyen. Az ördögnek nem sikerült ez és más utakra kellett térjen. Hozzá kellett lásson, hogy egy fiat kapjon, épp úgy mint Isten az Ő Fiát kinyilvánította. De Jézus munkája túl erős volt ahhoz, hogy az ördög az ő fiát is egyidejűleg kinyilváníthatta volna. Ugyanúgy, ahogy a farkas nem merészelt előjönni, míg Pál élt, ugyanúgy az Antikrisztus sem tudott megjelenni, mielőtt Jézus eltávozott volna. Ezért az ördögnek azzal kellett kezdeni, hogy az embereket szelleme által – az Antikrisztus szelleme által – megmunkálja. És ahogy előbb láttuk ez a szellem az apostolok napjaitól kezdve hatékony a Paráznán keresztül. De még mindig van itt valami, ami visszatartja, úgyhogy még nem lehetett nyilvánvaló, ha ez – a só, melynek ereje van – eltávozik, akkor lehet csak Ő nyilvánvaló.

Továbbá láttuk előbb, hogy a Vadállat a tengerből jön elő. Az ördögnek sikerült a kereszténységet a Paráznán keresztül erőtlenné tenni, úgyhogy az emberek nem hisznek benne. Ezáltal az ördög utat készített a Vadállatnak. Ahogy a Vadállat a tengerből jött fel, úgy jön fel az Antikrisztus, a hamis Próféta a földből – a Vadállat testéből.

„Azután láttam, hogy egy másik fenevad száll fel a földből. Annak a Bárányéhoz hasonló két szarva volt, de úgy beszélt, mint a sárkány. Az első fenevadnak teljes felhatalmazásával cselekszik, annak színe előtt. Megcselekszi, hogy a föld és a benne lakók az első fenevadat imádják, azt, akinek halálos sebét orvosolták. Nagyszerű jeleket is tesz, úgyannyira, hogy az emberek szeme láttára tüzet hoz le az égből a földre.” Jel. 13, 11-13.

Ennek az Állatnak bárány-szarva volt. Tehát egy bárányhoz kellett hasonló legyen. De úgy szólt, mint egy sárkány. Ez a hamis Próféta. Jel. 19, 20. Itt megkapja a Vadállat a prófétáját, aki a dolgokat kellő lendületbe hozza.

„Akinék eljövetele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival.” II. Thess. 2, 9.

A Sátán hatalma és erőteljes hatása által jön elő a Vadállat. Ezután – a Vadállatból – jön elő a hamis Próféta. A Vadállat politikája által sok jót hajt végre a nép számára.

A „kereszténység” nem érte el, hogy valami ilyesmit nyújtson, mert éppen az Antikrisztus szelleme által meg lett rontva. A „kereszténység” csak hitvallás lett cselekedetek nélkül. Most a Vadállat jön a „kereszténységgel” a gyakorlatban, hitvallás nélkül és jön a hamis Próféta és azt mondja; „Nem mindenki, aki azt mondja nékem: Uram! Uram! megy be a mennyek országába. Hanem ki megy be oda? Aki Isten akaratát teszi. Nézzétek, hogy kizsákmányolják egymást a keresztény országokban és vagyont harácsolnak maguknak. Azt mondják: Uram! Uram! és keresik a magukét. Megosztani a másikkal, nem ez a kereszténység? Isten nem azt kérdezi, hogy rendszeresen járunk-e a templomba és sokat imádkoztunk. Nem, a mérték sokkal egyszerűbb. Egyszerű, szerény szavakkal mondja Jézus: Éhes voltam. Mit tettél te? Beteg voltam. Mit tettél akkor? Nézd, mit hozott létre a mi politikánk! Mi Isten akaratát

tettük. A betegek ingyenes orvosi eltátásban részesülnek, betegség esetén megkapják a teljes fizetésüket. Mindenkinek van munkája, ennivalója, ruhája. Ez a kereszténység...”

Itt láthatjuk, hogy a Próféta úgy szól mint a sárkány. Minden földi dicsőséget felkínál, ahogy a Sátán Jézussal tette. A Sátán, az ő erőteljes munkálkodása által abba az árokba vitte be az emberiséget, ahol az „Uram, Uram-ot” mondják, akaratának cselekvése nélkül, Most jön a hamis Próféta és leleplezi a csalást, és az embereket a másik árokba vezeti, ahol az „Uram, Uram!” eltűnik, de „az Ő akarata” lesz cselekedve anélkül, hogy Őt megvallanák. Ezáltal az Antikrisztus Krisztust eltávolította.

Az emberek nagyon mesze eltévelyedtek. Magukat imádják. Mennysországot teremtettek maguknak, Isten segítsége nélkül. „A szabadulást a saját kalapácsuk által hozták”, melyet közösen lendítettek. A meghamisított kereszténység csapdája ez. Az emberek Jézust vallják, de akaratát a gyakorlatban nem cselekszik, ezáltal Őt eltávolítják. A Sátán most csak arra a pillanatra vár, amikor Jézus nevét is eltávolíthatja.

Már nincs többé szükségük az embereknek kiengesztelőre, közbenjáróra. Most olyan mesze jutottak, hogy az „igazságot” keresztül tudják vinni. Itt a földön a mennyországba jutottak.

Hihetetlen, milyen jeleket és csodákat tesz a „Próféta” és az emberek hisznek a hazugságnak. Nem akarták az igazság szeretetét elfogadni, hogy meg lehettek volna váltva. A mindennapi életben nem akartak a keresztről tudni, ahol az Énük számára meghalhattak volna, hogy ilyen módon átfarmáltassanak. Hogy ők maguk gonoszok voltak, erről nem akartak hallani. Mindenért a társadalom a hibás. Most a Vadállat a társadalmi rendet átalakította szociálissá, úgyhogy mindenki egyenjogú. Mikor Jézus beszélt, a kereszttel jött. Először áldozat, utána dicsőség. A hamis Próféta pedig jön a dicsőséggel, kereszt és áldozat nélkül. Aki a saját gonzságát nem akarja elismerni, az hisz e hamis Prófétának. *„Hogy kárhoztassanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazágtalanságban.”* II. Tess. 2-12.

Jézus azt mondja, hogy Ő az igazi Isteni szőlőtőke. Ezzel szemben az Antikrisztus is szőlőtőke, mégpedig sok vesszővel. De hamis szőlőtőke, tudniillik egy földi szőlőtőke. Leszüretelésének napja szörnyű nap lesz. Jel. 14, 18-20.

A két szőlőtő gyümölcse hasonlíthat és sokan nem tudják megkülönböztetni. Mivel szeretik a világ dicsőségét, engedik, hogy elszédítse őket a „gyakorlati kereszténység” mely nem mondja: Uram, Uram! Manapság sokan vigasztalják magukat jótékonyaságukkal anélkül, hogy Istenhez térnének. Igen, lehet hallani amint az anyák beszélnek gyermekeikről: Olyan sok jót tesznek; ugyanolyan az életük, mint a keresztényeké, sőt még jobb életük van mint sok kereszténynek. Csak a megtérés hiányzik. A megtérés egy **„csak”**-nak lesz tekintve. Nem, **ez az amitől az egész függ!** E nélkül ezek csak a földi szőlőtőn levő vesszők, – egy vessző az Antikrisztuson.

Az elragadtatás

„Mert azt az Úr szavával mondjuk nektek, hogy mi, akik élünk és az Úr megjelenéséig megmaradunk, semmiképpen sem előzzük meg azokat, akik elaludtak, mert maga az Úr parancsszóval, főangyal szózatával, Isten kürtjével alászáll az égből, először azok a halottak, akik a Krisztusban vannak, feltámadnak, azután bennünket, akik élünk és megmaradunk, velük együtt elragadnak felhőkben a levegőbe, hogy ott az Úrral találkozzunk, és így mindenkor az Úrral leszünk. Bátorítsátok hát egymást ezekkel a beszédekkel.”

„Az időkről (khronosz) és időszakokról (kairosz), kedves testvérek nem szükséges, hogy írjak nektek, mert igen jól tudjátok ti magatok is, hogy az Úrnak napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj.” I. Thess. 4, 15-18. és 5, 1-2

Krisztus visszajövetelének idejét és óráját nem szükséges tudnunk, mondja az apostol, mert az a nap úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. Éppen ezért, ne lenne szükséges azt a napot tudnunk? Sokan foglalkoztak már azzal, hogy ennek idejét kiszámolják. Újra és újra megkísérelték, hogy ez által ébredést támasszanak. De ez mindig kudarcba fulladt, és a jövőben is így lesz. Jézus maga mondja: *„Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, a Fiú sem, hanem csak egyedül az Atya.”* Mt. 24, 36. Látjuk, hogy az a nap úgy jön el mint egy tolvaj. De Jézus nem tolvaj. Ő csak azt viszi magával, ami az övé. Ezért az a nap nem is fog minket tolvajként meglepni.

Az Úr napjával ráijeszteni az emberekre, ez nem csak a mi napjainkban történt ill. történik meg. Már Pál is óvott ettől és azt írta: *„hogy eszeteket elvetve meg ne ingasson, és meg ne riasszon titeket olyan hamar se szellem, se beszéd, se állítólag tőlünk érkező levél, mint hogyha beállt volna már az Úrnak napja.”* II. Thess. 2, 2. Csodálni való az, hogy megrémülnek, ha azt hallják, hogy az Úr napja az ajtó előtt áll. De ha az első verset olvassuk, akkor ez világos lesz. *„Az Úrnak, a Krisztus Jézusnak megjelenésére és a mi hozzá történő összegyűjtetésünkre...”* ez az elragadtatás. „Az Úr napja” az a nap, amikor Ő mint Úr jön, és az Antikrisztust szájának leheletével megemészti, akkor ezer évre átveszi az uralkodást. Ha az Úr napja az ajtó előtt lett volna, akkor ők a Jézussal való egyesülésből kimaradtak volna. Hiszen ez nem csoda, hogy megrémültek, amint azt hallották, hogy az Úr napja az ajtó előtt van. De az elragadtatásról hallani, a „Vele való egyesülésről” hallani, ez nem rémítő azoknak, akik készen vannak. Ellenkezőleg! Ezzel kell vigasztaljuk egymást. I. Thess. 4, 8.

Továbbiakban elmagyarázza, hogy először ennek és annak meg kell történnie. Már sok éve vannak olyanok, akik azt mondják, hogy már minden beteljesedett, úgyhogy Jézus akármikor jöhet. Ha ez igaz lenne, akkor Jézus már eljött volna. De miután Ő még nem jött el, ez azt bizonyítja, hogy még nem minden teljesedett be. Egyáltalán nem teljesedett be, hogy megjelent volna a „bűn embere”, ő akit Jézus szájának leheletével fog megölni „az Úr napján”.

„olyankor, amikor azt beszéljük majd: Békesség, biztonság! – hirtelen tör rájuk a veszedelem, mint ahogy fájdalom tör a terhes asszonyra, s nem menekülhetnek. Ti azonban testvéreim, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap úgy kapjon el titeket, mint egy tolvaj, mert ti mindannyian világosság fiai vagytok és nappalnak fiai. Nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé. Következőleg, ne szunnyadjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok.” I. Thess. 5, 3-6.

Itt látjuk, hogy az a nap nem mint tolvaj fog minket meglepni. Nem azért, mintha mi tudnánk napját és óráját, hanem mert a világosság fiai vagyunk. Készek vagyunk fogadni azt, a tolvaj bármikor jöhet, akkor soha nem jön meglepetésként. Ha az a nap közeledik, Isten velünk, akik készen vagyunk, éreztetni fogja szellemünkben, – belső bizonytságot ad, hogy a nap köze-

ledik. Ezt tanítja nekünk a tíz szűzről szóló példázat. Alkalmat kaptak, hogy elkészüljenek. Mert szüzek, azaz tiszták voltak. Az ő napjuk volt ez, ezért tudták meg, hogy a Völegény most jön. Meg lett parancsolva nekik, hogy menjenek elébe. Mégis voltak közöttük olyanok, akik nem ragadtattak el.

Látjuk Jézus első eljövetelkor, amikor Betlehemben megszületett, a pásztorok tudták meg ezt a mezőn. Az írástudók azonban, akiknek mindenről tudomásuk kellett volna legyen, semmit sem tudtak. Amikor Jézust a templomba vitték, Simeon és Anna ott volt. Ők tudták, hogy ki Ő. Így lesz ez Jézus második eljövetelkor is. Ezért *„mindenki, akiben megvan ez a reménység Ő iránta, megtisztítja magát, amint Ő is tiszta.”* Akkor az a nap téged nem fog tolvajként meglepni, amikor jönni fog. Ha ahhoz a naphoz még nem is jutottunk olyan közel, hogy a kiáltás elhangzana, Jézus mégis különböző ismertetőjelet adott, hogy örülhessünk.

Ő mondja: *„A fügefától tanuljátok meg a példázatot: amikor ága már zsenge és levelei kihajtottak, tudjátok, hogy közel van a nyár. Így ti is, amikor mindezeket látjátok, vegyétek tudomásul, hogy (Ő) közel van: a küszöbön.”* Mt. 24, 32-33.

A fügefa a zsidókat, az összes többi fa pedig a pogány népeket jelenti. Luk. 21:29. Háború, pestis, rettegés. Jézus mondja: mindezeknek meg kell lenni. Akkor emeljük fel fejünket, mert a mi megváltásunk elközelgett. Most tekintsünk egy keveset a fügefára, hogy hajtja rügyeit. Ez a legvilágosabb jel számunkra.

„Így szól az én Uram, az ÚR: Amikor összegyűjtöm Izráel házát a népek közül, amelyek közé szétszóródtak, akkor megmutatom a népek szeme láttára, hogy szent vagyok, mert a maguk földjén fognak lakni, amelyet szolgámnak, Jákóbnak adtam. Biztonságban laknak ott; házakat építenek, és szőlőket ültetnek, biztonságban laknak. Amikor ítéletet tartok a körülöttük lakók fölött, akik megvetették őket, akkor megtudják, hogy én, az ÚR, vagyok az ő Istenük.” Ez. 28, 25-26.

Itt látjuk, hogy Izráel biztonságban lakik országában, míg Isten a népeket megítéli. Addig a zsidóknak sok mindenben keresztül kell menni, mielőtt ők odajutnak.

„Mert én parancsolok a népeknek, és megrogtalom Izráel házát, mintha rostával ráznák, de egy szem sem esik a földre. Fegyvertől halnak meg népem vétkesei, akik azt gondolják: Nem ér el minket, és nem talál ránk a veszedelem. Azon a napon fölállítom Dávid összedőlt sátorát, kijavítom réseit, helyreállítom romjait, fölépítem, és olyan lesz, mint hajdan.” Ámos 9, 9-11.

Ezek beteljesedését látjuk napjainkban és tudjuk, hogy közel az idő, mikor Dávid leomlott sátora helyre lesz állítva. Amint a próféta a halottak csontjait látta a völgyben és prófétálnia keltett, hogy azok megelevenedjenek, akkor zaj keletkezett és robaj, miközben a csontok egymáshoz illeszkedtek. Ez. 37, 7. A zsidók az utóbbi háború robaja közben egymáshoz közeledtek. Sírjaik megnyíltak. El voltak temetve nagy üzleteikbe és magas állásukba, melyet nem akartak feladni. De ezalatt az idő alatt kijöttek sírjaikból.

„Azért prófétáld, és ezt mondd nekik: Így szól az én Uram, az ÚR: Én felnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból, én népem, és beviszlek benneteket Izráel földjére.” Ez. 37, 12. Mindez háború és éhség, lárma és zaj közepette történik. Ennyiben mondhatjuk, hogy Isten haragja van az embereken. De ez nem az a harag, a végső büntető ítélet. Ez csak akkor jön, ha már a zsidók összegyűltek országukba. Ott fognak lakni biztonságban, mialatt Isten ítéletet tart mindazokon, akik körülöttük laknak. Éppen úgy mint régen biztonságban laktak Gósen földjén, míg az egyiptomiakon a csapások végigmentek. Ézs. 26, 20-21.

„De kivételt teszek azon a napon Gósen földjével, ahol az én népem tartózkodik, és ott nem lesznek bögölyök, hogy megtudd: Én, az ÚR, itt vagyok az országban. Így teszek különbséget az én népem és a te néped között. Holnap történik meg ez a jel.” II. Móz. 8, 18-19.; 10, 23.

Ott beteljesedik Ézsaiás próféta szava: „*Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az ÚR, dicsősége meglátszik rajtad.*” Ézs. 60, 2. Éppen így van a 91. Zsoltárban is. Izráel a Felségesnek rejtekében lakozik és a Mindenhatónak árnyékában nyugszik. „*Ha ezren esnek is el melletted, és tízezren jobbod felől, téged akkor sem ér el. A te szemed csak nézi, és meglátja a bűnösök bűnhődését.*”

Ez vonatkozik a földi Izráelre, de a szellemire is, azokra, akik belsőképpen zsidók, akik szíve Szellemben van körülmetélve. Róma 2, 29. Ha Isten a földi Izráelt Palesztinába összegyűjti, akkor a Menyasszonyt is egybegyűjti és elragadja a felhőkbe és akkor mindenkor az Úrral leszünk.

A Jelenések 14-ben olvassuk, hogy a száznegyvennégyezer a Sion hegyén áll a Báránnal együtt és egy új éneket énekel. Mialatt jön az angyal és hirdeti, hogy Isten haragjának órája elérkezett. „*Vigasztaljátok egymást ezekkel a beszédekkel!*” – mondja Pál. Valóban vigasztalás ez a nyomorúságokban, kísértésekben, gúny és csúfolódás között, hogy Isten ítélete elől, Isten haragja elől meg leszünk őrizve és nem jutunk a nagy nyomorúságba.

Igen, Pál azt mondja, hogy sisak gyanánt öltük fel az üdvösség reménységét. „*mert Isten nem haragra rendelt minket, hanem a mi Urunkon, Krisztus Jézuson keresztül a menekülésen (üdvösségen) át megtartásra.*” I. Thess. 5, 8-9.

Nézd itt milyen világosan kitűnik az írásból, hogy mi **ettől a haragtól** meg leszünk őrizve: „*Öljétek el hát földön lévő tagjaitokat, a paráznaságot, tisztátalanságot, szenvedélyt, gonosz vágyat, továbbá a telhetetlenséget, ami bálványimádás. Ezek miatt jön el Isten haragja.*” Kol. 3, 5-6., Ef. 5, 3-6.

Ez figyelmeztetésképpen lett írva, hogy elforduljunk azoktól a dolgoktól, melyek miatt jön Isten haragja. Ha ezt meg tesszük, akkor megmenekülünk a haragtól.

„*Akik között éltünk egykor mi is mindannyian természeti-testünk kívánságaiban, cselekedve a természeti-test és a gondolatok akaratát, és természetünk szerint a harag fiai voltunk, mint mások is.*” Ef. 2, 3. A „harag fiai” azok az emberek, akiknek Isten haragja szól. Azok, akik a természeti-test és gondolatok akaratát véghez viszik. Egykor mi is közöttük voltunk, de most már nem tartozunk hozzájuk. Nem hiszed, hogy akkor Isten minket a harag elől meg fog menteni? „*Miután most megigazultunk az Ő vére által, sokkal inkább megtartatunk a harag ellen általa.*” Róma 5, 9.

Ahogy Noé a bárka által megmentetett az özönvíztől, úgy fogunk Jézus által megmentetni a haragtól. Elragad minket. Lótót is megmentette Sodomából és Gomorából. „*Meg tudja szabaddítani az Úr a kegyeseket a kísértésből, a gonoszokat pedig az ítélet napjára büntetésre fenntartani.*” II. Pét. 2, 4-9.

Még sok más Igével is vigasztalhatlak téged, aki az Úrra vársz és magadat megtisztítod, úgyannyira, amennyire Ő tiszta. Vannak sokan, akik kérdezik: A nagy nyomorúságból semmit sem fognak érezni? – Nyomorúságok mindig voltak. De a keresztényüldözések és nyomorúságok általában nem Isten haragját jelentik. Ez csak az istentelenekre van elrendelve. Nem, a nyomorúságok azok olvasztótégelyek, melyekben Isten az aranyat tisztítja és ennek örülnünk kell. I. Pét. 4, 12-16. Isten büntető ítéletei minden időben átmentek az istenteleneken és az istenfélőknek velük együtt kellett szenvedni, még akkor is, ha Isten az Ő kezét felettük tartotta.

Közülünk senki nem volt az a világosság és só aminek lennie kellett volna. Éppen ezért, ha közvetlen nem is vagyunk vétkesek a bűnök és az istentelenség miatt, de közvetve mégis. Azért ez nagyon helyes, hogy a büntetésből egy keveset mi is megízleljünk.

„Hallani fogtok háborúkról és háborús hírekről, melyek hallatára meg ne rémüljete (riadjatok), mert mindezeknek meg kell lenni, de ez még nem a vég,” Mt. 24, 6. Ez történik, hogy ezáltal a zsidók meg legyenek rázva és összegyűjtve és sírjaikból kijöve földjükre térjenek. Ezt láttuk és még láthatjuk és ez nem kellemes idő számunkra. „és Jeruzsálemet (nem zsidó) nemzetek tiporják (tapossák), míg a (nem zsidó) nemzetek időszaka be nem telik,” Luk. 21, 24.

Mindezt átéljük, és érezni fogjuk a Vadállat kifejlődésének nyomását és látni fogjuk a szülési fájdalmak kezdetét. Másként mondva: Az éjszaka első felében nekünk is részt kell vennünk. A fügefa segítségével pontosan nyomon követhetjük az idő előrehaladtát.

(Most Jeruzsálem a zsidók kezében van. De a Moscke mecset, az arabok temploma a zsidó templomtéren áll. Ez Isten hosszútűrése a mi napjainkban, pontosan úgy ahogy Noé napjaiban látható volt. I. Pét. 3, 20. Úgy néz ki, hogy addig bírjuk a kegyelmet a Gyülekezet építésére, amíg a zsidók az ő templomukat ismét fel nem építik. I. Pét. 2, 5.)

Halld mit mondott az angol külügyminiszter, Bevin³ egy sajtókonferencián 1945 nov. 13-án: „Politikai tekintélyemet akarom latba vetni, hogy a palesztin problémákra megoldást találjak. Egyetlen nagy álmom, a zsidóknak demokratikus szabadságot adni.”

³ Bevin pontosan az ellenkezőjét tette annak, amit ígért. De Isten bebizonyította, hogy Ő nem függ tőle.

A zsenge

Az elragadtatás a gyümölcs zsengejének learatása. „*Akaratából szült minket az igazság igéje által, hogy mi teremtményeinek valamelyes zsengeje legyünk.*” Jak. 1, 18. Jel. 14, 4.

A zsenge meg lesz kímélve a sötét őszi éjszakától és a zord őszi viharoktól. A zsenge a legkiválóbb. Tulajdonképpen Jézus a zsenge.

„*Mindenki azonban a maga rendjében: a zsenge Krisztus, azután azok, akik Krisztushoz tartoznak, mikor megérkezik,*” I. Kor. 15, 23.

Ez egyezik az ószövetségi példával: „*Szólj Izráel fiainak és mond meg nekik: Mikor bementek a földre, amelyet én adok nektek és learatjátok annak vetését: a ti aratásotok zsengejének első kévéjét vigyétek a papnak. Az pedig lóbálja meg a kévét az Úr előtt, hogy kedvesen fogadtassék érettetek; a szombat után való napon lóbálja azt meg a pap.*” III. Móz. 23, 10-17. Ez volt a páska ünnepe és Jézus az első kéve, Isten üdvtervének zsengeje. Az új utat megnyitotta és Ő a mi előjárónk, aki egészen a kárpit mögé vezet. Ő az Elsőszülött sok testvér között. Róma 8, 29. „*Én fiam vagy te, ma nemzettelek téged.*” Zsid. 1, 5. Jézus valóban egy meglóbált áldozati kéve volt. Úgy a földtől mint az emberektől szabad volt.

A páskától hét hetet kellett számolniuk pünkösdig. Akkor az új termésből kellett áldozatot vinniük az Úr elé. „*A ti lakóhelyetekből hozzatok fel két meglóbálni való kenyeret; két tized efa lisztből legyenek azok, kovással sütvé, zsengeikül az Úrnak.*”

Pünkösd napján százhuszan voltak egy teremben. Mondhatjuk, hogy mint egy meglóbált áldozat voltak az Úr orcája előtt. Amint a liszt a kévék gyümölcse, úgy voltak ők Jézus elvégzett munkájának gyümölcse. Zsengek voltak. De a zsenge tulajdonképpen nem az elragadtatás előtt érik be, mert a lisztet a kovással először meg kell sütni, hogy két meglóbált kenyér legyen. Ezek a zsidók és a pogányok. Szokás szerint a kovász a bűn jelképe. De a mennyek országa is hasonló a kováshoz, melyet vett az asszony és három mérce lisztbe elegyítette, mígnem az egész megkelt. Mt. 13, 33. A régi kovászt ki kell söpörni, úgy hogy mi új tésztává lehessünk, mert a mi páskabarányunk, Krisztus megöletett. I. Kor. 5, 7-8. Amikor a páska ideje elérkezett, nem volt szabad a házban kovásznak lenni. „*Mert valaki kovászt eszik az első naptól a hetedik napig, az olyan lélek legyen kiirtva Izraelből.*” II. Móz. 12, 15.

Jézus a régi kovászt kiirtotta. Isten benne kárhoztatta a bűnt. Róma 8, 3. Az óember vele meg lett feszítve. A kovásznak – az óember munkálkodásának – meg kellett szűnni. Most új idő kezdődött. Ezért kellett az Abib hónapnak az első hónapnak lenni, ettől számolják az év hónapjait. II. Móz. 12, 2. Ettől kezdve hét napon keresztül kovásztalan kenyeret kellett enni és Jézus azt mondja az Apostoloknak: „*Maradjatok Jeruzsálem városában, mindaddig, amíg Isten fel nem ruház benneteket mennyei erővel.*” Luk. 24, 49. Várniuk kellett az új kovász hatására. A régi ki lett söpörve. Ezután csendben maradtak és imádkoztak, az ígért betöltéséig. Pünkösd napján együtt voltak és felruháztattak mennyei erővel, Jézus által. Az új kovász – a Szentszellem – betöltötte őket és elkezdhetek munkálkodni. Ezután a tésztát a kovásznak egészen át kell járnia és úgy kell megsütni. Ez a mindenegyesre vonatkozó üdvösséget jelenti, amennyiben mind nagyobb része lesz az isteni-természetben, és mindazokat jelenti, akik a Menyasszonyhoz tartoznak.

Amikor az a mű elvégeztetett, akkor jön az a nap, mikor feltámadnak azok, akik a Krisztusban elaludtak és mi akik élünk velük együtt elragadtatunk a felhőkbe, az Úr elé a magasba. Akkor mind a három mérce lisztet – szellem, lélek, test – átjárja (a kovász). I. Thess. 5, 23. A lisztből két meglóbált áldozatra való kenyér lett szabad a földtől és az emberektől – zsenge az Isten és a Bárány számára.

Ez a munka még nincs kész, épp ezért nem jött el még az Úr. „Nem késik el az ígérettel az Úr, mint ahogy némelyék késelemnek tartják, hanem hosszan tűr értünk.” „A mi Urunk hosszútűrését üdvösségnek tartjátok”, és „szent életben és istenfélelemben sietessük Isten napjának eljövételét.” II. Pét. 3, 9-15. (Norvég ford.)

Pappá szentelés

Senki sem tartozhat a zsengéhez anélkül, hogy egészen elkülönült volna. „És állítsd a lévítákat Áron elé és fiai elé, mint meglóbált áldozatot az Úrnak, és válaszd külön a lévítákat Izráel fiai közül, hogy a lévíták legyenek az enyéim. És azután menjenek el a lévíták a gyülekezet sátorában való szolgálatra. Így tisztítsd meg őket, s mint meglóbált áldozatot mutasd be őket. Mert enyém minden elsőszülött Izráel fiai között, emberből és baromból, attól a naptól fogva, hogy megöltem minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, magamnak szenteltem azokat.” IV. Móz. 8, 3-17.

Isten szigorúan vette az elkülönülést. Az Úr számára meglóbált áldozatnak kellett lenniük, mindentől szabadon – egészen az Úrnak átadottak kellett legyenek. Ebben az elkülönülésben csak egészen kevesen akarnak beleegyezni. Sokan mondják: Az emberek között kell lenni! Igen, a színházba akarnak menni és a futballpályára. Némelyek azt mondják, meg akarok nyerni embereket, ezért vannak a rokonok és a barátok társaságában. Ahelyett, hogy megnyernének másokat, ők maguk megtelnek a világ szellemével és gögjével. Isten nem tudja használni őket. Semmi esetre sem tartoznak a zsengéhez.

„Aki az Úré ide hozzám! És őhöz gyülekeztek mind Lévi fiai. És szól hozzájuk: Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Kössön mindenki kardot az oldalára, menjetek át és vissza a táboron, egyik kaputól a másik kapuig, és mindenki ölje meg testvérét, barátját, és rokonságát! És mondta Mózes: Ma szenteljétek kezeiteket az Úrnak, mindenki az ő fia és testvére ellen, hogy áldása szálljon ma rátok.” II. Móz. 32, 26-29.

Ez annak az előképe amit Jézus mondott: „Ha valaki énhozzám jön és nem gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit és nővéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom.” Luk. 14, 26.

Látjuk, hogy muszáj radikálisnak lenni. Ebben a gyűlöletben van a halál a nemzetségre, barátokra és a saját életére, – minden emberire. Kevesebb nem elég. Nem állhatsz az Úr orcája elé, ha nem vagy egészen körülmetélve. Isten magának szentelt minden elsőszülöttet, azon a napon, melyen minden elsőszülöttet megölt Egyiptomban. Hogy a zsengéhez tartozunk halálnak kell bekövetkeznie, és ha elkülönítettünk, akkor halottak vagyunk a világ számára, de élők Isten számára. Ezt az elkülönülést nem fogod megbánni, azon a napon, amikor az egyik felvétetik és a másik otthagytatik. Ez az elkülönülés nem csak azon a napon történik. Nem, ez már korábban megtörtént. Aki fölvétetik, az már azelőtt elkülönült. Ha nem tette volna ezt, akkor nem vétetett volna fel.

Hit szükséges ahhoz, hogy mint Ábrahám, kimenjen anélkül, hogy tudná hová megy. De aki hisz, azt megilleti a tisztelet. Az emberek nem értették meg Jézust és minket sem értenek meg. Isten akaratának megcselekvésével addig akarsz várni, míg apád, anyád, nővéred, testvéred erre az értelemre sikerül juttatnod, hogy elkerüld a megvetést és a kényelmetlenséget, akkor sohasem lesz belőled pap. Nem, én harccal jöttem, mondja Jézus, mostantól ketten lesznek három ellen egy házban. Ide a karddal Kevesebb nem elég. Te félsz a harctól? Akkor maradj otthon. A te részed a hitetlenekkel, gyávákkal, gyilkosokkal, paráznákkal, varázslókkal, bálványimádókkal és minden hazuggal a kénkövel égő tüzes tóban lesz, amely a második halál. Jel. 21, 8.

Minden zsenge az Úré legyen. Termésük zsengéjével az Úrhoz kellett jönniük. Ebből megtanuljuk, hogy mindenben legelőször Isten országát és az Ő dicsőségét keressük. Ha ezt teszed, úgy te magad Istennek és a Báránynak zsengéje leszel. Neked az Ő dicsőségének a dicséretére kell lenned.

Isten ítélete

„Láttam azután egy másik angyalt, ki az ég delelőjén repült. Nála volt az örökkévaló örömmüzenet, hogy kihirdesse a földön lakóknak, minden nemzetnek, törzsnek, nyelvnek és népnek. Erős hangon szólt: 'Féljétek Istent és adjatok neki dicsőséget, mert eljött ítéletének órája. Boruljatok le az előtt, aki a mennyet, földet, tengert és a vizek forrásait alkotta.'” Jel. 14, 6-7.

Most eljött Isten ítéletének órája. Láttuk előbb, hogy erre az időre a földi Izráel a szentföldre összegyűjtetett és a szellemi Izráel – a Menyasszony – elragadtatott és a Báránnal a Sion hegyén áll. Most ami visszatartotta, – a só, aminek önmagában ereje van – el lett távolítva, és eljött az órája az erejét veszített sónak, eltapostatik.

A hétfejű és tízsarvú vadállat előjött. De még nem olyan féktelen, hogy a Parázna ne ülhetne rajta. De amint a Menyasszony elragadtatott a Parázna ideje lejárt.

A következő, amit János látott, egy második angyal volt, mely az elsőt követte és mondta: *„Leomlott, leomlott a nagy Babilon, mely parázna indulatának borával megitatta az összes nemzetet.” Jel. 14, 8.*

A Vadállat, amin a Parázna ült skarlát vörös volt és tele volt káromló nevekkal. Jel. 17, 3. Annyi értelme kellett volna legyen, hogy a Vadállat hátáról önként leszálljon. De azt gondolta, hogy jót cselekszik, ha a Vadállatot megkísérli megszelídíteni. Következésképpen gondolkodott: „Nem szabad kibújnunk felelősségünk alól; eleget kell tenni kötelességünknek a társadalomban; mindenütt ott kell lennünk és a keresztény alapelvekért síkraszállni.” Így megkísérli, úgy a filmet, mint a színházat, a sportot és minden lehetőt kereszténnyé tenni. Mindez nagylelkűségnek és áldozatkésztségnek hangzik. De a valóság az, hogy nagy akar lenni a világban és elismert nevet akar. *„Az asszonyt bíbor és veres ruha burkolta, arany, drágakő és gyöngyök ékesítették, kezében undorító paráznaságával és tisztátalanságaival teletöltött aranycsészét tartott.” Jel. 17, 4.* Megélhetését a Vadállattól kapta. De ennek most vége! A Vadállat nem hagyja magát megkötözni. Bábel kereskedőit nem akarja tovább eltartani, – egyházi építkezéseket anyagilag támogatni, az embereknek fizetést adni.

„Majd így szólt hozzám: „A vizek, melyeket ott láttál, ahol a parázna ül, népek, tömegek, továbbá nemzetek és nyelvek. A tíz sarv, melyeket láttál és a fenevad, meg fogják gyűlölni a paráznát, pusztává és meztelenné teszik, húsát megeszik, őt magát pedig majd tűzzel égetik meg. Mert Isten adta szívükbe, hogy az ő szándékát tegyék meg, hogy egy szándékon cselekedjenek, és hogy királyságukat a fenevadnak adják, míg Isten beszédei végbe nem mennek (be nem teljesednek).” Jel. 17, 15-17.

Iszonyatos idő lesz ez. Ez elé megy az öt bolond szűz és Isten népe közül azok, akik a mennyből jövő hangnak nem engedelmeskednek: *„Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek bűneiben és ne kapjatok csapásaiból,” Jel. 18, 4,* Ez Isten ítélete a vallásos világra és azokra nézve, akik a mennyei hangnak nem engedelmeskednek.

Most a Vadállatnak nem kell többé tekintettel lennie senkire. Mindenkinek meg kell hajolni előtte.

És aki ezt nem teszi meg azt megöli, és hogy mindenkit egyenként ellenőrizhessen, kicsit és nagyot, gazdagot és szegényt, szabadot és szolgát, megjelöli őket a jobb kezükön vagy a homlokukon. Akkor többé senki sem vehet vagy adhat el, ha nincs rajta a Vadállat jele, tudniillik a Vadállat neve vagy nevének a száma. Jel. 13, 16-17.

De Isten kegyelme által ebben az időben is lesz hirdetve evangélium: „*Féljétek az Istent és adjatok neki dicsőséget, mert eljött ítéletének órája. Boruljatok le az előtt, aki a mennyet, földet, tengert és a vizek forrásait alkotta.*” Jel. 14, 7.

Pontosan ez az üzenet szükséges olyan időben, amikor mindenki elkezd a Vadállatot imádni. Hiszen a Vadállat mindenkinek jót tett, amint korábban láttuk, véghezvitte a „kereszténységet a gyakorlatban, Uram, Uram nélkül.” Nem kellene mindenkit, aki a Vadállatnak ellenáll erős kézzel leverni? Igen, csak fogadd el a „Jelet” („bélyeget” – magyarul), akkor jól fog menni! Az Antikrisztusnak, – a hamis prófétának, – a bűn Emberének van beszédtehetsége. Jeleket és csodákat tesz és elhiteti a föld lakosait. De még mindig van egy hang, mely a Vadállatnak ellenáll.

„*Megint más, harmadik angyal követte azokat, és nagy hangon mondta: „Ha valaki a fenevad előtt, vagy annak képe előtt leborul, s homlokára vagy kezére veszi annak jegyét, szintén inni fog az Isten indulatának borából, melyet keveretlenül szolgálnak fel haragjának poharában, s tűzzel és kénkövel fogják kínozni Isten szent angyalai előtt és a Bárány előtt. Kínlődásuknak füstje felszáll majd az örök korok korain át, nem lesz nyugvásuk sem nappal, sem éjjel azoknak, akik a fenevad előtt és annak képmása előtt leborulnak, sem annak, aki magára veszi a fenevad nevének bélyegét.*” Jel. 14, 9-11.

Úgy néz ki, mintha azok, akik a Vadállatot imádják annyi jót kapnának. De az angyal ennek az ellenkezőjét mondja és Péter szava még érvényes: „*tisztesség nektek, akik hisztek.*” Az öt bolond szűz felébred, amint az okosok elragadtatnak. Olajat vásárolni mentek, de túl későn érkeztek meg, hogy bemehessenek a menyegzőbe. De megértik, miről van most szó. Van Isten-ismeretük és hallják az angyal szavát. Feltehetjük, hogy egyesek közülük nem szolgálatják ki magukat csak azért, hogy kenyeret kapjanak. Ők dacolnak és nem akarják a Vadállat jelét felvenni.

Most világít lámpásuk és Isten népe közül többen, akik nem hagyták ott a Paráznát annakidején, egyesülnek a paráznákkal. Ha arra kerül a sor, hogy meg kell tagadják Isten nevét és fel kell vegyék a Vadállat jelét, akkor lesznek olyanok akik azt mondják: „Nem”. Inkább lemondanak életükről.

„*Azután szózatot hallottam az égből, mely így hangzott: 'Írd meg: Mostantól fogva boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg. Csakugyan – így szól a Szellem –, itt az ideje, hogy fáradalmaiktól megnyugodjanak. Mert tetteik velük haladva követik őket.*’” Jel. 14, 13.

Ezeknek határozott álláspontot kell elfoglalniuk és elkülönülniük. Meghalnak a világnak. De most hitük miatt is meg kell halniuk. De dicsőség legyen Istennek, az Úrban halnak meg! Megnyugszanak az ő fáradtságuktól. Ha imádták volna a Vadállatot, soha nem jutottak volna nyugalomra. Most kezdi a Vadállat lemészárolni a szenteket, akik még a földön vannak, akik az angyal evangéliumának engedelmeskedtek.

„*Újra láttam. Egyszerre fehér felhő tűnt fel, s a felhőn ült valaki, aki ember Fiához hasonlított. A fején arany koszorú volt, a kezében éles sarló. Azután egy másik angyal jött elő a templomból s az erős hangon odakiáltott a felhőn ülőnek: 'Nyújtsd ki sarlódat és arass, mert eljött az aratás órája, mert megszáradt (megérett) a föld aratnivalója.' Ekkor a felhőn ülő sarlóját a földnek vetette, és a föld learattatott.*” Jel. 14, 14-16.

Ez a második aratás, melyet Isten csűrjébe kell begyűjteni. Még érvényes az Ige: „*Nemde két verebecskét lehet megvenni egy kis fillérért? Mégsem esik le egy se azok közül a földre, a ti Atyátok tudta nélkül. Nektek pedig még a fejetek hajszájai is mind számon vannak tartva.*” Mt. 10, 29-30. Jóllehet a Vadállat az aki öldököl, de aki a sarlót nekiereszti az az ember Fiához volt hasonló, fején egy arany koronával. Mint egykor, István megkövezésekor az

ember Fia az Isten jobbán állt és a dolgot figyelemmel kísérte, úgy most is figyel minden esetre, amikor valaki az életét az Ő nevéért odaadja.

„Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mostantól fogva.” Jel. 14, 13. Még lehet egy versenydíjat nyerni. Azért a „lecsüggesztett kezeket és az ellankadt térdeket egyenesítsétek fel” és „meg ne lankadj, ha Ő fenyít téged.” Nagy komolysággal vedd fel a harcot a Vadállat és a hamis próféta ellen. Megkapod a mártíroknak járó koronát. Boldog leszel és nyugalomra jutsz.

Most talán felvetődik a kérdés: A Vadállat bélyegének a felvétele csak az elragadtatás utáni időre szól? Nem. Ez mindenkorra szól. De csak az elragadtatás után fog szó szerint a maga teljes jelentőségében megtörténni. De nem történik meg ez egyetlen nap alatt. Mindennek meg van a kifejlődési ideje és minél jobban közeledik az idő, annál nehezebb lesz. Mindig így volt ez, ha te a világban valaki (valami) akarsz lenni, akkor imádnod kell a Vadállatot. Ezért, ha meg akarsz gazdagodni, akkor eltávolodsz Istentől és sok fájdalmat okozol magadnak. Ha magas állást akarsz, akkor muszáj úgy gondolkodnod, ahogy a Vadállat gondolkodik – a homlokodra kapsz egy jelet, és a Vadállattal szövetségben kell munkálkodnod – a kezre kapsz egy jelet.

Lépésről-lépésre, ahogy a Vadállat a hét fejjel és tíz szarvval előjön, úgy lesz a kényszer mindig nagyobb. Ha te nem is akarsz meggazdagodni, mégis nehéz lesz elmenekülnöd. Röviddel a Menyasszony elragadtatása előtt a kényszer nagy lesz – ez az éjszaka első fele. De szó szerint csak az elragadtatás után tudja a Vadállat azt megvalósítani. Isten ítéletének órája elérkezett a Paráznára és mondhatjuk, hogy elérkezett Isten engedetlen gyermekeire is. Beteljesedik a közmondás: Aki nem akarja hallani, éreznie kell. – *„Ő megfenyít mindenkit, akit fiává fogad.”* Zsid. 12, 6. A sötét őszi éjszakák és a zord viharok szükségesek, hogy a másodaratás beérjen. Ezt vedd szívedre és engedelmeskedj, hogy részed legyen az elragadtatásban.

Isten ítéletének második szakasza

(Jel. 15. és 16. fejezet)

„Megint más, nagy, csodálatos jelképet láttam az égben: hét angyalt, kiknél a hét utolsó csapás volt, mert ezekkel ért el végéhez az Isten indulata. Láttam. Úgy tetszett, mintha tűzzel kevert üvegtenger lett volna előtte. Láttam azokat, akik győztek a fenevadon, annak képmásán, nevének számán. Ott álltak az üvegtengernél és Isten citerái voltak náluk. Mózesnek, Isten rabszolgájának dalát és a Bárány dalát énekelték: 'Nagyok és csodálatosak a te tetteid Urunk, Isten, mindeneken Uralkodó. Útaid igazságosak és igazak, óh nemzetek Királya. Ki ne félne téged Urunk, és ki ne dicsőítené neved?! Mert egyedül vagy olyan, amilyent a törvény kíván. Mert közeledbe jönnek majd az összes népek és leborulnak előtted, hiszen a te igazságos útjaid láthatókká lettek.'” Jel. 15, 1-4. Hasonlítsd össze ezt az éneket azzal az evangéliummal, amelyet az angyal Jel. 14, 6-ban hirdetett. Itt látod a „másodaratást” – az angyal által hirdetett evangélium gyümölcsét. Most eljött Isten ítéletének órája a Vadállatra, és ők ott állnak és énekelnek.

A Menyasszonyt a Parázna üldözte. Amikor a Parázna összedől a Menyasszony egy új éneket énekel. A Vadállat a „másodaratást” megölte, és amikor az ítélet a Vadállatra elérkezik, a „másodaratás” ott áll és énekel.

A hét utolsó csapás Isten haragjának bora, mely elegyítetlenül töltetett haragjának poharába. Eddig a kehely kegyelemmel volt keverve és a lelkek megmenthetők voltak. De most a harag elegyítetlenül töltetett bele. Senki nem menekül meg ebben az időben. Ezt a „harag-poharat”

mindenkinek ki kell inni, aki a Vadállatot imádja. Egy ideig dicsőséges volt, maguknak teremtették meg a mennyországot, saját ízlésük szerint. Abban az időben Isten a hatalmat rájuk hagyta, hogy Igéje beteljesedjen és adatott nékik, hogy a szentek ellen harcoljanak és legyőzzék őket. Most aratniuk kell, amit gonoszságaik által vetettek. Ezzel az utolsó hét csapással beteljesedett Isten haragja.

„A négy élőlény közül az egyik a hét angyalnak hét aranycsészét adott, melyek az örök korok korain át élő Isten indulatával voltak megtöltve. Az Isten dicsősége és hatalma azonban füsttel töltötte meg a templomot, úgyhogy senki addig be nem léphetett a templomba, ameddig a hét angyal hét csapása végéhez nem érkezik.” Jel. 15, 7-8.

Ha tovább olvassuk, akkor látjuk, hogy nincs többé kegyelem, mikor az angyalok kitöltik poharaikat. Senki nem tér meg. Az emberek megkeményítik szívüket és Istent gúnyolják. Látjuk, amint egy angyal poharát a Vadállat trónjára tölti ki; az ő birodalma elsötétül és kínjukban a nyelvüket rágják.

Armageddon

A Mindenható Isten ama nagy napján amikor az angyal a hatodik poharat kitölti, azt látjuk, hogy a királyok összegyűjtetnek harcra. *„Ime úgy jövök el, mint a tolvaj. Egybegyűjtik ezért őket arra a helyre, amelyet héberül Har-Megiddón-nak (Megiddón hegye) neveznek.” Jel. 16, 15-16.* Ez az utolsó háború az ezeréves békeországlás előtt. Akkor Jézus tolvajként fogja meglepni őket.

Armageddon régi harctere Palesztinának. Miközben Isten ítélete tart, a zsidók biztonságban laknak Palesztinában. Látják, hogy körülöttük tombol a büntető ítélet. Elesnek mellőled ezren és jobbkezed felől tíezren, de hozzád nem is közelít. (91. Zsoltár) Magukkal vihették ezüstjüket és aranyukat, mert az Úré az. A zsidóknak nincs hiányuk. Most amikor a Vadállat birodalma elsötétedett és ők kínjukban szétharapták nyelvüket, egy gondolat támadt a hamis prófétában Gógban, aki Magóg földjén van, a Rós, Mések és Tubal fejedelme. Gonosz tanácsokat kezd kiagyalni és azt mondja:

„Ezt gondolod: Fölvonulok a védtelen ország ellen, rátámadok a békében és biztonságban lakókra, akik mindnyájan úgy élnek, hogy sem várfaluk, sem zárral ellátott kapujuk nincs. Zsákmányt akarsz ejteni, prédát akarsz szerezni, hatalmaddal az újra benépesült romok ellen akarsz fordulni, a nemzetek közül összegyűjtött nép ellen, amely már jószágot és birtokot szerzett, és a világ közepén (köldökén) lakik.” Ez. 38, 11-12.

A pogány népek szegénységbe és ínségbe jutottak Isten büntető ítélete alatt. Most meglátják a zsidókat, akiknek olyan jól megy és azt mondják: Nem kiraboltak minket? Nem alkudtak ki minden lehetségest tőlünk, becsaptak és kiraboltak. Fel! Most visszahozzuk azt!

„Azokban a napokban és abban az időben, amikor jóra fordítom Júda és Jeruzsálem sorsát, összegyűjtök minden népet. Jósáfát völgyébe vezetem őket, és ott tartok ítéletet fölöttük, amiért szétszórták a népek közé tulajdon népemet, Izráelt, és felosztották országomat.” Jóel 4, 1-2.

„Hirdessétek ki ezt a népek között: Készüljétek szent háborúra! Buzdítsátok a vitézeket! Jöjjenek, vonuljanak föl a harcosok mind! Kovácsoljatok kapáitokból kardokat, metszőkéseitekből dárdákat! Mondja még a gyáva is: Vitéz vagyok!” Jóel 4, 9-10.

Mit ér a Vadállat jó uralkodási formája, ha Isten nem ad esőt? Ha a víz vérré változik és a Nap tűzként éget? A földön semmi nem nő és a szőlővesszők elhalnak. Ez az a mennyország, melyet az istentelenek és büszkék saját ízlésük szerint teremtettek. Pál azt mondta: *„Igen, én*

ültettem el bennetek Isten beszédét, mint egy kis fiatal növényt a földbe. Később Apollós öntözte, de mégis Isten az, aki felnevelte (növekedést adott). Tehát nem az a fontos, aki elülteti, sem az, aki öntözi, hanem egyedül Isten, mert Ő neveli fel (ad neki növekedést).” I. Kor. 3, 6-7. Itt látjuk, hogy Pál minden dicsőséget Istennek adott. Nem szabad hagyni, hogy megfertőződjünk azoktól, akik a segítséget nem felülről várják.

A megmentés, melyet ők szereztek, a menny melyet teremtettek, miközben Istent elvetették és saját magukat ültették helyébe, az a naptól felperzselt föld lett, amelyen semmi nem terem. A Vadállat skarlát vörös és most a víz vérré lett. De nem akarják megalázni magukat. Istent tovább káromolják és a népen valami nagy háborús szellem vesz erőt. Békákhoz hasonló szellemek végzik munkájukat. Jel. 16, 13-14. Most már nincs szükségük szántóvasra és kaszára, hanem kikiáltották, hogy azokból kardot és dárdát kovácsoljanak. „Készüljetez szent háborúra!” A hamis próféta végbeviszi, hogy ez szent háború legyen. Miért üljenek ott a zsidók dicsőségben, mi meg itt szegénységben és éhezve? Nem, Fel! „*Induljanak, vonuljanak a népek a Jósáfát völgyébe, mert ott tartok ítéletet minden szomszédos nép fölött. Eresszétek neki a sarlót, mert megérett az aratnivaló! Gyertek, tapossatok, mert tele van a taposókád, csordultig vannak a sajtók, mert nagy a gonoszságuk. Hatalmas tömeg van az ítélet völgyében, mert közel van az ÚR napja az ítélet völgyében! A nap és a hold elsötétül, a csillagok elvesztik fényüket. Felharsan az ÚR hangja a Sionról, mennydörög Jeruzsálemből, megrendül az ég és a föld. De népét megoltalmazza az ÚR, és Izráel fiainak erőssége lesz. Akkor megtudjátok majd, hogy én, az ÚR, vagyok Istenetek, aki szent hegyemen, a Sionon lakom. Szent lesz Jeruzsálem, nem hatolnak be oda többé idegenek.*” Jóel 4, 12-17.

Jósáfát azt jelenti: Isten ítél. Ott lesz kitöltve a hetedik pohár. Ott Isten összegyűjtötte már minden ellenségét és veti lábai alá számolyul. Jézus az Isten jobbán ülve várja ezt a napot. Zsid. 10, 12-13. Zsolt. 110, 1.

„De ők nem ismerik az Úr gondolatait és nem értik az ő szándékát, hogy összegyűjti őket, mint kévét a szérűre.” Mik. 4, 10-13. Mint kévét – milyen jellemző! Minden nép, minden szövetséges elvetette Istent. Az emberek összeszövetkeztek – a jelet fel kell venniük – most a szérűre gyűjtetnek.

Ebben az ínségben gyötrődik és kínlódik Sion leánya, mint a szülő nő. A zsidók most megrémülnek. Nincs kapujuk sem zárjuk, és ennek a seregnek nem tudnak ellenállni. Még nem lett igazán világos előttük, hogy Isten az, aki a szentföldre vezette őket és Ő volt hozzájuk kegyelmes a pogányokon tartott ítélet idején. Ezt saját karjuknak – politikájuknak – saját ügyességüknek tulajdonították. De most végül is annyira megaláztatnak, hogy tehetetlenségüket belátják. Most komolyan Istenhez fordulnak szükségükben és így a megígért Messiás, mint király megjelenhet.

„A Dávid házára és Jeruzsálem lakosaira pedig kiöntöm a kegyelemnek és könyörületességnek szellemét és reám tekintenek akit átszegeztek és siratják őt mint siratják az egyetlen fiút és keseregnek utána, amint keseregnek az elsőszülött után.” Zak. 12, 10.

Most Jézus, mint király jön és ez félelmetes lesz a zsidók számára, mikor látják, hogy ő az, akit keresztre feszítettek. De a zsidók mindig keménynyakúak voltak. Apcs. 7, 51. Amikor Mózes első alkalommal segíteni akart, elvetették és menekülnie kellett. Másodszorra elfogadták. Mikor Mózes első alkalommal a kőtáblákkal jött, össze kellett törje azokat. Másodszorra elfogadták a kőtáblákat és megőrizték azt. Mikor a megígért földre kellett bemenni, először nem akartak és a pusztában kellett körbe vándorolniuk negyven évig. Másodszorra bementek. Ugyanezt teszik Jézussal is. – Amikor József rendreutasította és intette őket, akkor elvetették és eladták őt. Így tettek Jézussal is. De mikor ínségbe kerültek, Józsefnek kellett megmenteni őket.

Ám József ott Egyiptomban keresett magának menyasszonyt. Így fogják Jézust is, majd az ő ínségükben elfogadni. Akkor jön Ő, mint Király, Menyasszonyával együtt, akit lényegében a pogányok közül vett magának. Ez egy olyan bevonulás lesz, mely a világot megszabadítja a bűntől és az igazságtalanságtól.

Jézus lábait az olajfák hegyére fogja helyezni, ahonnan egykor felemeltetett. Minden szenttel együtt jön. Zak. 14. Ebben az időben töltetik ki a hetedik, az utolsó pohár. Azután jön a második sarló, mely a föld szőlőtökéjének szőlőjét leszüreteli és ennek gyümölcsét Isten haragjának nagy borsajtójába veti. *„És megtaposták a borsajtót a városon kívül és vér jött ki a borsajtóból a lovak zablájáig, ezerhatszáz futamnyira.”* Jel. 14, 20. Nem érdemes ezen a szőlőtökén vesszőnek lenni.

Minden jó, amit az igazi szőlőtő terem, az áldozat. Jó cselekedetek által, saját életük vére lesz az áldozat. Aki vessző az igazi szőlőtőn, az meghal, mint a gabonamag, hogy gyümölcsöt teremjen. Ellenkező az eset a hamis szőlőtő vesszeivel. Minden jót, amit tesznek, saját érdekből teszik. Minden jóléti intézményükkel a saját dicsőségüket keresik és társadalmi rendjükben csak az előnyöket keresik. De most ők vannak soron. Most kipréselik vérüket Isten haragjának borsajtójába és a vér a lovak zablájáig ér.

Senki azok közül, akik Armageddonhoz felvonultak – a Josafát völgyébe – nem jut elevenen ki onnan. Most a gonoszság gyökerénél lesz megfogva. *„De megfogták a fenevadat és vele a hamis prófétát, ki a jeleket tette előtte, melyekkel eltévelyítette azokat, akik a fenevad jegyét vették magukra, és képmása előtt leborultak. Élve vetették őket (mindkettőt) az égő tüzes, kénköves mocsárba. A többieket megölte a lovon ülőnek pallosa, mely szájából jön ki. Húsukkal valamennyi madár jóllakott.”* Jel. 19, 20-21.

A Vadállat és az Antikrisztus elevenen a kénkövel égő tüzes tóba vettetének. Krisztus és a Menyasszonya elevenen megy a mennybe.

Ítélet Isten házában

„Mert itt az idő, hogy az Isten házatól elindulva elkezdődjék az ítélet. Ám, ha először tőlünk indul el, mi lesz a végük azoknak, akik az Isten örömmüzenetének nem engedelmeskednek? Ha még az igazságos is alig menekül meg, hová lesz az istentelen és a vétkező?” I. Pét. 4, 17-18. Isten háza mi vagyunk, akik a Menyasszonyhoz tartozunk. Zsid. 3, 6. Az ítélet nálunk kezdődik. *„Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság a világba (kozmoszba) jött.”* Ján. 3, 19. Jézus a világ világossága és Ő azt mondja: *„Aki én bennem hisz, nem járhat sötétségben.”* Senki sem fogadhatja el Jézust anélkül, hogy ítélve ne lenne. Érezték ezt Jézus idejében is és úgy gondolták, azért jött, hogy ítélje őket. De azt mondja: *„Mert nem azért küldte le Isten a Fiát ebbe a világba (kozmoszba), hogy elítélje a világot, hanem azért, hogy a világ (kozmosz) megtartassék (megmeneküljön) általa.”* Ján. 3, 17-21. Hogy most elfogadjuk-e Jézust vagy nem, ítéltetve leszünk-e vagy sem, – ez most önkéntes dolog. Azok akik szeretik azt az igazságot, amely most a világra jó, azok megtartatnak. Elismeri a bűnt és ezáltal megtisztul attól. *„De ha megítéljük magunkat, nem kerülünk ítélet alá. Ha ítél is az Úr, csak nevelésünkre szolgál, hogy a világgal (kozmoszsal) együtt ne sújtsa ránk a kárhoztató ítélet.”* I. Kor. 11, 31-32. Ebből megértjük, hogy senki nem menekülhet meg Isten ítélete elől. De elodázhathatjuk azt. Most kegyelmi idő van és az ítélet megváltásunkra van. Isten világossága beragyog szívünkbe és megmutatja nekünk a bűnt – egymás után. Ha beismerjük, akkor megtisztít minket Jézus vére, és a Szellem ereje által győzelemre jutunk. Így megmentetünk a haragtól, mert Jézus teljes kegyelemmel és igazsággal jött. Sokan akarják a kegyelmet – a bűnbocsánatot, de nem szeretik az igazságot, úgyannyira hogy az szabadabbá tenné a bűntől őket. Szeretnék, hogy a bűneik megbocsátassanak, de nem akarnak elszakadni azoktól. Ebben

a kegyelmi időben Isten jósága az, amely minket megtérésre indít, és a Menyasszonynál, Isten házában sikerül ez, mert mi magunkat ítéljük. De másokat – mint korábban láttuk – Isten haragja kell, hogy megtérésre indítson. „*Vagy éppen semmibe veszed gazdagon ömlő jóságát, türelmét és hosszútűrését, és nem érted meg, hogy az ő jósága arra indít téged, hogy új felismerésre térj? Te azonban keménységeddel és új látásra térni nem akaró szíveddel haragot halmozol fel magadnak arra a napra, melyen Isten haragja le fog sújtani, s melyen igazságos ítéletéről a lepel lehull. Meg fog ő fizetni kinek-kinek tettei szerint,*” Róm. 2, 4-6.

Felhalmozni – gondolj egy rakás köre. Érzed a Szellem fenyítését hiúságod miatt – embereknel keresel tiszteletet – de kemény szíved van, úgy hogy az ítéletet félretolod, magadat mentegeted egy s mással. A Szellem hangja elcsendesedik és valamiféle békességet kapsz. De tudnod kell, hogy ezt az ítéletet eltoltad Isten haragjának napjára. Irigy vagy, beszélni vágyó, emberek személyére nézel, fösvény, pénzsóvár vagy stb. Érzed bensődben a Szellem ítéletét. A kegyelem – Isten jósága – van rajtad üdvösségedre; de félretolod azt. Azért nem tartozol a zsenyéhez, mivel az igazságot nem szereted és Isten nem kínozt többé, hanem nyugton hagy. Igen, fenntart és jó hozzád, és úgy gondolsz veled van. Ézs. 57, 11. „*Intettelek, mikor még békében és jólétben éltél, de azt mondtad: nem hallgatok rád. Így éltél ifjúságod óta, nem hallgattál szavamra!*” Jer. 22, 21. Azt gondolsz, hogy készen vagy Isten ítéletével; nem azt csak kitoltad – felgyűjtöd – Isten haragjának napjára.

Jézussal akarom mondani: „*bárcsak (vajha) megismerted volna te is, (legalább) ezen a napon, amik békességedre szolgálnak, de most el vannak rejtve szemeid előtt,*” Luk. 19, 42. Most nem annak az ideje van, amikor meg leszel fogva hatalommal. Most Isten háza ítéltetik, és mindazok, akik szeretik az igazságot a világosságra jönnek. Önként mennek minden dolgukkal a tűzbe, amint a világosság kijelentetett nekik, és megszabadulnak attól. Emberi, megromlott természetük helyett isteni-természetet kapnak. Isten háza lesznek. Ily módon választja ki Isten jósága által a zsenyéket. Akik nem ítéltetnek el a világgal együtt.

Látjuk, hogy az igazak számára is nehéz a megszabadulás. Összegyűlünk az összejövetelekre és hirdetjük Isten Szavát a maga élességével. Abban egyek vagyunk: Minél élesebb annál jobb. Istenhez imádkozunk és intjük egymást. Mégis lassan megy, hogy isteni-természetben részesüljünk és az „*En – Engem – Enyém*”-től megszabaduljunk. Mit gondolsz, mi lesz akkor az istentelennel és bűnössel, aki nem képes egy figyelmeztetést elhordozni anélkül, hogy meg ne sértődne?

Az imaórák a legrosszabbak neki. Igen, előbb láttuk, hogy mi lesz ezekkel az emberekkel. Vedd szívedre ezt, ébredj fel és légy komoly. Ne vétkezzél többet!

Ha Isten büntető ítéletéről olvasunk az istentelen embereknek, akkor mennydörgésről és tűzről olvasunk. Ez a mennydörgés, Isten szeretetteljes ítélő-suttogásának felgyülemzése, amely ítélet a Menyasszonynak alkalomról-alkalomra üdvösségére szolgált. A tűz annak a tűznek a felgyűjtése, amely a Menyasszony romlott természetét lépésről-lépésre megemésztette. Most mindez egyetlen napon jön az istentelenekre és bűnösökre.

Mily nagy szükség van az Apostol intésére: „*Vigyázzatok arra, hogy Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon (el ne szalassza).*” Zsid. 12, 15.

Az ítélet időszaka Isten házában pünkösdtől az elragadtatásig tart.

A menyegző

(Jel. 19.)

„Amit ezek után hallottam, olyan volt, mintha óriási tömeg nagy hangon szólna a mennyben: 'Hallelujah! A megmentés, a dicsőség és a hatalom Istenünké! Mert igazak és igazságosak az ő ítéletei. Mert elítélte a nagy paráznát, aki paráznaságával megrontotta a földet. Rab-szolgáinak vérét megtorolta annak kezén.' Másodszor is szóltak: 'Hallelujah! Füstje felszáll az örök korok korain át!'"

Az Újszövetségben először itt találkozunk a Hallelujával, amikor a Parázna elnyeri ítéletét. Ez a halleluja kiáltás egy nagy seregtől származik a mennyben. Csak a mennyből hangozhat ilyen örömkialtás. A Menyasszony harcolt a Parázna pusztító varázslása ellen. Végre vége lett a Paráznának. A földön az emberek Isten ítélete alatt vannak, úgyhogy a halleluja helyett ők valami másra gondolnak. De a mennyben ez hangzik: *„Örüljünk, ujjongjunk, adjunk dicsőséget neki. Mert eljött a Bárány menyegzője, s asszonya felkészítette magát. Megadták neki, hogy fénylő, tiszta gyolcsba burkolózzék. A gyolcs a szentek igazságos viselkedése.”* 7-8. vers.

A Bárány menyegzője a mennyben abban az időben lesz, amikor Isten ítélete végigvonul a Vadállaton és azokon, akik őt imádták. Ott lesz a házasságkötés. Az őt okos szűz bemegy a menyegzőre. Ők elkészültek. A földön éjfél van. – Az őt okos szűznek megadatott, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba. Mert a fehér gyolcs a szentek igazságos cselekedetei.

Látjuk, hogy a Menyasszony ruháját maga szőtte – ezek az Ő cselekedetei. Ugyanakkor az is írva van, hogy ez néki adatott. *„Hiszen az ő alkotása vagyunk, Krisztus Jézusban jó munkákra teremtve, melyeket Isten előre elkészített, hogy azokban járjunk.”* Ef. 2, 10. *„hogy Isten dicsőségére és magasztalására telve legyetek a Krisztus Jézuson keresztül az igazságosság gyümölcseivel.”* Fil. 1, 11.

Megadatott neki, hogy felöltözzön... A jó cselekedetek előre el voltak készítve, de nekik azokban kellett járni – a jó cselekedetekbe kellett öltözködniük. Ki lettek képezve Jézus Krisztusban, hogy a cselekedeteket teljesítsék. *„Az Ő alkotásai vagyunk.”* Ezt a megváltási folyamatot előbb már megmagyaráztuk. – Most a Menyasszony elkészült. Követte a Bárányt, ahová ment. A Menyasszonyi ruha készen van.

Sokan összetévesztik a menyasszonyi ruhát a menyegzői ruhával, amiről Jézus beszél egy példázatában, amelyet egy vendég nem vett fel. Mt. 22, 12. De mi megértjük, hogy a menyasszony másként van öltözve, mint a vendégek. A menyegzői ruha a beszámított igazság cselekedetek nélkül, – Jézus vére által való megigazulás – megbékélés Istennel, Fiának halála által. Róm. 4, 5. és 5, 9-10. A menyasszonyi ruha a személyes igazságosság – a szeretet által munkálkodó hit. Gal. 5, 6.

„Írd meg: 'Boldogok, akik a Bárány menyegzői lakomájára hivatalosak!' – mondta nekem. Azután így szólt hozzám: 'Ezek Isten igaz beszédei.'” 9. vers.

A menyegzőn vannak vendégek is, de az biztos, hogy oda senki nem jön be, akit ki kell azután dobni. Mindenekelőtt a Vőlegény barátai jönnek a menyegzőre. Ján. 3, 29. János a Vőlegény barátja.

Ábrahám Isten barátjának nevezetett. Ott Énokot, Noét, Illést és azokat a szenteket fogjuk látni, akik az Ószövetségben éltek, akik hit által jó bizonyosságot nyertek. Zsid. 11. Jézus sokakat magával vitt, mikor a sírból föltámadt. Mt. 27, 52-53. Ez egy áldott társaság.

A menyegzői ünnep után János látja, hogy az ég megnyílik. Most jön a bevonulás (invázió), amint előbb láttuk. Jézus a Menyasszonyával jön, hogy királyságát felállítsa Ekkor teljesedik be az Énekek Éneke 6, 4. „Szép vagy, kedvesem, mint Tírca városa, gyönyörű, mint Jeruzsálem, ámulatba ejtő, mint zászlóerdő.”

„Láttam. Megnyílt az ég és egyszerre egy fehér ló tűnt fel, a rajta ülőt Hűségesnek és Igaznak nevezik. Igazságosan ítél és hadakozik. Szeme tüzláng, fején sok korona. Írott név van rajta, melyet senki sem ismer, csak ő. Köpeny burkolja be, mely vérben ázott. Neve így hangzik: az Isten igéje. Fehér lovakon követték, fényes, tiszta gyolcsba öltözötten a mennybeli seregek. Szájából éles pallas jön ki, hogy azzal vágja a nemzeteket. Vasvesszővel fogja őket terelgetni. Ő tapossa majd a Mindeneken Uralkodó Isten haragos indulata borának sajtóját. Köpenyére, éspedig tomporára, egy név van írva: 'Királyoknak Királya és Uraknak Ura.'” Jel. 19, 11-16.

Ez a Bárány – a Völegény aki kivonul Menyasszonyával – akik a kihívottak, választottak és hűek, hogy hadakozzanak a Vadállattal és a hamis prófétával. Jel. 17, 14.

Milyen nászút ez! Milyen áldás lesz ez, mellette lenni akkor, és a földet a Sátán zsarnokságától megszabadítani, mely évezredekig tartott. Miután a Sátán megkötöztetett, folytatódik a menyegző a földön. „URam, te vagy Istenem! Magasztallak, dicsérem neved, mert csodákat vittél véghez, ősrégi terveket, való igazságot.”

„Készít majd a Seregek URa ezen a hegyen minden népnek lakomát zsíros falatokból, lakomát újborkból, zsíros, velős falatokból, letisztult újborkból. Ezen a hegyen leveszi a leplet, amely ráborult minden népre, és a takarót, amely betakart minden nemzetet. Véget vet a halálnak örökre! Az én Uram, az ÚR letörli a könnyet minden arcra. Leveszi népéről a gyalázatot az egész földön. – Ezt ígérte az ÚR! Ezt mondják azon a napon: Itt van a mi Istenünk, benne reménykedtünk, hogy megszabadít minket. Itt van az ÚR, benne reménykedtünk, vigadjunk és örüljünk szabadításának!”

„Mert az ÚR keze nyugszik ezen a hegyen. Móábot pedig eltapossák lakóhelyén, ahogyan a szalmát trágyalébe tapossák. Széttárja benne kezeit, ahogyan széttárja az úszó, ha úszik. De az ÚR megalázza gögjét, hiába erőlködik kezével.” Ézs. 25, 1-11.

Most jön a Messiás mint király, szentjeivel és megszabadítja a zsidókat Gógtól és seregétől – az istentelen büszkéktől – és elveszi a földről a zsidók gyalázatát. Akkor majd azt mondják: „Íme Istenünk, akit mi vártunk és aki megtart minket; ez az Úr akit mi vártunk.” Őrá várnak a zsidók Dávid napjai óta. Most azt fogják mondani: „Örüljünk és örvendezzünk szabadításának.”

Ekkor lesz elvéve a takaró, mely befedett minden pogány népet. Ez a lepel el lett véve a mi arcunkról, mikor megtértünk az Úrhoz. II. Kor. 3, 12-18. A népekről csak most fogja elvenni és minden orcáról letörli a könnyet. De Móábot széttapossa, mint a szalmát a ganéjban széttapossák. Móáb jelöli Isten ellenségeit. Az evangélium, amit Jézus hozott, az élő víz, – tiszta mint a kristály. Jel. 22, 1., Ján. 4, 10.

Fentiekben azt az evangéliumot láttuk, melyet a Vadállatok hoztak politikai programok – a ganéj leve, amiben szét lesznek taposva. De akkor kiterjesztik kezeiket és úszni kezdenek abban. Ilyet mindig láttunk. Kemény nyakkal saját útjukat járták. Ha azután rosszul ment és lelepleződtek, akkor nem akarták azt beismerni, hanem elkezdtek úszni. Megmagyarázzák, hogy ők ezt úgy és úgy értették, hogy félre voltak értve, stb. csak hogy ha lehet partra

menekülhessenek. De Moáb nem menekülhet partra. „De az Úr megalázza kevélységét kezeinek minden fáradozása ellenére.” 11. vers.

Készít majd ezen a hegyen az Úr minden népnek egy gazdag lakomát, azoknak akik megmaradtak az Armageddoni csata után, akik nem mentek fel oda.

„Ismerem tetteiket és gondolataikat. Eljött az ideje, hogy összegyűjtsem a különböző nyelvű népeket. Jöjjenek és lássák dicsőségemet! Csodát teszek majd köztük, és a megmentetteket elküldöm a népekhez: Tarsisba, Púlba és Lúdba, az íjászokhoz, Tubalhoz és Jávánhoz, a messzi szigetekre, amelyek még nem hallották híremet, és nem látták dicsőségemet. Vigyék hírül dicsőségemet a népeknek. Elhozzák minden honfitársatokat az összes népek közül ajándékkal az Úrnak: lovakon, kocsikon és gyaloghintókon, öszvéreken és tevéken, szent hegyemre, Jeruzsálembe – mondja az ÚR –, ahogyan Izráel fiai szokták elhozni ajándékukat tiszta edényben az ÚR házába.” Ézs. 66, 18-20.

Most vendégül látja a népeket zsíros, tápláló ételekkel – „Uram a te bizonyosságaid öröktől fogva hűek és igazak.” Most asztalt terít nekik ezekkel és ők megelégtetnek igaszsággal.

Megtisztult erős bor – most látják a beteljesült ígéreteket. Amely azelőtt olyan homályosnak és lehetetlennek látszott és csak kevesen akarták hinni, az most tiszta óbor lett. Szabad inniuk azt, – szabad örülniük és ujjonganiuk a beteljesült ígéretekben. Milyen vendégség ez!! Az angyal szava most is érvényes: „Boldogok, akik a Bárány menyegzői vacsorájára hivatalosak.”

Ide illik Jézus példázata a király fiának menyegzőjéről. Mt. 22, 1-14. Isten elküldte szolgálait és hosszú éveken át hívogatott a menyegzőbe. De mindegyikük mentegetőzött, valami mindig visszatartotta őket. Bizonyos időkben nem elégedtek meg a mentegetőzéssel, hanem még szolgálait is üldözni kezdték. De most elmúlt a kegyelem ideje és az ítélet órája elérkezett. „A király pedig (mikor ezt meghallotta), megharagudott és elküldte csapatait (hadait), elpusztította ezeket a gyilkosokat és városukat felégette.”

Hogy hogyan történik ez, láttuk előbb. Azokban az országokban történik ez, ahol Krisztust már hirdették. Azok a népek, melyeket az evangélium elért, szívüket megkeményítették és Krisztus helyett az Antikrisztust fogadták el. Ezek sötét idők elé mennek.

„Ekkor ezt mondta rabszolgáinak: a menyegző ugyan kész, de a meghívottak (hivatalosok) nem méltók rá. Menjetek hát a kereszttutakra (az (út)kereszteződésekre) és akiket csak találtok, hívjátok be a lakodalomba,” Ez annak beteljesedése amit előbb Ézs. 66, 18-20-ból idéztünk.

„és kimentek a rabszolgák az utakra, összeszedtek (összegyűjtöttek) mindenkit, akit csak találtak, gonoszokat és jókat egyaránt és megtelt a lakodalmas ház vendégekkel.”

Vagy nem az teljesedik be újra amit Pál mondott? „Nézzetek csak vissza elhívásotok idejére, hogy nem sokan voltakotok hús (természeti-test) szerint bölcsek, nem sokan hatalmasok, nem sokan előkelőek. Ellenkezőleg, Isten azt választotta ki, ami ostoba a világban, hogy a bölcséket megszégyenítse, ami a világban erőtelen, azt választotta ki Isten, hogy megszégyenítse azt, ami erős és azt választotta ki Isten, ami a világban nem nemes, ami megvetett, sőt a nem levőket, hogy hatástalanná tegye azt, ami van, hogy Isten előtt egy hús (természeti-test) se dicsekedhessék.” I. Kor. 1, 26-29.

Amikor ezek a művelt, felvilágosodott kereszténnyé tett” nemzetek, akik nagy fejlettségükben az Antikrisztust imádták most ott vergődnek ganéjuk levében, Isten elküldi misszionárusait Tarsisba, Putba és Ludba, azokhoz akik az Istentől való meghívást még nem hallották és összegyűjti őket, sántákat és vakokat, jókat és gonoszokat. Vajon a bennszülöttek Afrikában és Ázsiában, az indiánok, stb., akiket semminek tekintettek, akikkel talán a Vadállat és a hamis próféta semmit sem törődött, – nem jön el az idejük? Akkor beteljesedik ez az Ige: „És

Ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért, de nemcsak a miénkért, hanem az egész világért (kozmosz) is.” I. Ján. 2, 2. Ezt az Igét is jobban megértjük: „Aki minden embernek megtartója, kiváltképpen a hívőknek.” I. Tim. 4, 10. Hiszen a hívők, a Menyasszony – az aki hitt, de ő azoknak az embereknek is üdvözítője. Róm. 2, 13-16.

Amint minden vendég összegyűlt, bement a király, hogy megnézzze őket. Látni akarta, hogy minden rendben van-e. Ekkor megpillantott valakit, akinek nem volt menyegzői ruhája. Még volt egy, aki nem ismerte fel elveszett állapotát és nem rendelte magát alá Krisztus kiengesztelésének, Úgy tűnt neki, hogy ő elég jó úgy ahogy van, és a menyegzői ruhát nem vette fel. Így szól neki majd a király: *„és ezt mondta neki: pajtásom (barátom), hogyan kerültél ide, hisz nincs lakodalmas ruhád? Az pedig elnémult.”* A király még szelíd volt és barátjának nevezte. – Talán semmit sem tudott a menyegzői ruháról? Ha most belátja ezt és kegyelemért könyörög – vajon nem menthetett volna meg? De ő hallgatott. *„Ekkor a király ezt mondta a szolgáltnak: kötözzétek meg lábait és kezeit, dobjátok ki a külső sötétségre, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás,”*

Most a templom meg lett tisztítva, – a föld imádság háza lett. Az lesz csak az ünnep – ezer évig békesség. *„Azon a napon, így szól a Seregek Ura, mindenki hívja majd a maga felebarátját a szőlőtő alá és fügefá alá.” Zak. 3, 10.*

Az ezeréves uralom

(Jel. 20.)

„Akkor láttam, hogy a nagyhangú (nagyzó) beszédek miatt, amelyeket az a szarv beszélt, megölték a vadállatot. Láttam, hogy a teste elpusztult, és a tűzbe vetették, hogy elégjen. A többi vadállattól is elvették a hatalmat, de ideig-óráig életben hagyták őket.”

„Ez a négy hatalmas vadállat négy királyságot jelent, amelyek létrejönnek a földön. De a Felségesnek a szentjei foglalják el majd a királyságot, és örökre birtokolják azt, mindörökre.” Dán. 7, 11-12., 17., 18.

„Ezeknek a királyoknak az idejében támaszt a menny Istene egy királyságot, amely nem semmisül meg soha, és a királyi uralom más népre nem száll át. Összetöri mindezeket a királyságokat, és véget vet nekik, maga pedig fennáll mindörökké.” Dán. 2, 44.

„Azután láttam. Egy másik angyal szállt alá az égből, akinél a feneketlen mélység kulcsa volt, és kezében nagy lánc. Ez uralma alá kerítette a sárkányt, amaz ősi kígyót, aki vádló és a sátán, megkötözte ezer esztendőre és bevetette a feneketlen mélységbe. Azután bezárta a mélységet és pecsétet tett rája, hogy ne tévelyítse tovább a nemzeteket, míg az ezer esztendő végéhez nem érkezik. Azután kevés időre fel kell őt oldozni. Trónokat láttam. Voltak, akik rájuk ültek, s azokra ítélethozatalt bíztak. Láttam azután azokat a lelkeket, akiket Jézus tanúságtételéért és az Isten igéjéért lefejeztek, akik nem borultak földre a fenevad előtt, sem annak képmása előtt, akik nem vették sem homlokukra, sem kezükre a bélyeget: ezek megelevenedtek és a Krisztussal együtt királyságra léptek ezer évig.” Jel. 20, 1-4.

Itt látjuk az ezeréves uralom kezdetét. Legelőször a Vadállat és a hamis próféta elevenen a tüzes tóba vettetik azután a Sátán lesz megkötve. Ekkor királyi székeket látott János és némelyeket, akik azokban ültek. Kik ezek a „némelyek” akik ültek a királyi székeken? A királyok Királya és azok, akik Őt fehér lovakon követték. Ez a Völegény és az Ő Menyasszonya. Jel. 17, 14. Némik adatott az ítélettétel. „Nem tudjátok-e, hogy a szentek a világot ítélik meg? Nem tudjátok-e, hogy angyalokat fogunk ítélni?” I. Kor. 6, 2-3.

„És felhatalmazta Őt az ítélettételre is, mivelhogy embernek Fia.” Ján. 5, 27.

Egy vizsgáló bizottság lesz. Az árulóknak ott kényelmetlenné válik a helyzetük. Kiknek illik jobban az ítélettétel, mint azoknak, akik önként megítélték magukat és szerették Isten ítéletét? És Neki, aki önként vette magára a büntetést, hogy nekünk békességünk legyen? Ézs. 53, 5.

„Láttam azután azokat a lelkeket, akiket Jézus tanúságtételéért és az Isten igéjéért lefejeztek, akik nem borultak földre a fenevad előtt, sem annak képmása előtt, akik nem vették sem homlokukra, sem kezükre a bélyeget: ezek megelevenedtek és a Krisztussal együtt királyságra léptek ezer évig.”

Ez szószerinti beteljesedése Jézus Szavainak: „aki pedig elveszti az ő életét (lelkét) énértem, megtalálja az.” Mt. 16, 25. Életük talán 20 vagy 30 évvel megrövidült, de most ezer évet kaptak helyette, és pedig mint királyok és papok.

„A többi halott nem elevenedett meg, amíg az ezer esztendő véget nem ért. Ez az első feltámadás.”

Az első feltámadás tehát a „másod-aratás” – azok, akikről írva van: „Mostantól fogva boldogok a halottak, akik az Urban halnak meg.” Jel. 14, 13. Ez nem akkor lesz mikor Jézus Menyasszonyát magával viszi. Az az elragadtatás és akik abban részesülnek, azok királyi székben ülnek és ítéletet tartanak akkor, mikor az első feltámadás történik. „A többi halott nem elevenedett meg, amíg az ezer esztendő véget nem ért. Ez az első feltámadás.” ők nem

vesztették el a **saját** életüket Jézusért, hanem megtartották ezen a világon és ezért nem részesülnek abban a nagy áldásban, hogy az ezeréves uralomban részt vegyenek.

„Boldog és szent az, aki részt kap az első feltámadásban. Hozzájuk nincs joga a második halálnak, hanem az Isten és a Krisztus papjaivá lesznek, és vele fognak uralkodni ezer esztendőn át.”

Igen, boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban. Akiknek részük van ebben, ezek azok akik még életükben elvették ítéletüket. Akik a királyi székben ülnek méltók arra, hogy ítéljenek. Sőt királyokká és papokká lesznek. Feláldozták életüket és győztek a Vadállaton. Isten sokféleképpen jutalmaz. Egy rövid ideig fájdalom és ínség, azután ezer évig dicsőség és azután örök élet. Most Jézus szavaira kell emlékeznünk: *„Ne félj te kicsiny nyáj! Mert tetszett az Atyának, hogy nektek adja az országot (királyságot).”* Luk. 12, 32.

„Te kicsiny nyáj” melynek Jézus a pásztora és őrizője, úgy vagy mint a juhok a farkasok között. Téged mindenütt félretolnak, te állandó életveszélyben élsz. Ne félj, kövesd a Pásztort hitben, vigyáz rád, és tudja az utat. *„Ezt mondja, aki halott volt és él.”* Jel. 2, 8. Ő tudja az utat, és neked adja az országot. A te órád is eljön egyszer.

„A Magasságos szentjei veszik majd birtokba az országot (királyságot) és birtokolják az országot örökké és örökön örökké.” Ennek beteljesedése az ezeréves uralom. A kő, mely leszakadt kéz érintése nélkül ez a Közösség. Akik ehhez tartoznak, azok a Szellem munkája által leszakadtak a népek hegyéről. Ki gondolná, hogy ez a kicsi kő, – ez a kevés jelentéktelen ember – egy napon ilyen jelentőséggel bír? Ez a kő az emberek számára ugyan megvetett, de Isten előtt kiválasztott és megbecsült. I. Pét. 2, 4-5. Ez nem emberek kezében, hanem Isten kezében volt. Épp ezért volt ilyen ereje. Halld csak, aki olyan szilárdan állsz a népek hegyében: Te emberek szolgája vagy, emberek kezében vagy, te nagyon félsz, hogy egyszer elvetnek téged. *„Ne félj te kicsiny nyáj!”* Ha az emberek elvetnek téged, csak Isten kezébe leszel átvetve, és csak ott jön erő beléd. Egy napon Isten visszavet téged, és akkor mindazokat a birodalmakat, melyeket az emberek felállítottak, porrá fogod zúzni, és *„te kicsiny nyáj”*, be fogod tölteni az egész földet. Ez az ezeréves uralomban teljeseedik be.

Ennek beteljesülése után vágyakozik az egész teremtet világ. 'Mert tudjuk, hogy az egész teremtet világ egyetemben fohászkodik és nyög mind ideig; hogy maga a teremtet világ is megszabadul a rothandóság rabságától az Isten fiai dicsőségének szabadságára.' Róm. 8, 18-20.

A teremtet világ nem a Vadállat uralmi formájára vár. Nem, ezalatt sóhajtozik, ezalatt földrengés, tűz és mennydörgés van, eső helyett. A víz vérré változik. Az egész teremtet fájdalomban fekszik. De ha a szentek veszik majd át az uralmat, vége lesz az átoknak, és felkél az igazság napja és gyógyulás lesz a szárnyaik alatt. Nézd csak, hogy történik meg ez:

„Nem lesz ott olyan csecsemő, aki csak néhány napig él, sem öreg ember, aki magas kort nem ér. Mert a legfiatalabb is százéves korában hal meg, és aki nem ér meg száz évet, átkozottnak számít.”

Házakat építenek, és laknak bennük, szőlőket ültetnek, és élvezik gyümölcsüket. Nem úgy építenek, hogy más lakjék benne, nem úgy ültetnek, hogy más élvezze. Mert népem élete oly hosszú lesz, mint a fáké. Választottaim maguk élnek munkájuk eredményéből. Nem hiába fáradoznak, nem veszedelemre szülnék, mert az ÚR áldott népe ez, ivadékaival együtt. Mielőtt kiáltanak, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom. A farkas a báránnal együtt legel, az oroszlán szalmát eszik, mint a marha, és a kígyónak por lesz a kenyere. Nem árt és nem pusztít szent hegyemen senki – mondja az ÚR.” Ézs. 65, 20-25.

Ott nem lesz többé olyan munkaadó, aki embertársait kihasználja. Senki nem fog építeni, hogy más lakjon abban, senki nem fog plántálni, hogy más egye annak gyümölcsét, Mindenki maga élvezi keze munkájának gyümölcsét.

A természetben sem lesz harc többé: „*Akkor majd a farkas a báránnyal lakik, a párduc a gödölyével hever, a borjú, az oroszlán és a hizott marha együtt lesznek, és egy kisfiú terelgeti őket.*”

„*A tehén a medvével legel, fiaik együtt heverésznek, az oroszlán pedig szalmát eszik, mint a marha. A kisdéd a viperalyuknál játszadozik, és az alig elválasztott gyermek a mérgeskígyó fajzata felé nyújtja kezét. (német fordítás szerint: nem cselekszenek bűnt sehol és nem vétkeznek sehol) Nem árt, és nem pusztít szent hegyemen senki, mert tele lesz a föld az ÚR ismeretével, ahogyan a tengert víz borítja.*” Ézs. 11, 6-9.

Ez valóban békeország. Sok gyermek születik és mind felnő. Az emberek életkora olyan lesz, mint a fáké. Amikor az ezeréves uralom felállítatik, az embereknek, akik nem ölettek meg az Armageddoni csatában, hanem a vendégségbe voltak meghívva a hegyre, ugyanaz a természeti-testük van, mint azelőtt volt, éppen úgy azoknak is, akik az ezeréves uralom alatt születtek. De a Sátán meg van kötözve és vele együtt a gonosz szellemi seregek is, úgyhogy a földön lévő emberiséget nem csábítják tévutakra. Ha valahol messze kint a periférián lenne még valaki, aki vétkezik, az el lesz átkozva. Nem lesz több, mint száz éves az ilyen.

A világot Jeruzsálemből kormányozzák, amely a föld köldöke. Jeruzsálem lesz a világ fővárosa. Akkor Jézus Dávid trónján ül. „*Kit az egeknek kell magába foglálnia mindaz időkig, míglen újjá teremtetnek mindenek, amikről szólott az Isten, minden szent prófétájának szája által eleitől fogva*” Apcs. 3, 20-21.

„*Az utolsó napokban az ÚR házának hegye szilárdan fog állni a hegyek tetején. Kimagaslik a halmok közül, és özőnlenek hozzá a népek. Eljön a sok nép, és ezt mondják: Jöjjetek, menjünk az ÚR hegyére, Jákób Istenének házához! Tanítson minket útjaira, hogy ösvényein járjunk! Mert a Sionról jön a tanítás, és az ÚR igéje Jeruzsálemből. Ítéletet tart a sok nép fölött, és megfenyíti a távoli, erős nemzeteket. Kardjaikból kapákat kovácsolnak, lándzsáikból metszőkéseket. Nép a népre kardot nem emel, hadakozást többé nem tanul. Mindenki a saját szőlőjében vagy fügefája alatt ülhet, senki sem rettentí őket. Maga a Seregek URa mondta ezt!*” Mik. 4, 1-4.

Ma is vannak magaslatok, ahová az uralkodók tárgyalni mennek. Londonba, Berlinbe, Moszkvába, stb. utaznak. Az ezeréves uralom alatt azonban Jeruzsálem magasán minden hegy fölé emelkedik. Minden ország oda küldi küldötteit. Zak. 14, 16-19. Onnan megy ki az Úr törvénye. Minden **békekonferencia**, melyet a mostani hegyeken tartanak ebben a kiáltásban végződik: „*Készüljetek harcra! Kovácsoljátok szántóvasaitokat kardokká, kaszáitokat dárdákká!*” Jóel 3, 9-10. A mostani világ uralkodói nem képesek a helyes határokat meghúzni. Határozataik újabb gyűlöletet jelentenek. De, ha Jeruzsálemben az ítélőszékek felállítatnak, akkor a határokat megállapítják. A határokat, melyeket Krisztus és a szentek megszabnak, a legmesszebb földön is elismerik, mint igazságosat. Ennek eredményeképpen ez a kiáltás hangzik el: „*Fegyvereiteket kapákká, dárdáitokat sarlókká kovácsoljátok!*” Most a föld áldásban részesül és meg hozza gyümölcsét. Most már nem lesz szükség a nyolc órai munkaidőért harcolni. Sőt mindegyik az ő fügefája és szőlőtőkéje alatt fog ülni és egymást vendégül látják.

Ez az amire vágyik az emberiség. De nincs hitük arra, hogy Jézusra várjanak.

Engedik magukat becsapni a Vadállatoktól – ezektől a szarvakkal ellátott fejektől – amelyek feltűnnek. Úgy néz ki, mintha ezeknek a Vadállatoknak hatalmas erejük lenne, amelyektől sokan megfélemlenek és imádják őket. De „*ne félj te kicsiny nyáj*” hanem várjad „*a boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusnak dicsőséges megjelenését*”.

Engedd magad a kegyelem által fenýíteni e mostani időben, „*hogy az istentelenséget és a világi vágyakat megtagadjuk, hogy ép ésszel, igazságosan és istenfélelemmel éljünk a mostani korban,*” Tit. 2, 11-14.

Ha a kegyelemnek most nem engeded, hogy fenyítsen, akkor egy napon feltétlen Isten haragja által leszel fenyítve. Ne félj inkább most érjen valami veszteség, – talán elveszíted a munkahelyed. Semmink ne legyen, ami a Vadállattal közös. Ha Jézus órájára várunk, akkor minden a miénk. Örömmel nekünk adja az uralmat.

Talán egyesek azt kérdezik: Milyen álláspontot foglaljunk el a fennálló hatalmasságokkal kapcsolatban, míg el nem ragadtatunk? Egészen egyszerűen azt, amit Pál a Róm. 13, 1-7-ben ír: *„Minden lélek vesse magát a felettes hatóság alá, mert nincs más hatóság, csak Istentől adott, a meglevőket Isten rendelte el”*

Hogyan lehetnek mindazok a hatalmasságok, melyekről előbb írtunk, Istentől rendelve és beállítva? A dolog úgy áll: Ha a nép istentelen, Isten megbünteti őket egy rossz hatalmassággal. Úgy tesz, ahogy Ézs. 3, 5-6.-ban van írva: *„és adok nekik gyerkőcöket fejedelmekül és gyermekek uralkodnak rajtuk”* – Ezeknek engedelmeskedjünk? – Meg kell hajolnunk a rossz hatalmi formák előtt is, és szenvednünk alatta. De van egyetlen kivétel, amint Péter és János mondja: Istennek kell inkább engednünk mint embereknek. Apcs. 5, 29. Nem vétkezhetünk. A lelkiismeret figyelmeztet minket. – Ne kíséreljük meg, hogy bejussunk a politikai életbe? Nem! Úgy kell tegyünk mint Jakab mondja: *„Legyetek hosszútűrők, testvéreim, az Úr megjelenéséig. Ti is legyetek hosszútűrők, szilárdítsátok meg szíveteket, mert az Úr megjelenése már közel van.”* Jak. 5, 7-11. – Egészen tétlenek legyünk? Nem! Pál azt mondja: *„Mindenekelőtt kérlek hát titeket, hogy tartsatok könyörgéseket, imádkozásokat, Istennel való társalgásokat és hálaadásokat minden emberért, királyokért és minden felettesért, hogy nyugodt és csendes életet élhessünk teljes istenfélelemmel és tisztességgel. Ezt látja nemesnek, ezt fogadja szívesen a mi Megmentőnk, az Isten,”* I. Tim. 2, 1-3.

Az imádság és az istenfélő élet az egyetlen formája annak, hogy a társadalomnak és a hatalmasságoknak a segítségére lehessünk. Ha Sodomában és Gomorában csak tíz igaz lett volna, az egész lakosság meg lett volna kímélve. Az istentelenség ellensúlyává leszünk. *„A békességet teszem fejedelmeddé és az igazságot előljáróddá.”* Ézs. 60, 17. Mint a vizek folyásait, úgy irányítja az Úr a királyok szívét. Közbenjárásunk (imádságunk) által Isten úgy irányíthatja a hatalommal bírók gondolatait, hogy olyan törvényeket hoznak, hogy csendes és nyugodt életet élhessünk, istenfélelemben.

A Sátán eloldatik

„Ha aztán végéhez érkezik az ezer esztendő, eloldják tömlöcéből a sátánt. Az elmegy majd, hogy a föld négy sarkán levő nemzeteket, Gógot és Magógot eltévelyítse, s harcra összegyűjtse őket, azokat, akiknek száma annyi, mint a tenger fővényéé.” Jel. 20, 7-8.

Különös, hogy ilyesmi megtörténhet. Gondolhatnánk: Miért kell most ismét a Sátánt szabadon bocsátani? Ez azért történik, hogy mindazok meg legyenek próbálva, akik az ezeréves uralom alatt születtek. Nekik is meg kell tanulni a jó és a rossz között különbséget tenni, és a jót választani. De ha az embernek olyan jól megy sora, mint az ezeréves uralomban, akkor is megengedi, hogy félrevezessék?

Még a Paradicsomban is hagyták magukat félrevezetni. Ott egyetlen parancsolatot kaptak, s jött a Sátán és attól is eltávolította őket. Ilyen gondviseléssel volt irántuk. Sokkal jobban akarta csinálni mint Isten és megengedték, hogy félrevezesse őket, úgy gondolták boldogabbak lesznek ha Isten parancsát megszegik. Milyen sokan vannak ugyanígy félrevezetve. A fiatalok úgy gondolják, hogy a parancsolatok nélkül boldogok lesznek. Milyen félrevezetés! Nem, és még egyszer nem!

Isten akarata, és parancsolatai vezethetnek egyedül a boldogsághoz. Ezért állj ellene a Sátánnak, erősen abban a hitben, hogy Isten gondoskodik rólunk, akkor a Sátánnak menekülnie kell! I. Pét. 5, 7-9.

A Sátán a hitetést nem Jeruzsálemben vagy Jeruzsálem környékén kezdi. Nem, tudja hogy az nem megy. A föld négy sarkán kezdi, Gógnál és Magógnál, amennyire csak lehetséges kívül a periferián. Így van ez ma is. Sokan a Gyülekezet szélén élnek és ott könnyen a Sátán mesterfogásának zsákmányai tesznek. Góg és Magóg – itt ugyanazok a nevek tűnnek fel, melyeket az Antikrisztusnál és az Armagedoni csatánál láttunk.

„Ezek felmentek azután a föld térségére s körülvették a szentek táborát és a szeretett várost. De az égből tűz szállt alá és megemésztette őket.” Jel. 20, 9.

A Sátánnak sikerült tehát az embereket félrevezetni. De ezzel nem elégszik meg. Az a célja, hogy a szentek táborát szétzúzza. Ezeket nem tudja félrevezetni. Hajdanában megkísérelte ezt. Nem felejtette el, hogy Jézus elől ki kellett tértie, hogy Péterről le kellett mondjon, és hogy Pál leleplezte szándékait. II. Kor. 2, 10-11. Azokat sem felejtí el, akik inkább a szemüket kívájnák, a kezüket levágnák, minthogy vétkezzenek. Most azonban azt gondolja, hogy ezzel a félrevezetett tömeggel képes lesz a szentek táborának legyőzésére. Mindig úgy tett, ha nem tudott félrevezetni, akkor üldözte, rágalmazta, tévelygőknek nevezte és meg akarta ölni őket. Azokról van szó, akik Isten arca előtt állnak, ezek életére tör, ezeket akarja beszennyezni és meggyanúsítani. De ez most már nem megy.

A szentek tábora már átment a halálon. Győztes, feltámadott emberekből állnak ezek, akiknek megdicsőült testük van. Az általuk felállított ország örökkévaló ország. Ezt nem fogja elvenni tőlük.

Most megértjük, hogy a többi halott miért nem elevenedett meg. Hiszen ezek nem győztek. Ha feltámadtak volna, az elengedett Sátán újból félrevezette volna őket. Ilyen módon áldás volt az, hogy ők nem támadtak előbb fel. A Sátánnak szokása volt, hogy ha eltévelyítéssel nem jutott célhoz, akkor erőszakkal dolgozott. Eljött hogy öljön, kínozzon és gyötörjön; de most tévedett.

Olyan messzire jutott, hogy körülvette a szentek táborát és a szeretett várost, de ekkor elérkezett utolsó órája. *„De az égből tűz szállt alá és megemésztette őket. Ekkor a vádlót (Sátánt), aki eltévelyítette őket, belevetették a tüzes és kénköves mocsárba, ahol a fenevad és a hamis próféta voltak. Ott fognak kínlódni nappal és éjjel az örök korok korain keresztül.”*

Az első armageddoni csatában, az ezeréves uralom előtt, a Sátán fia, az Antikrisztus volt a vezér. De ebben a csatában, az ezeréves uralom után, maga a Sátán a vezér. Ez volt az utolsó lehetősége, és ez vezette őt örökre a tűz tavába.

A hit próbája

„...Hogy hiteteket, mely az elvesző, de tűzön át kipróbált aranyból sokkal értékesebb, kipróbált voltánál fogva magasztalásra, dicsőségre, megbecsülésre méltónak találják akkor majd, mikor Krisztus Jézus le fog lepleződni (megjelenik, feltűnik – apokalipszisz).” I. Pét. 1, 7. „Teljes örömmel tartásotok testvéreim, ha sokféle kísértésbe estek, hiszen tudjátok, hogy hiteteknek próbatétele állhatatosságot munkál.” Jak. 1, 2-3.

A kísértés hitünk próbája. Megpróbáltatni, ez Istennek nagy kegyelmét jelenti. A próbának két szándéka van. Ezt megtanulhatjuk a Jóbról szóló történetből. Miután a Sátán a földet bekóborolta és keresztül-kasul járta, az Úr elé állt. A célja az, hogy az embereket rávegye, hogy szakítsanak Istennel. Sajnos ez gyakran sikerül is neki. – De volt Istennek egy embere, akiben bízhatott. Megkérdezte a Sátánt, hogy Jóbot észrevette-e? Igen, észrevette. De úgy vélte, Jób esetében sincs semmi különös. Nincs abban semmi szokatlan, hogy nem szakad el Istentől, mivel Isten minden útjában körülveszi, őrzi. De Isten tudja, hogy Jób megbízható, és úgy mondhatnánk fogadást tesz a Sátánnal, hogy nem sikerül neki Jóbot az Istentől való elszakadásra bírni. A Sátán amit csak lehet mindent megpróbál és Jób feleségét megnyeri magának. De Jóbot nem képes megrendíteni.

Ha Jób minderről tudott volna, akkor fájdalmát biztosan örömmel viselte volna! Azonban minderről semmit sem tudott. Éppen ezért volt számára olyan nehéz ez a próba. De Jóbnak hűség és gondolkodásmódja volt. Habár semmit sem értett és igazságtalanságnak tűnt neki, mégsem akart Istentől elszakadni. A fogadásban Isten győzött. Meggyőzte a Sátánt arról, hogy van egy embere a földön, akin a Sátán nem bír erőt venni, még akkor sem, ha vele kénye kedve szerint bánhatott is.

Látjuk, hogy sokaknak mily kevés kell ahhoz, hogy szívükben Istentől elszakadjanak. A Sátánnak csak egy szeretett férfit, vagy egy kedves nőt kell felkínálnia és máris elhagyják Istent; vagy különösen magas jövedelmet, vagy emberi dicsőséget ajánl nekik, vagy megérinti az ő tulajdonukat, vagy igazságtalan bánásmódban részesülnek, vagy történik valami, amit nem tudnak megérteni, stb. Nagy azoknak serege, akik Istentől elszakadtak szívükben. Hitük csődöt mondott. A Sátán örül, a mennyben pedig szomorúság van. Te elesett, ha tudnád mire megy a harc! Akkor örülnél mikor meg leszel próbálva!

Istennek van sok olyan embere is, aki hű maradt. A Sátán örjögött, de nem ért el semmit náluk. Az életüket is elvehette, De hitük mégsem mondott csődöt. Istent dicsőítették a kivégzőhelyen, a szegénységben, betegségben, szerencsétlenség napján, amikor semmit sem értettek. Kipróbált hitük dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találta Krisztus megjelenésekor.

A próba Jóbnál más célt is szolgált. Ennek kellett őt megtisztítani, finomítani, hogy szeme felnyíljon Isten mindenhatóságára és gondoskodására. Halld mit mond megpróbáltatása végén:

„Felelt Jób, és ezt mondta az Úrnak: Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál. Ki merné elhomályosítani az örök rendet tudatlanul? Azért mondtam, hogy nem értem. Csodálatosabbak ezek, semhogy felfoghatnám. Hallgass meg, hadd beszéljek! Én kérdezek, te pedig oktass engem! Csak hírből hallottam (ismeretem volt) rólad, de most saját szememmel láttalak. Ezért visszavonok mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban.” Jób 42, 1-6.

Minden őszinte észreveszi, hogy a próba sok olyan dologra felnyitja a szemét, amiket életéből ki kell tisztítania. De aki megkeményíti magát az bünt bűnre halmoz.

Az istenfélő úgy jön ki a próbából, mint az arany az olvasztókemencéből. I. Pét. 4, 12-13. Megnyílik a szeme Isten gondviselésére. „Az ÚR pedig jobban megáldotta Jóbot azután, mint azelőtt...”

Az utolsó ítélet

(Jel. 20.)

„Láttam azután egy nagy, fehér trónt és a rajta ülőt. Ennek arca előtt elfutott a föld és az ég, úgyhogy helyet nem találtak többé számukra. Azután láttam a halottakat, a nagyokat és a kicsinyeket, amint a trón előtt álltak. Könyveket nyitottak fel, majd egy másik könyv nyílt meg, mely az élet könyve. Ekkor megítélték a halottakat a könyvekben írottakból tetteiknek megfelelően.”

Látjuk, hogy Isten számadás-könyvei rendben vannak. Hiszen Jézus mondja, hogy minden hiábavaló szóért számot kell adjunk. Mindenki ír egy könyvet az életével. Mindaz amit teszünk, be van írva emlékezetünkbe. Látszólag sokat elfelejtettünk. De valójában semmit sem felejtünk el. Például valaki jön és emlékeztet valamire. Még nem jut eszünkbe. De akkor emlékeztet egyes dolgokra, melyek az eseménnyel kapcsolatosak és egyszer csak minden világosan áll előttünk. Gondolj arra, mikor Isten elkezdi emlékezetünkben lapozgatni! Ha vétkezünk, jó ha rögtön számot adunk arról és megtisztítjuk magunkat attól a bűntől, hogy az ezáltal a feledés tengerébe vettessék és így csak a jó cselekedetéről kelljen számot adnunk.

Az élet könyvébe mindazoknak nevei vannak beírva, akik örök életet kaptak. Azoknak a nevei is, akik mint egy tűzön keresztül lettek megmentve. I. Kor. 3, 15. Azon a napon – az utolsó napon – minden ember, minden nép megelevenedik.

„A tenger kiadta a benne levő halottakat, a halál és a láthatatlan ország (hádész) is kiadták a bennük levő halottakat, és minden egyest megítélték tetteiknek megfelelően.”

„és összegyűjtenek elébe minden nemzetet és elválasztják őket egymástól, mint a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől, és a juhokat jobb keze felől állítja, és a kecskéket pedig baloldalára.” Mt. 25, 31-46. Itt vannak mind a pogány népek is.

Ezen millióknak sem a törvényről sem az evangéliumról nem volt tudomásuk. De némelyek a pogányok közül természetből fogva azt tettek, amit a törvény előírt. A törvény cselekedetei a szívükbe volt írva, amiről egyetemben bizonyosságot tesz lelkiismeretük és gondolataik, melyek egymást vádolják vagy mentegetik. *„Azon a napon melyen Isten megítéli az emberek titkait az én evangéliumom szerint Jézus Krisztus által.”* Róm. 2, 12-16. Ezek azok a juhok akiket vezetni lehetett volna, ha valamit hallottak volna az Evangéliumról.

Akkor mondja majd Jézus: Mezítelen, éhes és fogoly voltam és ti eljöttetek hozzám és enni adtatok nékem. És ezek azt fogják mondani: Mikor láttunk téged úgy és mikor segítettünk? Semmit sem tudtak arról, hogy Jézus volt az, akivel jót tettek. Nem volt fogalmuk arról, hogy amit tettek Jézusért tették. De szívük volt embertársaikra nézve. Akkor azt mondja a király a jobb keze felől állóknak: *„gyertek ide, Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ levetése (alapítása) óta nektek készített királyságot,”* Mt. 25, 34. Ez annak a hűségnek a jutalma, mellyel a szívükbe írt törvény iránt voltak.

„Ám dicsőség, megbecsülés és békesség lesz része mindenkinek, aki a jót munkálja, zsidónak is, annak először, de hellénnek is. Mert Istennél nincs személyválogatás.” Róm. 2, 10-11.

„Ekkor a bal keze felől állóknak is szól majd: menjetek el tőlem átkozottak az aioni /világ/ korszakig tartó tűzbe, amely az ördög és angyalai számára készült,” Mt. 25, 41.

Ezek nem értették, de nem is volt szívük rá, hogy Jézusért tegyenek valamit. Embertársaikkal szemben szívük bezárt és kemény volt. *„Nyomorúság és szorongás jó minden emberi lélekre, aki a gonoszt munkálja, zsidóra is, sőt arra elsősorban, de hellénre is.”* Róm. 2, 9.

„és ezek majd elmennek az aioni /(világ)korszakig tartó/ büntetésre, az igaz(ságos)ak pedig az aioni /(világ)korszakig tartó/ életbe,”

„Ekkor a halált és a láthatatlan országot (hádészt) bevetették a tüzes mocsárba. Ez a második halál a tüzes mocsár. Ha valakit nem találtak az élet könyvébe beírva, bevetették a tüzes mocsárba.”

Nem csoda, hogy Jézus azt mondta, hogy örülünk azon, hogy nevünk be van írva az élet könyvébe.

Ez az ítélet minden népre vonatkozik.

A Menyasszony és mindazok, akik az ezeréves uralom előtt megelevenedtek nincsenek benne ebben az ítéletben. Az ő ügyük már sokkal korábban rendbe lett hozva. A jobb keze felől álló juhokat nevezhetjük a harmadik aratásnak.

Most a számadás megtörtént és mindenki a neki megfelelő helyre került, – igazán minden helyre lett téve. Most örökre vége a bűnnek és a halálnak. De mindebből az ínségből, siralomból, a Sátán megtévesztő hatalmából, Isten bölcsessége és hatalma által, a bűnös és elesett emberekből a Báránynak Menyasszonyt teremtett, a Zsengét. Királyokat képezett ki az új föld számára – a másodaratást. Továbbá népeket teremtett, akik az új földön laknak – a harmadaratást.

Tanulhatunk a természetes dolgokból. Ha egy bútorasztalos elkészített egy finom politúrozott bútort, akkor az nem egyedülálló ott, hanem ott van körülötte a fűrészpor, forgács és fadarabok. Ez a bútor nem készülhetett el anélkül, hogy ilyen hulladékok ne legyenek ott. Azt összesöprik és elégetik. Így van a szellemiekben is. Istennek ez a hatalmas munkája magával hozott egy rakás hulladékot az emberekből. Ezekből semmit nem tudott készíteni. A tűznek távába lettek vetve.

Ez iszonyúan komoly dolog. Ezt a komolyságot állította Jézus állandóan az őt hallgatók elé. Hasonlatai így végződnek: – Jöjjetek dicsőségembe; – vessétek ki őket! Ott lesz sírás és fogcsikorgatás. Miután Jézus sok ilyen példázatot elmondott, így szólt tanítványaihoz:

„Megértettétek-e mindezeket? Mondák neki: Megértettük Uram.” Mt. 13, 51.

Az én kívánságom is az, hogy bárcsak megértenék ezt mindazok akik olvassák. Még fenyítve lehetsz a kegyelem által. Ha ez nem sikerül, akkor Isten haragja fog megfenyíteni téged. Ha szívedet akkor is megkeményíted, akkor csak hulladék lesz belőled, „megérett” a tűznek távára.

Pontosan úgy, ahogy az ember egy finom politúrozott bútort megcsodál és dicséri a mestert, anélkül hogy a hulladékra figyelne vagy gondolna, amely a lángok martaléka lett, úgy lesz az egész örökkévalóságban dicsőítve Isten és a Bárány, és az istentelenek többé nem jönnek emlékezetbe.

Az örökkévalóság

(Jel. 21. és 22.)

„Erre új eget és új földet láttam, mert az első ég és az első föld tovatűntek, és tenger nem volt többé.”

Az örökkévalóságban is megvan a menny és a föld. Amikor Isten a mennyet és a földet és mindazt ami betölti teremtette, látta hogy az igen jó. Nem volt semmi amit másként kívánt volna. De azután jött a bűn és mindent szétzúzott, következett az átok, tövissel és bogáncssal, és a rossz aratás. Amint láttuk, az ezeréves uralom alatt ez megszűnt, mert az a mostani földön lesz. Ezáltal bizonyítja be Isten hatalmát, hogy ezen a földön, mely ezred éveken át siralomvölgyének nevezetett, ily békeországot tud létrehozni. Ezáltal mindenki előtt nyilvánvaló lesz, hogy a bűn az, amely mindent tönkretesz.

Nem tudná Isten a mostani földet és a mostani mennyet az örökkévalóságra megtartani? – Az biztos, hogy Jézus a mennyei dolgokat is megtisztította vérével. De csak ez az egy tény, hogy a bűn a földön volt, elég ok Isten ítéletének buzgóságára, hogy mindent a tűz emésszen meg. Zsid. 9, 11-23. Mert Ő valóban gyűlöli még a természeti-testtől beszennyezett ruhát is. Júd. 23., II. Pét. 3, 7-10. Hiszen a Sátánnak bejárása volt Istenhez, ott állt és vádolta a szenteket éjjel és nappal. Mihály és az Ő angyalai földre dobták őt, és Jézus a saját vérével bement és Isten jobbára ült mint védő, hogy közbenjárjon érettünk. Jel. 12, 7-12. De most, hogy Isten minden végzése egészen beteljesedett és a Sátán a tüzes tóba vettetett, Isten új mennyet és új földet teremt. Ami az új földet a régitől megkülönbözteti az az: hogy tenger többé nincsen.

„Azután a szent várost, az Új Jeruzsálemet láttam, amint Istentől az égből leszállt, felkészülve, akárcsak egy férje számára felkészített menyasszony. Majd egy hatalmas szót hallottam, mely a trónból hangzott fel, s mely ezt mondta: „Íme, az Isten sátora az emberekkel együtt van, náluk üti fel sátorát. Az ő népeivé lesznek, s az Isten maga lesz velük.”

Az az általános vélemény, hogy az örökkévalóságban mind egyenlők leszünk, nem áll meg.

„Vannak mennyei testek és vannak földi testek. De más a mennyiek dicsősége és más a földieké. Más a nap dicsősége, más a hold dicsősége és más a csillagok dicsősége. Így van a halottak feltámadásával is.” I. Kor. 15, 40-42.

Itt világos szavakkal mondja az apostol, hogy nagy különbség lesz. Azt is látjuk, hogy az új Jeruzsálem a mennyből száll le. Ezek azok: akik Isten házává épültek fel. I. Pét. 2, 4-5. Ezeknek mennyei testük van. Lejönnek a földre ahol az emberek vannak; akiknek földi testük van. A dicsőségben is különbség van: *„Íme, Isten sátora az emberekkel együtt van, náluk üti fel sátorát. Az ő népeivé lesznek, és Isten maga lesz velük.”* Ez nagy dicsőség lesz! De milyen nagy dicsőség Isten házává felépülni, lásd meg!

„A szemükről minden könnyet le fog törölni. A halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem vesződés nem lesz többé. Mert az elsők elmúltak.” És szólt a trónon ülő: 'Íme, mindeneket megújítok.' – 'Írd meg!' – mondta azután. – 'Ezek a beszédek megbízhatóak és igazak.'”

Ha a dicsőség különböző is, mégis látjuk, hogy mind dicsőségre jutottak. De Jézus szavára gondolunk: „Jobb adni, mint kapni.” Apcs. 20, 35. Akit vigasztalnak boldog az, de boldogabb az, aki vigasztal. Igen, nagyon dicsőséges, amikor letöröltetnek a könnyek. Ujjonganak! De gondold meg, azok között lenni, akik letörlik a könnyeket. Ez lesz a Zsenge dolga, akiknek földi életük folyamán csak egy kívánságuk volt, jót tenni, de ezt a kívánságot csak részben

tudták enyhíteni. Időtől, testtől, eszközöktől, képességüktől korlátozva voltak. De most azonban Isten tölti be kívánságukat a dicsőségben, mind örökké.

„A gyáváknak pedig és hitetleneknek, utálatosoknak, gyilkosoknak, paráznáknak, varázslóknak, bálványimádóknak és minden hazugoknak, azoknak része a tűzzel és kénkövel égő tóban lesz, ami a második halál.” Ezekre az emberekre nézve már nincs többé reménység. Semmi sincs, ami a második halálból megmenthetné őket.

Most közelebbről láthatja János a Bárány Feleségét, az új Jeruzsálemet, mely a mennyből szállt alá. *„Amely Isten dicsőségétől ragyogott.”* Azok isteni-természet részeseivé lettek. *„A fényár, melyben úszott, hasonlított a legdrágább kőnek, a kristályként csillogó jáspisnak (feltehetően: gyémántnak) fényéhez.”* Ők a világosságban jártak és a világosság gyermekei voltak.

„Templomot nem láttam abban, mert az ÚrIsten, a mindeneken Uralkodó annak temploma és a Bárány. A városnak sem napra nincs szüksége, sem holdra, hogy megvilágosodjék, mert Isten dicsősége tette azt világossá, szövéténeke (fényforrása) pedig a Bárány.”

Ma ugyanez a helyzet. Az embereknek szükségük van a napra és a holdra, azaz kívülről kapnak világosságot. Nem hitben járnak, hanem látásban. Bölcsességüket a szomszédoktól, folyóiratokból, kirakatokból, a divatlapokból és más effélékből merítik. De a Menyasszonynak, a Zsengének a teste a Szentszellem temploma. Ő oktatja őket minden dologban. Hitben élnek. A világosságot belülről kapják. *„Isten dicsősége világítja meg őket, és szövéténeke (fényforrása) a Bárány.”*

Ez az alapokkal bíró város, melynek építője és alkotója Isten. Erre várt Ábrahám. Idegennek tartotta magát az ígért földjén és együtt ült Izsákkal és Jákóbbal sátrában és erről a városról beszélt. Zsid. 11, 9-10. Ilyen messzire láttak ők, mennyivel inkább mi, akik arra hívtunk el, hogy mi magunk legyünk a város.

„A nemzetek a város fényénél fognak járni, a föld királyai is abba viszik be dicsőségüket.”

Ugyanezt a helyzetet látjuk ma. Akik földiek, nem találhatnak kiutat nehézségeikből. Azokhoz mennek, akik szellemiek és világosságot kapnak. Úgy járnak azok világosságában, mint a Hold a Nap világosságában. Az új földön élő népek – a harmadik aratás – nem jártak a világosságban és nem lettek a világosság gyermekei. Jézus halálán keresztül megbékéltek Istennel, nekik most a város világosságában kell járniuk. A Bárány világossága nem közvetlenül, hanem a városon keresztül világítja meg őket. Ez a függő viszony örökre fennmarad.

„A föld királyai dicsőségüket és tisztességüket abba viszik, és a népek dicsőségét és tisztességét abba viszik.”

Nagy kiváltsága a föld királyainak, hogy a saját és a népek dicsőségét és tiszteletét a városba vihetik. Látjuk ma, ha egy nép királya iránti háláját ki akarja fejezni, akkor ajándékot visz a királynak, és a legjobbat adja abból, amije van. De tulajdonképpen mégsem az ajándék az ami dicsőséges, hanem a hála, amelyet az ajándék kifejezésre juttat, ez az amit értékel a király. És az, aki az ajándékot átadja, az általában a királyhoz közel állt. Az vesz részt az ünnepségen és nagyobb áldásban van része mint a népnek. A legnagyobb öröm és dicsőség azonban a király felé áramlik.

Bizonyára megértjük, hogy a népnek hálája és tisztelete az új földön minden mértéket felülhalad, azért az áldásért, mely isten trónjától és a Báránytól a városon keresztül felénk áramlik. Ezt a dicsőséget fogják a királyok bevinni a városba. Isten és a Bárány és a város tehát fontosnak tartja azt. Ide illik, amit Pál mond a Fil. 4, 17.-ben: *„Nem mintha kívánnám az ajándékot, hanem kívánom azt a gyümölcsöt, amely bőségesen kamatozik számotokra.”* (újabb ford.) *„minden ránk nehezedeó kényszer és szorongatás ellenére is a ti hiteteken keresztül*

felbátorított bennünket rátok vonatkozóan, mert élünk mi akkor, amikor ti szilárdan álltok az Úrban. Viszonzásképpen kicsoda hálával fizethetnének értetek Istennek mindannak az örömek fejében, mellyel miattatok örvendezünk Istenünk előtt, amikor éjjel-nappal mindent felülmúló mértékben könyörgünk azért, hogy megláthassuk orcátokat s helyreigazíthassuk hitetek hiányosságait. Pedig hát ki lesz a mi reménységünk, örömünk vagy dicsekvésünk koszorúja, Urunknak, Jézusnak színe előtt az ő megjelenésekor? Vajon nem éppen ti? Hiszen ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.” I. Thess. 3, 7-10. és 2, 19-20.

Hiszen Pál a városhoz tartozik, már idelent része volt ebben a kapcsolatban.

„Azután megmutatta nekem az élet vizének fénylő folyamát, mely olyan mint a kristály, amely Istennek és a Báránynak trónjából jön elő. Piacának közepén, a folyamon innen és túl az élet ligete van, mely tizenkétszer terem gyümölcsöt, havonként adja meg gyümölcsét. A liget levelei a nemzetek gyógyítására valók.”

Itt látjuk, hogy a népek teljes egészében a várostól függenek.

Az élet fájáról kell enniük, mint a Paradicsomban, hogy éljenek. Az örök élet nincs maradandóan öbennük, hanem a város által kell élniük. *„És tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs örök élete, ami megmaradhatna őbenne.”* I. Ján. 3, 15. De mi azt is tudjuk, hogy egy embergyilkos megkaphatja az örök életet, mint ajándékot. A gyilkos a kereszten Jézussal ment a Paradicsomba. Ott örökké élhet, azáltal, hogy eszik az élet fájáról. *„De aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.”* I. Ján. 2, 17. Isten akaratát cselekedni ebben a bűnös világban, ez a legnagyobb mindenek között. Aki ezt teszi, az isteni-természetben részesül. Benne maradandóan van az örök élet. Ez az a város. Ezeknek mennyei testük van.

„Ott többé nem lesz semmi átkozott. Istennek és a Báránynak trónja lesz benne, és rabszolgái ott szolgálnak majd neki. Látni fogják arcát és neve homlokukon lesz. Nem lesz ott éjszaka, nem lesz szükségük lámpafényre, sem napfényre, mert az ÚrIsten világossága fogja beragyogni őket. Királyokként fognak uralkodni az örök korok korain át.”

Látjuk, hogy minden Isten, a Bárány és a város körül forog, és ki kell törjön belőlük a kiáltás: *„Boldogok akik megtartják az Ő parancsolatait (más ford. szerint: akik megmossák ruháikat), hogy joguk legyen az élet fájához és bemehessenek a kapukon a városba!”*

De most talán felmerül a kérdés: Ha a Sátán egykor felkent kérub volt, Ez. 28, 14., mégis bűnbe eshetett, nem jöhet ismét létre egy ilyen állapot, és megismétlődik újból ugyanaz a nyomorúság? Nem! Kizárt dolog! Mindaz ami kezdetben volt az nem volt kipróbált; de mindaz ami az örökkévalóságban megmarad, kipróbált. A tűz minden éghetőt megemésztett. Minden, úgy a jó, mint a rossz ismert az örökkévalóságban, úgyhogy ezek nincsenek tudatlanságban efelől, mint őszüleink. Sőt a Sátánnal az angyalok nagy csoportja is elbukott. Júd. 6. Ebből látjuk, hogy az angyalok is választhattak és ezáltal ők is kipróbáltak. Erre vonatkozóan Isten az egész örökkévalóságon át két tanúbizonyságról is gondoskodott. Azok kínlódásának füstje, akik a Vadállatot imádták fel fog szállni az egész örökkévalóság alatt. Jel. 14, 11. Ehhez még a Parázna füstje is az egész örökkévalóság alatt fel fog szállni. Jel. 19, 3. A Parázna és a Vadállat volt az, aki az első földet tönkretette.

Ez a két füstoszlop ott áll az egész örökkévalóságon keresztül és tanúsítják, mitől szabadult meg az új menny és az új föld.

„Majd így szólt hozzám: 'Ezek a beszédek megbízhatók és igazak.' Az Úr, a próféták szellemeinek Istene, küldte el angyalát, hogy rabszolgáinak megmutassa azokat a dolgokat, melyeknek sietve kell megtörténniük.” „Az istentelenek (bűnösök) közül senki sem érti meg, de az okosok (értelmesek) megértik.” Dán. 12, 10. Isten akarta megmutatni szolgáinak, melyek meg fognak történni. A tanulmányozás semmit nem segít. Muszáj az embernek megtisztítania

magát, engedelmisségben az igazság iránt és az élő Istennek szolgálni, akkor meg fogja érteni. Mert az Úrnak félelme, az az értelem. Jézus türelmesen elszenvedte a keresztet az öröm miatt, mely várt rá. Nekünk is szabad abba az örömbe beletekinteni, amely ránk vár. *„feltárta előttünk és tudtunkra adta az Ő akaratának láthatatlan és kimondhatatlan titkát, amelyet – mint egy épület sarokkövét – előre Őbenne (Krisztusban) helyezett el a megszabott (alkalmas) időszakok (kairosz-ok) beteljesedésének üdvháztartására (rendjére) vonatkozóan: hogy a világmindenséget egy Főnök alá rendelve egybefoglalja (összegezze) Krisztusban, mindazokat amik és akik az egeken és a földön vannak”* Ef. 1, 9-10. D. Zs. magyarázó fordítás

Itt betekintést nyerünk és minden kérdés világos lesz. Ha látjuk Krisztus dicsőségét úgy e világ minden dicsősége ganéj. Ha betekintést nyerünk Isten háztartásának titkába, nagy dolgokat láthatunk meg, amelyekért élhetünk. Ezekhez képest a szenvedések itt semmibe se számíthatók. Ujjongunk ezen háztartást látva, noha, ha meg kell lenni egy kis ideig szomorkodunk is különféle kísértések között. I. Pét. 1, 6. Igen, a mi nyomorúságunk pillanatnyi és könnyű! *„Hirtelen megyek (jövök) el. Boldog az, aki megőrzi e könyv prófétáló beszédeit.”* – *„Ámen, bizony jöjj el Uram Jézus!”*

Kiegészítés: Jézus lábzsámolya

„Ő ellenben, miután egyszer s mindenkorra felvitt egyetlen véresáldozatot a vétkekért (bűnökért), Isten jobbjára leült, és most már arra vár, míg az ellenségeit lábai alá zsámolyul teszik.” Zsid. 10, 12-13.

„Addig kell ugyanis királynak lennie, míg lába alá nem veti mind az ellenségeit.” I. Kor. 15, 25.

Ez a lábzsámoly az Antikrisztus, az Ellenszegülő, a Bűn-embere, aki fölemeli magát. Jézus megalázta magát. Fil. 2, 5-8. Mind a gőgös szellemek és mind a gőgös emberek – ezek akik felnéznek arra ami vagy aki a világban nagy – Jézusnak ellenségei. Az Antikrisztus személyében fognak egyesülni. A Vadállatról az van írva: *„Isten felé fordulva káromlásra nyitotta száját. Isten nevét és sátorát káromolta, továbbá a mennyben lakókat. Arra is engedelmet kapott, hogy hadat viseljen a szentekkel és legyőzze őket. Fennhatóságot adott neki minden törzsön, népen, nyelven és nemzeten. Imádattal fognak eléje borulni a földön lakók, mindaz, akinek neve nincs beírva annak a Báránynak életkönyvébe, akit a világ megalapítása óta megöltek.” Jel. 13, 6-8.*

Ha elérkezik az idő, melyben mindenki a Vadállatot imádja, akkor minden gőg – Jézus ellensége – egy személyben egyesül a „törvénytaposóban”. Akkor elkészült Jézus lábzsámolya és eljött az az idő, melyben a Törvénytaposó maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatva magát. De akkor eljött az az óra is, melyben Jézus a lábát a zsámolyra teszi. Szája leheletével megemésztí az Antikrisztust és megsemmisíti megjelenése által, amikor jön. II. Thess. 2, 8.

Jézus lábzsámolyának kifejlődését világosan láthatjuk napjainkban. Mindent egyesítenek, mindennek nagynak kell lenni. Ha nem akarsz ebben az egyesülésben részt venni, akkor az aláztosokhoz kell szabnod magad, ahogy Pál is int minket. Róm. 12, 16. Ezen az egyetlen módon kerülhetjük el, hogy Jézus ellenségeinek egyesülésébe, mely az ő lábzsámolya belerántsanak.

Ez a fejlődés a kereskedővilágban világosan látható. A legkisebb üzletek nem állhatnak fenn hosszabb ideig. Minden nagy konszernekben egyesül. Az egyes országok többé nem dönthetnek egymagukban áruik behozataláról és kiviteléről. Minden országnak kereskedelmi szerződést kell kötnie más országokkal. A hatalomra jutásért egy blokkba kell egyesüljenek.

Így van ez a politikán belül is. Már ez sem egyes országok dolga. Mindegy hogy milyen politikát akarnak képviselni, muszáj más országokkal együtt blokkot képezniük, és az utolsó világháború óta a világ két blokkra van felosztva. Kelet és nyugat. Minden más blokknak ezek egyikéhez kell tartozni. A világháború óta van szó az egy világról is. Ez a célja ennek a két blokknak. Jézus lábzsámolya az Antikrisztus ideje alatt így lesz egy blokk.

„Azt, ami most is lefogva tartja még, hogy csak a maga idejében lepleződjék le, ismeritek, mert a törvényrontás (törvénytelenység) titka már működésben van, de le nem lepleződhet, amíg az útból el nem hárítják azt, aki lefogva tartja.” II. Thess. 2, 6-7.

Jézus azért jött, hogy a törvényt betöltse. Mindazokban, akik Szellem szerint járnak be lesz töltve a törvény. Róm. 8, 4. Ezért minden törvénytelenység (törvényszegés) ellenségeskedés Krisztussal és egyben a Törvénytaposóval való egyesülés. – „És most tudjátok mi tartja vissza.” Igen, mindenekelőtt a lelkiismeret. Manapság nagy tevékenységet fejtenek ki a lelkiismeret kutatására. Minden módon megkísérelik a lelkiismeretet úgy beállítani, mint régi komplexusok gyűjteményét, mely a kereszténység által keletkezett. Ez különösen érvényes a

régi erkölcsi fogalmakra nézve, amelyeket mi a parancsolatok által kaptunk, amely védi az egyes személyeket, a családot és a nemzetet. A tanárok, a rádió, a televízió, a pornográfia teljes hatalommal azon dolgoznak, hogy ezt a feltartoztató védelmet lerontsák. Ez is törvénytaposás, mely minden más törvénszegést maga után von, melyek Noé és Lót napjaira rányomták bélyegüket és amely a mi időnket is megbélyegzi. Ez teszi éretté a világot az Antikrisztus megjelenésére és az Isten haragjára. „Annak, aki azt még most visszatartja” Ez a Gyülekezet, amely Krisztus Testét építi.

Igen, Ő azt mondta: „*mindenki, aki asszonyra (nőre) tekint és megkívánja, a szívében már házasságot tört vele (házasságtörést követett el).*” Mt. 5, 28. A törvénytírási ma olyan messze jutott, hogy az asszonyokban nincs szemérmesség. Öltözködésük, viselkedésük által azon fáradoznak, hogy a férfiak kívánják őket. Az úgynevezett keresztények követik őket, ugyanazt teszik anélkül, hogy szégyenkezniük. Ezek mind elsodortatnak és a „zsámolyban” mint Jézus ellenségei egyesíttetnek. Pál szigorúan óv ettől a speciális büntől, a parázناسágtól, amely miatt jön Isten haragja az engedetlenség fiaira. „*Ne legyetek részesei ezeknek!*” („*Ne legyen nektek társaságatok azokkal!*” régi ford.) Ef. 5, 3-7. Kol. 3, 5-6.

Az is világosan látható, hogy majdnem minden keresztény megmozdulást vonz ez az Antikrisztusi szellem „aki mindenek fölé emeli magát”. Gondoljunk a pápára. Egy pompás székben hordozzák a körmenet élén.

Az egyháznak pompásnak kell lennie, mindenféle világi ragyogással és dísszel dekorálva. A többi vallásos mozgalom hasonló stílusban építi összejövetei helyeit, lehetőségeihez és pénzéhez képest. Természetesen kell egy nagy pódium, ahová a pásztor úr és a vénak ülhetnek, hogy szemléljék őket. Ha a csoport mégannyira kicsi is, szükség van egy ilyen kiemelt figurára.

Ha írunk egy cikket, a szerző képe is meg kell jelenjen. Mindez egy és ugyanahhoz a szellemhez tartozik: „Az ellenszegülő, aki mindeneknek fölé emeli magát.” Fejlődésük: egyesülés a „Zsámolyban” az Antikrisztusban.

Az ellenszegülő elnevezés nagyon jellemző (az aki ellenáll). Igen, az úgynevezett kereszténység valóban ellenáll a törvény betöltésének a hitben való engedelmségnek, szolgátságnak nevezik azt. Ők igazán ellene vannak annak, hogy magát megalázza az ember és hogy az alázkodókhoz szabja magát. Azt szeretik ami nagy az emberek szemében, amelyet azonban Jézus így nevez: „az undokság Isten előtt”. Luk. 16, 15. Ezért a vallási-pártok ugyanazt teszik, mint a politikusok és az üzletemberek: egyesülnek. Ezt ők ökümenizációnak nevezik és úgy hiszik, hogy ez Jézus imájának a beteljesedése: „hogy mindnyájan egyek legyenek!

Nem értik meg, hogy Jézus ellenségeivel a „lábainak zsámolyában” egyesülnek. Jellemző az is, hogy ez így van írva: „a törvénszegés titka” (magy. ford. „a törvénszegés titkos bűne”). Figyelemre méltó, hogy az Antikrisztus Jézus lábzsámolyává való fejlődése olyan titokban megy végbe.

Dicsérve legyen Isten azokért a kevesekért, akik ezt a fejlődést visszatartják és Krisztusban egyesülnek és felépülnek mint az Ő Teste! Különösen a fiatalokat akarom inteni: Ébredj fel! Szent buzgóságot öltöztet fel és harcoljátok meg a hitnek jó harcát! Ragadjátok meg az örök életet, amelyre el vagytok hívva! Tisztítsátok meg magatokat minden elbizakodottságtól, minden szemérmertlenségtől és minden tisztátalanságtól úgyannyira, amint Ő is tiszta! I. Ján. 3, 3., I. Tim. 6, 11-12. Ez az egyetlen módja annak, hogy elkerülhessétek a Jézus ellenségeivel való egyesülést a lábainak zsámolyában, akit Jézus el fog taposni az Ő eljövetelekor.